MIRANDA LEE

Dragoste de vânzare

ALCRIS

Capitolul 1

– Doamne! exclamă Nikki Warren cu o voce încă somnoroasă.

Privi cu un aer absent mica pendulă care arăta ora 7 și 33 și, fără nici un chef, se dădu jos din pat. Luni dimineață. Weekendul ei fusese epuizant: își petrecuse timpul într-un du-te-vino între spitalul unde se afla internată mama ei și micul magazin pe care aceasta îl avea în cartier. Dar era mai mult decât o simplă epuizare fizică. Nikki se simțea copleșită de un îngrozitor sentiment de neputință și descurajare.

Era obișnuită să-și ducă viața într-un mod rațional și bine chibzuit, bazându-se numai pe propriile ei puteri. Dar, la douăzeci și trei de ani, Nicole Warren își dădea seama că era incapabilă să-și ia propriul viitor în mână… și cu atât mai puțin pe cel al unei alte persoane. Nu putea să scape de gândurile negre care o ținuseră trează în noaptea asta și în multe alte nopți. Și uite că în dimineața asta o să întârzie la serviciu.

Iarna era deosebit de aspră la New York în acest an. Dacă se lua după calendar, primăvara urma să-și facă apariția aici în două săptămâni și totuși trotuarele erau încă înghețate și străduțele pe jumătate acoperite de zăpadă. O furtună venită tocmai din Canada se abătuse asupra orașului vinerea trecută, așternând mai mult de zece centimetri de zăpadă proaspătă pe străzi. Pentru a se proteja de frigul pătrunzător, Nikki își puse un pulover gros bej, cu guler rulat, și o vestă de un roșu-închis asortată cu pantalonii. Își trase în picioare o pereche de cizme cu blană neagră care nu erau prea frumoase dar îi țineau de cald, își puse în poșeta mare o pereche de pantofi fără toc și își strânse părul într-un coc clasic. Se fardă puțin, dar de fapt chipul ei nu avea nevoie de așa ceva.

Bău la repezeală un pahar cu suc de portocale. Era prea târziu să-și mai prepare un sandviș pentru ora prânzului. Își puse paltonul și o căciuliță de schi și ieși. Era ora 7 și 50.

Nikki se dădu pe gheață pe trotuar până la stația de metrou, coborî treptele din două în două și ajunse pe peron exact când metroul expres pleca. Așteptă pe peronul înghețat, bombănind în gând garnitura următoare care trecu prin stație fără să încetinească măcar.

Un metrou opri în fine dar era supra-aglomerat. Resemnată, Nikki își croi drum prin mulțimea compactă. Se simțea ca o sardea într-o cutie.

Înghesuită în mijlocul mulțimii, îi studia pe călători… Vreunul dintre ei se gândise să spargă vreo bancă? Probabil că nu.

Dar nici unul ei nu era atât de derutat ca ea. Văzuse economiile mamei sale topindu-se ca zăpada la soare, în timp ce cheltuielile de spitalizare nu încetau să crească. Și după asta, va trebui să mai plătească și îngrijirile la domiciliu…

Doamna Warren își pierduse soțul acum șase ani, în urma unei crize cardiace. Nikki era pe vremea aceea o liceană de șaisprezece ani. Familia Warren avea un mic magazin de cadouri în Bronx, în nordul Manhattan-ului. După moartea soțului ei, Pamela Warren continuase să se ocupe de magazin ca și până atunci. Această mică afacere le permisese să trăiască destul de confortabil, fără să facă excese. Când Nikki intrase la universitate, mama ei angajase o vânzătoare cu o jumătate de normă.

Nikki ar fi vrut să se înscrie la o universitate din oraș, unde taxele erau mai mici, dar mama ei insistase pentru o universitate particulară de renume, fiindcă ea îi va putea plăti toate cheltuielile grație asigurării pe viață a tatălui ei. Tânăra acceptase, încântată de ideea că va putea urma cursurile unei universități de prestigiu. În plus, niște studii strălucite îi vor permite să obțină imediat un post bine plătit. Era o studentă bună își își făcea un punct de onoare din faptul că mama ei era mândră de ea. Își petrecuse cea mai mare parte a timpului studiind și era întotdeauna printre primii.

La terminarea universității, Nikki își găsise un post la *New York Sun*, unul dintre cele mai importante ziare din oraș, la rubrica de anunțuri. Munca nu era prea pasionantă, dar avea reale șanse să fie mai apoi promovată într-un post mai interesant.

Își închiriase un mic apartament aflat nu departe de ziar, în plin centrul Manhattan-ului. Acesta cuprindea o bucătărioară, o baie și o cameră de zi. Nikki prefera un spațiu mai mic decât să împartă un apartament mai mare cu o persoană străină.

Totul părea să-i meargă de minune. După opt luni ceruse și obținuse un post la serviciul personal. Îi plăcea foarte mult această muncă, în special să ia interviuri și să-i testeze pe cei care voiau să se angajeze.

Și pe urmă, acum o lună, Pamela Warren fusese victima unui infarct. Nu avea sigurare medicală și era încă prea tânără pentru ca respectivele cheltuieli să fie suportate de către stat. În primele douăzeci și patru de ore, doamna Warren fusese într-o comă adâncă și Nikki, cuprinsă de panică, se gândise la toate, în afară de problemele bănești. Trebuise s-o vegheze pe mama ei la spital, să discute cu medicii, să găsească pe cineva care s-o poată ajuta la magazin. Prima săptămână trecuse repede, cu drumurile făcute între spital, magazin, ziar și apartamentul ei. Nikki era ca anesteziată de șoc și oboseală. Faptul că-și pierduse tatăl la vârsta de șaisprezece ani fusese dureros. Ideea că acum putea să-și piardă mama i se părea de nesuportat.

Când Pamela Warren începuse să-și recapete puterile, mai repede decât se așteptaseră doctorii, Nikki își părăsise apartamentul pentru a se instala la mama ei. Era mai aproape de spital și de magazin, dar nu și de birourile lui *New York Sun*. De atunci, avea sentimentul că viața ei este un adevărat calvar.

Când metroul se opri în stația care dădea spre strada 42, natura optimistă a lui Nikki învinsese. Se lăsă antrenată

de valul călătorilor, strecurându-se printre taxiuri, autobuze și mașini. La urma urmei, singurul lucru care avea cu adevărat importanță era ca mama ei să se simtă mai bine. Dacă sănătatea ei continua să se amelioreze în acest ritm, de acum în două săptămâni va putea părăsi spitalul. Iar ea va găsi un mijloc să plătească cheltuielile de spitalizare… Da, totul se va aranja…

*
* *

Las ora 8 și 45, Nikki ieși ca vântul din ascensor la etajul cinci și deschise grăbită ușa biroului ei. Fu gata să se ciocnească de Erika Berger. Cele două tinere lucrau împreună. Erika avea un simț al umorului tipic new-yorkez și deveniseră destul de repede prietene.

Erika ridică din sprâncene.

– În sfârșit, te-am prins și pe tine pe picior greșit! Dar nu intra în panică! N-o să te împuște nimeni pentru un sfert de oră întârziere!

– Domnul Martens a observat? întrebă Nikki gâfâind.

– Evident! Răspunse Erika pe un ton ironic. Remarcă întotdeauna unde ești sau dacă ești. E îngrijorat dar nu furios.

Puse mâna pe umărul lui Nikki în semn de prietenie.

– Du-te, ca să vadă că salariata lui favorită mai este încă în viață!

Nikki simți că se înroșește. Nu putea să se mai prefacă a nu baga de seamă privirile admirative pe care i le arunca

șeful ei. Știa că e frumoasă. De când era copil, își dăduse seama de puterea ochilor ei verzi, de culoarea smaraldului. De mult timp se obișnuise să audă complimentele bărbaților care spuneau că gura ei cere sărutări. Și putea să facă o mutrișoară irezistibilă atunci când voia.

Dar nu se servise de nici unul dintre farmecele ei pentru a-i atrage atenția lui Ron Martens. În vremurile de azi trebuia să fii o arivistă sau o proastă ca să te distrezi în compania propriului patron.

Își scoase mantoul, își schimbă cizmele cu pantofii și se duse în biroul domnului Martens.

– Bună dimineața! îi spuse acesta.

Apoi se sprijini de speteaza fotoliului său ca s-o studieze.

– Mă temeam că a dat vreo mașină peste tine în Times Square.

– Nu, nu mi s-a întâmplat ceva atât de dramatic, răspunse ea. Pur și simplu m-am trezit târziu. Îmi pare rău.

Expresia lui Ron Martens, care fusese până acum călduroasă și surâzătoare, deveni brusc serioasă.

– Nu mai face mutra asta. *New York Sun* n-o să dea faliment fiindcă Nikki Warren întârzie o zi pe an. Spune-mi acum, ce mai face mama ta?

– Ceva mai bine. Starea ei se ameliorează mai repede decât puteam spera. N-o să se refacă niciodată complet, dar va putea duce o viață normală. Vă mulțumesc de întrebare, domnule Martens.

– Ți-am zis că poți să-mi spui Ron, insistă el. Toată lumea face asta.

Nikki rămase tăcută. Ron Martens avea destulă experiență ca să priceapă sensul acestei răceli. Așa că decise să schimbe subiectul.

– Jack este bolnav astăzi. Te-ar deranja să te duci să iei prânzul mai devreme? Să zicem la ora 11 și 45. Cred că e ora lui obișnuită.

– Ne-am înțeles, răspunse ea. Asta-i tot?

– Din nefericire da, răspunse patronul ei cu un mic zâmbet.

Nikki se înroși puțin și ieși în mare grabă. Când ajunse în biroul ei, găsi o ceașcă de cafea caldă și un corn care o așteptau pe masă. Mantoul ei fusese aranjat cu grijă pe umeraș. Se trânti pe scaunul ei și se întoarse spre Erika.

– Îți mulțumesc. Muream de foame. N-am avut timp să mănânc în dimineața asta. Cred că nu-mi rămâne decât să te iert pentru gluma proastă făcută în legătură cu șefu'.

– Nu e o glumă proastă. E purul adevăr, replică Erika. Se uită la tine de parcă ai fi prințesa visurilor lui. De altfel știi prea bine asta.

Cele două tinere se puseră pe treabă. Trebuiau să angajeze vânzători prin telefon: numărul de duminică va cuprinde un supliment consacrat Connecticut-ului. Se spera că ziarul va deveni astfel foarte important în acest stat. Campania publicitară, centralizată în birourile din New York, avea drept scop recrutarea unor noi abonați.

Se făcuse ora 11 și 45 când Nikki se opri în sfârșit. Se simțea epuizată. Era aproape la fel să găsești pe cineva care să se simtă în stare să vândă *Sun* în Connecticut cum ar fi fost să recrutezi pe cineva să vândă clăpari în deșert. Îi

explică atunci colegei sale că trebuia să ia prânzul ceva mai devreme și luă ascensorul până la etajul zece unde era bufetul.

Felurile de mâncare erau la niște prețuri rezonabile, ceea ce reprezenta un mare avantaj în situația ei. Ochii lui Nikki străluciră la vederea unei delicioase salate de creveți. Se cam săturase de sandvișurile pe care obișnuia să și le pregătească singură pentru a face economie.

Bufetul era deja plin de lume. Un râs familiar îi atrase atenția. Întorcându-se, zări două dintre fostele ei colege de la mica publicitate. Râdeau cu poftă și îi făceau semne.

– Ei, străino! o strigă Beth Brown.

Sally Corelli, care stătea lângă ea, o provocă:

– Dacă vrei să râzi și tu, vino și te așază la masa noastră!

Nikki se apropie fără să se grăbească, prefăcându-se indiferentă. Își puse tava pe masă și spuse pe un ton sever:

– Anunțurile au devenit atât de caraghioase de când nu mai lucrez cu voi? Sunt sigură că vi se aud chicotelile până în biroul directorului.

Sally se strâmbă.

– Dacă ne iei pe tonul ăsta, n-o să afli nimic despre anunțul care ne-a sosit în dimineața asta. Va trebui să-l cauți singură în tot ziarul.

– Bine, răspunse Nikki râzând. Despre ce e vorba? O ofertă de serviciu? "Se caută actriță pentru rolul principal dintr-un film porno?" sau "De vânzare podul din Brooklyn?"

Beth trase aer în piept și, luând un aer grav, începu să citeze: "Ofertă: celibatar caut tânără, 21-26 ani, frumoasă, inteligentă, sănătoasă, pentru a-mi face un copil. 5000 de

dolari pe loc. 10.000 de dolari la concepție. 25.000 de dolari la naștere. A se trimite curriculum vitae și fotografie."

– Există și un număr de cutie poștală.

Nikki făcu o mutră sceptică.

– Voi l-ați inventat, rosti ea în cele din urmă.

– Nici gând, replică Sally. Anunțul a fost trimis de un avocat în numele unuia dintre clienții săi. Însoțit de un cec. Nu cred că e vorba de o glumă. Ceea ce nu înțeleg, de ce tipul nu găsește o femeie la fel ca toată lumea!

Cele trei tinere rămaseră gânditoare câteva clipe.

– Probabil că e handicapat sau diform. Nimeni nu-l vrea, își dădu Beth părerea, luând un aer dezolat.

– Sau e prea bătrân pentru a-și schimba obiceiurile de celibatar, dar își dorește totuși un moștenitor, lansă Sally la rândul ei cu un surâs șiret.

În timp ce își mesteca absentă salata, Nikki le sugeră cu un aer visător:

– Poate că nu iubește femeile. Preferă în patul lui un bărbat dar vrea să devină tată… Totul se poate rezolva foarte bine în cabinetul unui doctor.

Beth izbucni în râs.

– Sper! Ce femeie ar vrea să aterizeze în patul unui cocoșat bătrân care nu iubește femeile?

– La banii ăștia, răspunse Nikki cu răceală, are probabil multe candidate.

În sinea ei, adăugă: Cine știe? Poate chiar și eu…

Schimbară subiectul și începură să vorbească despre verzi și uscate până ce Nikki se sculă ca să se întoarcă la muncă. Dar părăsind bufetul, se mai gândea încă la acest

incredibil anunț. 40.000 de dolari! Destul pentru a plăti toate cheltuielile de spitalizare. Trebuia să privească lucrurile rațional și la rece. Nu va trebui să-l întâlnească niciodată pe acel bărbat. Situația ei n-ar fi în nici un fel compromisă. Văzuse chiar la ziar cazul unei secretare care făcuse un copil cu un bărbat căsătorit. Toată lumea se purtase foarte drăguț cu ea și, la patru săptămâni după naștere, se întorsese la lucru. Nu avusese parte de critici, nici de glume deplasate din partea colegilor. La urma urmei, epoca victoriană apusese de mult.

Dintr-o dată Nikki tresări. Înnebunise oare? Ea, care la douăzeci și trei de ani avea în mod sigur mai puțină experiență decât majoritatea fetelor de optsprezece ani, se putea gândi să aibă un copil conceput într-un mod atât de extravagant? Făcu un efort să revină la realitate: avea și așa destule probleme ca să mai adauge la ele și țicneala! Scutură cu violență din cap și intră în biroul ei.

După cum era de prevăzut, restul zilei fu extrem de agitat. Câteva persoane în căutare de lucru, care nu mai putură fi intervievate din lipsă de timp, fură programate pentru a doua zi. Se făcuse ora 4 și 30! În momentul plecării, Erika îi spuse lui Nikki cu o voce îngrijorată:

– Pari istovită. Ar trebui să te destinzi un pic. În cartierul meu joacă un film mut. Întreab-o pe mama ta dacă nu vede vreun inconvenient să mergem mâine împreună la film și pe urmă să mănânci la mine. A trecut o veșnicie de când n-am mai stat și noi la taifas. Seara te conduc eu cu mașina acasă.

Nikki îi fu recunoscătoare pentru invitație, dar ținea neapărat să petreacă două-trei ore cu mama ei după orele de lucru. Îi răspunse evaziv:

– O să văd. Știi că nu-mi place s-o las pe mama singură toată seara. Oricum, îți mulțumesc.

*
* *

Sosi la spital, după ce rontăise ceva la ea acasă. Nici nu mai acorda vreo atenție la ceea ce mânca. Se forța să înghită un sandviș sau o cutie de conserve fiindcă trebuia să se hrănească. Nu-și putea permite să mai piardă din greutate. Slăbise deja cinci kilograme și era și așa destul de slabă de la natură.

Pe drum, Nikki își mai repetă o dată că, în nenorocirea ei, mama ei avusese totuși noroc. Făcuse infarctul în magazin, aflat la două străzi de *Bronx River Hospital*. O clientă, infirmieră de meserie, care se găsea acolo din întâmplare, bănuise imediat despre ce era vorba și telefonase la spital.

Bronx River Hospital trecea drept unul dintre cele mai bune așezăminte spitalicești din New York. Doctorii erau extrem de competenți. Nikki avusese adesea noroc să i se "traducă" unii termeni savanți pe care îi foloseau, dar erau niște oameni simpli și înțelegători. Camera mamei ei, situată în corpul nou de clădire Hannah Cragun, era curată și primitoare.

Pe chipul Pamelei Warren apăru o expresie puțin îngrijorată când o văzu intrând pe fiica ei. Vorbirea nu-i fusese prea mult afectată de boală. Vorbea rar dar clar, ca și cum trebuia să-și caute îndelung cuvintele înainte de a le rosti.

Luă mâna lui Nikki într-a ei și o strânse cu putere.

– Nicole...Te rog... mănâncă… . odihnește-te… . Ai un aspect îngrozitor!

– Oh, mămico! îi spuse ea râzând. Sunt puțin obosită, asta-i tot. Am avut o zi foarte încărcată la ziar. Dar în mod sigur nu arăt… *îngrozitor*!

– Ba da! insistă mama ei.

Nikki nu mai protestă și scoase un oftat din adâncul pieptului.

– Ești a doua persoană care mă ceartă astăzi. Întâi Erika, pe urmă tu. O să fiu obligată să vă ascult.

– Bine, spuse doamna Warren cu un aer satisfăcut.

– Deci nu te deranjează dacă mă duc să cinez la ea mâine? Pe urmă o să mergem la cinema și mă conduce ea cu mașina acasă. Locuiește la Yonkers. Ia trenul ca să vină la birou, dar are și mașină.

Nikki văzu o sclipire de ușurare în ochii mamei ei.

– Îmi fac griji... spuse cu tristețe Pam Warren. Dacă ai fi fost măritată…

– Pamela Beale Warren, încerci să mă șantajezi? o întrebă Nikki pe un ton acuzator. Fiindcă dacă despre asta este vorba, bolnavă sau nu, n-o să-ți meargă!

Știa prea bine că pentru mama ei va rămâne pentru totdeauna fetița căreia îi șterge lacrimile și pe care o lua pe genunchi ca s-o consoleze. Doamna Warren nu reușea să înțeleagă că Nikki era acum adultă, capabilă să-și poarte singură de grijă, chiar dacă în acest moment nu prea părea să izbutească, văzând-o cât de dărâmată este. Dar oricum, nu avea nevoie de un bărbat autoritar care să-i deranjeze viața.

Dar era inutil să se angajeze într-o polemică feministă. Locul și momentul nu erau deloc potrivite. Așa că Nikki căută doar să-și liniștească mama.

– Când îmi va ieși în cale bărbatul potrivit o să mă mărit. Dar nu și-a făcut încă apariția. Fii liniștită. Îți promit că într-o bună zi o să ai nepoți.

Văzând-o obosită, Nikki o sărută cu duioșie, urându-i să petreacă o noapte liniștită.

– Nu-ți face griji. Mă duc să mă culc. Pe miercuri!

Pe drum, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând din cauza frigului, Nikki se gândea la ceea ce îi spusese mamei sale în privința nepoților. Și un impuls brusc o făcu să se oprească la un drugstore și să cumpere un număr din *Sun* pentru a vedea dacă acel anunț absurd despre care vorbiseră Sally și Beth apăruse într-adevăr.

Ajunsă acasă, începu să răsfoiască rapid ziarul până la paginile de mică publicitate. Anunțul de găsea într-adevăr acolo, inserat cu litere mari. Nikki își spuse că mama ei s-ar amuza văzându-l. Așa că îl decupă și îl băgă în portofel.

A doua zi, seara, tânăra râdea cu lacrimi la cinema privind un film cu Stan și Bran. O binecuvânta în gând pe Erika pentru această idee minunată.

Deciseseră să meargă întâi la film și pe urmă să cineze. Ieșind de la cinema, Nikki îi mulțumi prietenei sale pentru amabilitate.

– Cred că aveam nevoie să râd puțin. Și tu care zici că sunt prea slabă! Cu floricelele pe care le-am ronțăit acum, cred că m-am îngrășat cel puțin două kilograme. Să știi, Erika, numai ție îți mărturisesc, aveam impresia că sunt un om sfârșit. Uitasem că viața continuă și că întotdeauna

reușești, de bine-de rău, să te descurci într-un fel. La urma urmei, ce, eu sunt mai proastă decât celelalte?

– Este o adevărată filozofie! exclamă Erika, puțin sarcastică. Să sperăm că asta va dura. Dar mâine vei fi din nou gata să plângi din cauza problemelor tale cu banii. Îți trebuie cineva cu care să-ți împarți grijile.

– Te am pe tine, Erika, îi răspunse Nikki cu căldură. Îmi face bine să-ți pot vorbi.

Prietena ei îi aruncă o privire timidă.

– Știu că ești singură la părinți, dar nu mai ai și pe altcineva? Rude sau prieteni ai părinților tăi?

Nikki scutură din cap.

– Mama are câteva prietene bune care vin s-o viziteze și fac cu schimbul ca să vadă de magazin. Dar nu au destui bani ca să mă poată împrumuta. Sora mamei și soțul ei s-au retras în Florida. Au un fiu care studiază medicina în California. Știi cât costă asta… Iar fratele tatălui meu trăiește în statul Wasghington. L-am întâlnit doar o singură dată, acum câțiva ani. Tata și cu el nu s-au înțeles niciodată prea bine, nici când erau copii. După cum vezi, nu pot să contez decât pe mine.

Erika decise că era momentul să dea o altă întorsătură conversației.

– Ar trebui să-i vorbești lui Ron Martens despre problemele tale, spuse ea pe un ton glumeț. Abia așteaptă să te asculte!

– Oh, nu, Erika! Nu mai începe din nou cu asta, se văită Nikki.

Era conștientă că Erika îi voia binele și era dispusă s-o lase "să-și facă numărul".

– Se vede de la o poștă că te adoră. Dacă l-ai încuraja un pic… continuă Erika surâzând malițios.

– Să-l încurajez! exclamă Nikki. În dimineața asta i-am aruncat o privire amicală și era gata să sară peste biroul care ne despărțea. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aș bate din gene!

– Te-ar cere în căsătorie, replică imediat prietena ei. E în căutarea unei a doua doamne Martens. Dacă m-ar privi așa cum se uită la tine, aș fi în al nouălea cer.

– Ei bine, eu nu! spuse Nikki pe un ton ferm. Îl simpatizez dar nu-l vreau nici ca iubit și mai ales ca soț. Și pe urmă, nu e o idee prea bună să amesteci afacerile cu plăcerile.

Erika dădu din cap cu un aer conciliant.

– Bun, am înțeles. Nu vrei să mai vorbim despre Ron Martens. Atunci o supă bună de găină este exact remediul care îți trebuie.

– Ce spirituală ești! spuse Nikki.

Dar începu să râdă.

În drum, cele două femei își comandară o cină pe cinste pentru acasă, însoțită de o sticlă cu vin. Simțindu-se imediat mai destinsă, Nikki începu să vorbească plină de emoție despre părinții ei care fuseseră atât de apropiați unul de celălalt și de șocul pe care i-l produsese moartea tatălui ei. Acesta murise în urma unei crize cardiace, după ce mașina lui fusese făcută praf de un șofer beat și fără asigurare. La rândul ei Erika îi povesti diferite întâmplări din copilăria și adolescența.

Mai târziu, în patul ei, Nikki tot se mai gândea la seara pe care o petrecuseră împreună. O mai durea și acum

burta de atâta râs. Cele două tinere deveniseră și mai apropiate pentru că își făcuseră atâtea destăinuiri. Nikki știa acum că avea în Erika o prietenă sigură în care putea avea deplină încredere. Ea nu îi povestise decât o parte din ceea ce o preocupa, dar era destul ca să-și simtă inima mai ușoară. Pentru prima dată de mult timp, adormi aproape imediat, cu surâsul pe buze.

*
* *

În zilele ce urmară, biroul lor căpătă înfățișarea unei centrale telefonice în seara Anului Nou. Telefonul suna necontenit. În curând, serviciul personal trebui să întrerupă interviurile și să-i orienteze pe cei care își căutau slujbe spre alte posibilități. În ciuda activității intense, Nikki se simțea fericită. Își recăpătase pofta de mâncare și mama ei se simțea din ce în ce mai bine. Faptul că o vedea pe fiica ei atât de bine dispusă contribuia fără îndoială la asta. Nikki trebuia să-și petreacă weekendul făcând inventarul magazinului, dar nici asta nu reușise să-i strice buna dispoziție.

La ora 4 și 45 din dimineața zilei de vineri sună telefonul. Nikki ridică speriată receptorul. La o asemenea oră nu putea fi vorba decât de o veste proastă. Și așa și era: doamna Warren fusese victima unui al doilea infarct. Viața nu-i era amenințată, dar doctorul de gardă o ruga pe Nikki să vină de urgență la spital.

Când sosi, doctorul îi explică faptul că acest nou infarct, mai puțin periculos decât primul, va întârzia însănătoșirea. Se pregătea să-i facă diverse analize.

Nikki se plimba cu nervozitate pe culoar. În cele din urmă coborî la bufetul spitalului și înghiți în grabă câteva felii de pâine prăjită cu ceai. După câteva ore petrecute în așteptare se hotărî să se ducă la muncă. Nu mai putea să facă nimic pentru moment. Doctorul știa unde s-o găsească. Și de altfel, va ști mai multe diseară.

Pe la jumătatea după-amiezii, o anumită domnișoară Sands de la serviciul de contabilitate al spitalului, îi telefonă lui Nikki spunându-i că e dezolată că trebuie s-o deranjeze într-un moment atât de dificil. Infirmierele erau neliniștite din cauza acestui atac subit pe care-l suferise mama ei. Dar era obligată să-i comunice că datora deja 2200 de dolari și că nota va mai urca încă. Cum și când avea intenția s-o plătească?

Nikki, cu un ton calm și sigur, îi afirmă că o să se ocupe de asta. Dar de fapt, ce putea să facă?

Seful îi propusese să-și ia liber pentru restul zilei, dar Nikki refuzase. Lipsa de ocupație i-ar fi făcut și mai rău.

În fiecare vineri, depunea la banca cea mai apropiată salariul săptămânal, oprindu-și pentru cheltuielile curente cât mai puțin posibil. Când băgă în portofel două bancnote de douăzeci de dolari, o bucată de hârtie căzu pe jos: era anunțul pe care-l decupase din ziar în urmă cu patru zile. Uitase complet de el!

Veștile pe care i le comunică doctorul nu erau deloc încurajatoare. Bolnava nu suferise un atac grav, dar totul trebuia luat de la început.

Doamna Warren avea voința de a se însănătoși și Nikki fu încă o dată uimită de curajul ei. Când îi pomeni despre cheltuieli, Nikki susținu cu îndrăzneală că nu există nici o problemă în privința asta. De fapt, doamna Warren nu avea nici o idee despre costul actual al spitalizării. Cheltuielile respective crescuseră considerabil în ultimii ani și toate economiile ei fuseseră înghițite de mult timp.

În acea seară, Nikki, deprimată și epuizată după o zi grea de muncă și de orele petrecute la căpătâiul mamei sale, scoase micul anunț din portofel. După ce îl reciti, redactă un curriculum vitae și căută o fotografie recentă pe care i-o dăduse mamei ei pentru album. Parcă era în transă, într-o stare de totală confuzie, acționând conform voinței unei alte persoane.

Cu mișcări automate, puse totul într-un plic, scrise adresa, lipi un timbru și puse scrisoarea la cutie pentru ca poșta să o ridice a doua zi de dimineață. Abia după aceea își dădu seama de ceea ce făcuse și de consecințele respective.

O clipă rămase îngrozită. Cum de își putea închipui că va fi capabilă să facă un asemenea târg? Apoi se destinse: în fond nu "bătuse încă palma" și probabil că nu va auzi niciodată vorbindu-se despre individul respectiv și avocatul lui. Izbucni într-un râs nervos, eliberându-se în sfârșit de tensiunea acumulată în timpul ultimelor douăzeci și patru de ore.

Capitolul 2

În săptămâna următoare, Nikki se decise să-și schimbe apartamentul. Să plătească acum două chirii devenise un lucru imposibil, chiar cu beneficiile aduse de magazin. Banii pe care reușise să-i economisească abia ajungeau să plătească prețul a câteva zile de spitalizare. Cu regret,vându câteva bijuterii care îi rămăseseră moștenire de la bunica ei și transformă în bani lichizi trei acțiuni pe care le poseda. Mama ei n-ar fi fost în mod sigur de acord cu gestul ei, dar nu avea de ales. Erika insistase s-o împrumute cu niște bani. Nikki reuși astfel să strângă cam jumătate din suma care i se cerea. Pe moment, era suficient.

În aceste împrejurări, Nikki învăță să-și aprecieze cu adevărat colegii de birou. Toți încercau s-o ajute. Iar patronul ei îi repartizase doar o muncă de simplă rutină și niște servicii ușoare, cum ar fi fost interviurile, care îi făceau întotdeauna o reală plăcere.

Doamna Warren îi surprindea încă o dată pe medici prin energia pe care o punea în slujba vindecării sale. Fusese ridicată de la orizontal câteva ore pe zi și acum insista să afle când va fi capabilă să meargă singură. Cel de-al doilea atac nu-i alterase moralul. Văzând-o pe mama ei atât de veselă și încrezătoare, și Nikki devenise mai optimistă.

Era preocupată de faptul că nu reușise să facă inventarul magazinului în weekendul precedent. În acele clipe i se păruse mult mai important să-i țină companie mamei sale. Dar acum trebuia neapărat să se pună pe treabă, altfel stocul se va diminua și nu vor mai exista beneficii.

*
* *

Joi după-amiază, interfonul sună în biroul ei.

– Un apel pentru tine, Nikki, pe linia 3.

Tânăra apăsă pe buton.

– Nicole Warren la telefon. Cu ce vă pot fi de folos?

– Nu închideți, îi răspunse o voce de femeie. Vă fac legătura cu domnul Morris.

Domnul Morris? Nikki nu reușea să dea un chip acestui nume.

– Domnișoară Warren, începu necunoscutul cu o voce amabilă. Numele meu este Charles Morris. Sunt avocat și îl reprezint pe clientul meu care a dat anunțul la care ați răspuns. Aș dori să vă vorbesc. Puteți trece pe la biroul meu?

Nikki simți că îi vine amețeală. Trebuie ca asta să i se întâmple exact în momentul în care începuse să se descurce cât de cât! Nu mai rămânea decât să-i răspundă că se răzgândise.

– Hmm, da… îngăimă ea. Vreau să zic, nu… Adică, eu am răspuns la anunț, dar nu mai sunt în prezent interesată.

– De ce nu veniți până aici să stăm de vorbă, domnișoară Warren? Nimeni nu vă va forța mâna, răspunse calm Charles Morris.

– Nu mai e nimic de spus. A fost o nebunie… În sfârșit, e o poveste lungă, rosti ea după câteva clipe de gândire, abia reușind să găsească un răspuns.

– Ați prefera poate să vin eu la dumneavoastră? îi propuse domnul Morris, încercând să faciliteze lucrurile.

– Nu! exclamă Nikki îngrozită.

De ce refuza el să priceapă că ea regreta acum faptul că răspunsese la blestematul ăla de anunț? Și dacă nu s-ar fi temut că o să-și facă apariția în carne și oase la ea la birou, Nikki i-ar fi trântit telefonul în nas.

– Atunci, insistă el calm, la birou sau acasă la dumneavoastră?

Nikki nu avea de ales: trebuia să-l vadă pe domnul Morris și să-i explice că facuse pur și simplu o greșeală.

– O să vin, spuse ea resemnată. Unde și la ce oră?

Începuse să ningă când plecă de la redacție. Decisese să se ducă pe jos până la avocat, autobuzele fiind foarte aglomerate la acea oră. Dar fulgii de zăpadă se topeau imediat la atingerea trotuarului și nu avea nici un chef să ajungă udă. Simțindu-se vinovată din cauza cheltuielii nesăbuite, făcu semn unui taxi și încercă să se destindă în timp ce mașina se strecura cu dibăcie pe șoseaua aglomerată.

Birourile Morris, Clayborne și Chase se găseau într-un imobil elegant de pe strada a 5-a. Un lucru practic, își spuse Nikki. Dacă soseau prea devreme, clienții domnului Morris puteau să facă un tur pe la *Tiffany*, marele magazin cu bijuterii de lux, și să-și cumpere câteva diamante… Surâzând acestor gânduri, se opri în fața unor uși duble. Ezita să intre. Dacă i-ar trage clapa? Poate că domnul Morris n-o va mai căuta niciodată. Dar în timp ce se gândea, ușa se deschise și un bărbat cu părul grizonant o privi cu un surâs.

– Domnișoara Warren?

– Da, mormăi Nikki cu o voce sugrumată.

– Eu sunt Charles Morris. Imobilul este dotat cu un sistem de securitate echipat cu camere video. V-am recunoscut după fotografia pe care mi-ați trimis-o. Dacă-mi permiteți, nu vă avantajează deloc! Înainte, înainte! Nu mai e nimeni aici la ora asta. M-am gândit că vom putea sta mai liniștiți de vorbă.

O conduse pe Nikki într-un birou splendid cu mobilă stil și îi arătă o canapea tapițată cu catifea albastră.

– Vreți un pahar de sherry, sau preferați vin?

Deschizând un dulap care masca un frigider, scoase o sticlă de vin alb. Nikki dădu din cap afirmativ: avea nevoie de ceva ca să mai prindă curaj. Charles Morris avea aerul unui bărbat gata să facă orice ca să obțină ceea ce vroia.

Nikki bău o înghițitură de vin, spunându-și că trebuie să fie foarte atentă: dacă întrecea măsura, vinul ăsta bun o va face să mai adauge câteva prostii la cele pe care le făcuse deja. Aruncă o privire neliniștită avocatului care se așezase lângă ea.

– Vă simțiți puțin mai destinsă acum?

– Nu prea, îi spuse ea cinstit.

– Va trebui totuși să stă de vorbă, fiindcă sunt grăbit. Curriculumul dumneavoastră este impresionant. Notele de la universitate dovedesc că sunteți o tânără inteligentă și, în plus, sunteți încântătoare. Am încredere în ceea ce ați declarat în privința sănătății. Aveți o situație bună, nu sunteți muritoare de foame. Deduc deci că, pentru un motiv sau altul, aveți o teribilă nevoie de bani.

– Sunteți foarte perspicace, spuse Nikki schițând un zâmbet stângaci, după care mai bău o înghițitură de vin.

– Așa trebuie să fie avocații. Acum îmi explicați de ce? o întrebă el cu amabilitate.

– Prefer să nu, îi mărturisi ea.

Cum paharul ei rămase gol, i-l întinse domnului Morris.

– Îmi mai puteți da puțin vin?

– Bineînțeles. Serviți-vă.

Nikki luă sticla și își turnă cu o mână tremurândă; fu gata să verse paharul când el o întrebă brusc:

– Când îl puteți întâlni pe clientul meu?

– Să-l întâlnesc? Dar… chiar dacă aș fi acceptat să… în sfârșit… Nu credeam că vrea să întâlnească femeia care…

Se întrerupse. "Oh, Doamne, își spuse ea, în ce încurcătură m-am băgat!"

Charles Morris nu păru să-i remarce expresia crispată. Vocea lui deveni blândă și învăluitoare.

– Domnișoară Warren, i-am vorbit deja clientului meu despre dumneavoastră și este extrem de nerăbdător să vă

vadă. Bineînțeles însă că lui îi aparține decizia finală. Eu mă ocup numai de triere. Nici nu vă închipuiți cât de multe persoane serioase au răspuns acestui anunț.

Nikki privea pe fereastră. Se făcu roșie. Brusc, curiozitatea birui bunul simț.

– Domnule Morris, aș dori să vă pun o întrebare.

– Vă rog.

– Cred că am dreptul să știu ceva despre clientul dumneavoastră. În sfârșit, presupunând că aș fi interesată… nu înțeleg de ce are nevoie să închirieze un corp de femeie ca să aibă un copil. De ce nu se căsătorește, la fel ca toată lumea?

– Mi-e teamă că nu vă pot răspunde. Nu sunt autorizat să vă vorbesc despre clientul meu, dar îl puteți întreba tot ce doriți când îl veți întâlni. Sunt convins că va fi încântat să discute cu dumneavoastră. Haideți, hotărâți-vă! Veți avea cel puțin plăcerea de a-l cunoaște. Și nimic nu vă împiedică pe urmă să spuneți nu.

Avea dreptate. Nikki începea să simtă că i se învârtește puțin capul din cauza vinului. De ce să nu se ducă? Avea de ce să râdă pe urmă.

– Poate, spuse ea cu voce tare după un moment de gândire. Dacă mă asigurați că nu voi fi răpită.

Charles Morris începu să râdă.

– Nu aveți de ce vă teme. Chiar aveți douăzeci și trei de ani? Păreți atât de tânără…

Tonul lejer pe care-l folosea o făcu pe Nikki să se simtă în largul ei. Răspunse prompt.

– Da, am douăzeci și trei de ani. Cel puțin așa mi-a spus mama mea.

– Perfect!

Se părea că Charles Morris era satisfăcut: nu-și pierduse în zadar o jumătate de oră.

– Imobilul clientului meu se află pe strada 6. Nu este departe de *Sun*, îi spuse el întinzându-i o bucată de hârtie pe care scria adresa.

O privi cu atenție, apoi continuă:

– Nu este în oraș pentru moment, dar se va întoarce luni. Am putea fixa o întâlnire pentru… să zicem marți la ora cinci?

– Sper că ați înțeles bine că nu am deloc intenția să fac *asta*, spuse Nikki pe un ton care se voia plin de siguranță.

Pe chipul domnului Morris apăru un zâmbet.

– Acum e problema clientului meu. Problema mea consta numai în a vă convinge să-l întâlniți. Dar, cinstit vorbind, trebuie să vă mărturisesc că era decis să vă vadă. Dacă ați fi refuzat să vă duceți…

Se întrerupse ridicând din umeri.

– În acest caz, continuă Nikki, clientul dumneavoastreă are în mod sigur ceva comun cu avocatul lui! De cine trebuie să întreb?

– Simplu: biroul 3001, îi răspunse Charles Morris. Îmi promiteți că vă veți duce?

– De ce nu? Abia aștept să-l văd pe acest misterios personaj. Am avut o viață prea liniștită și protejată până acum.

Era adevărat: Ea, de obicei atât de cuminte, de rezonabilă, se simțea ciudat de temerară în seara asta. Și nu numai din cauza vinului. Boala mamei sale îi deschisese ochii că viața e atât de scurtă, de efemeră și de nesigură. Putea și ea să-și permită la douăzeci și trei de ani să fie o

fire aventuroasă și să facă ceva ieșit din comun. La urma urmei, domnul Morris înțelesese că ea nu voia să aibă bebelușul ăsta. Se va duce să-i vadă clientul pentru a-și satisface curiozitatea și pentru a le putea povesti pe urmă totul lui Beth și Sally. Și o să aibă de ce râde luni de zile de acum înainte.

*
* *

Zilele următoare fură de o lungime și o monotonie exasperantă. Nikki avea acum mult mai puțin de lucru la birou și, având mintea mai liberă, își petrecea cea mai mare parte a timpului gândindu-se la identitatea "bărbatului misterios".

În fiecare dimineață, Ron Martens îi cerea vești despre starea sănătății mamei ei. Era într-adevăr un tip amabil și, cu părul lui blond și ochii cenușii, era chiar un bărbat drăguț. Nikki știa că ar fi fost de ajuns un surâs ca să se facă invitată la cină. Dar nu făcu nici un gest. Nu-i stătea acum capul la asta.

Marți după-amiază, telefonă la contabilitatea spitalului. Era hotărâtă să găsească un mijloc de a se înțelege cu ei pentru a nu fi tentată să accepte ridicola propunere a "bărbatului misterios". Numai Domnul o mai putea ajuta dacă individul ăsta știa să fie la fel de convingător ca avocatul său! Dar ea nu se va lăsa dusă de nas. Se va prezenta la întâlnire, îi va explica faptul că s-a răzgândit și "afacerea" va rămâne în acel punct.

O voce de la celălalt capăt al firului tocmai îi spunea:

– Nu vă faceți griji, domnișoară Warren. Nu mai există nici o problemă. Chestiunea a fost salvată.

Foarte mirată, Nikki mulțumi și închise. Probabil că îi verificaseră contul de la bancă și, fiindcă referințele fuseseră excelente, se hotărâseră s-o mai păsuiască.

Era un ger pătrunzător în acea zi, dar cerul era fără nori. Nikki se duse pe jos până în strada 6 și se opri în fața unui zgârie-nori a cărui arhitectură îndrăzneață îi tăie răsuflarea. Verifică adresa: acolo era.

Imobilul era amenajat cu gust. O sculptură enormă de oțel ocupa centrul holului. Mai exista și o fântână ale cărei jeturi de apă se încrucișau într-un mod ciudat de complicat. De jur împrejur, doisprezece arbori și alte plante verzi umanizau această atmosferă din sticlă și oțel.

Pe lista afișată în apropierea ascensorului, găsi *Central Atlantic Building*. Biroul cu numărul 3001 aparținea direcției comerciale.

Deci Sally avusese dreptate, gândi Nikki. Bineînțeles că auzise vorbindu-se de C.A.I.: era una dintre cele mai prestigioase companii din țară, ale cărei activități cuprindeau toate domeniile tehnologiei moderne. "Bărbatul misterios" era probabil unul dintre membrii Consiliului de administrație sau chiar un director care se pregătea de pensionare. Probabil că nu fusese niciodată căsătorit și se grăbea acum să-și asigure descendența. Deci, o să-și piardă vremea cu un bătrân… Dar promisese.

Ieșind din ascensor ajunse într-un hol mare, modern mobilat, extrem de funcțional. Și aici existau plante verzi care înveseleau atmosfera. Se apropie de o femeie frumoasă cu părul roșcat, care trona în spatele unui birou.

– Numele meu este Nicole Warren. Am întâlnire la ora cinci.

– Bineînțeles, îi răspunse tânăra zâmbind. Vă așteptam, domnișoară Warren. Luați-o pe acest culoar și mergeți până la capăt. Veți găsi o ușă deschisă. Intrați. Nu va întârzia.

Nikki îi mulțumi politicos și îi urmă instrucțiunile.

Până acum totul i se păruse amuzant, dar, intrând în birou, începu să tremure: niciodată nu mai văzuse o asemenea încăpere… Era plină de covoare orientale, obiecte de artă chinezească și precolumbiană, mobile acoperite cu tapiserii…

Doamne, gândi ea, probabil că e foarte bogat… Înaintă până la biroul din mahon pe care nu se afla nici o hârtie: ori tipul era un maniac în privința ordinii, ori nu avea nimic de făcut. Înclina spre a doua ipoteză. Poate era fostul președinte al Consiliului de administrație, care se pregătea să iasă la pensie.

Se duse până la fereastra care dădea spre stradă și privi în jos la dansul nebun al mașinilor și pietonilor. Nu-și dădu seama că cineva intrase în cameră. În cele din urmă, auzi o voce ironică:

– Admiri panorama? Sau te gândești să faci un salt în gol?

Se întoarse și rămase cu gura căscată. Bărbatul înalt, de cel puțin un metru nouăzeci, de vreo treizeci de ani, avea un păr șaten închis, puțin cam lung pentru gustul ei, și niște ochi albaștri ca marea. Era fără îndoială cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Trăsăturile lui erau de o regularitate perfectă, cu excepția nasului care era puțin strâmb, ca și cum fusese spart. Gura lui, extrem de

fină, schița pentru moment un surâs cinic. Nikki avea impresia că-l mai văzuse undeva, dar nu-și putea reaminti unde și când. I se părea imposibil ca el să fie "bărbatul misterios".

– Ai terminat să mă examinezi? o întrebă el. Evident însă că nu în fiecare zi îl întâlnești pe viitorul tată al copilului tău.

În zadar încerca Nikki să-și ascundă stupefacția.

– Cine sunteți? rosti ea cu voce tremurândă. Avocatul dumneavoastră, domnul Morris, n-a vrut să-mi spună și numele.

El îi ignoră întrebarea și se apropie de ea cu un mers suplu și plin de siguranță.

– Permite-mi să te ajut să-ți scoți mantoul, Nikki.

Lui Nikki nu-i plăcea nici familiaritatea lui și nici obiceiurile autoritare, dar îi mulțumi totuși. Părea prea de temut pentru a se certa cu el.

– Vreau doar să văd ce se ascunde dedesubt, continuă el.

Și o privi din cap până-n picioare, ca și cum ea era un animal ciudat. Nikki purta o rochie nouă, bej și niște cizme maro. Își pusese lanțul și brățara de aur, podoabele de zile mari. Când se privise în oglindă înainte de a pleca de acasă, avusese impresia că părea mai matură, că are aerul unei adevărate femei de lume. Dar acum, sub această privire scrutătoare, se simțea parcă în pielea goală. Fără nici o îndoială că el așa și-o reprezenta…

Puțina siguranță pe care o mai avea se spulberă când el îi spuse cu un aer blazat.

– Nu e rău. Puțin cam îngustă în șolduri pentru a avea copii, totuși…

Făcu o pauză, apoi reluă:

– Ah, dar voiai să-mi știi numele. Michael Cragun. Sunt foarte dezamăgit că nu m-ai recunoscut!

Michael Cragun! Președintele C.A.I. Îi văzuse adesea fotografia în ziare. Era unul dintre celibatarii cei mai doriți din întregul New York. Îl cunoștea dar nu-i va face plăcere să i-o spună. În loc de asta, îl întrebă cu răceală:

– Sunteți întotdeauna atât de arogant? Sau este un joc care îmi este în mod special destinat?

El îi surâse fermecător.

– Nu te ambala, Nikki. Ia loc acolo, replică el arătându-i un divan comod.

Ea îi dădu ascultare mașinal, subjugată de aerul autoritar care părea să-l caracterizeze. Dar își reveni repede, hotărâtă să lămurească lucrurile o dată pentru totdeauna.

– Domnul Morris probabil că v-a spus… începu ea cu răsuflarea tăiată.

Dar Michael Cragun o întrerupse rapid:

– Nu-l amesteca pe Charlie în toate astea. Rolul lui s-a terminat.

Nu ține, își spuse Nikki. Eu sunt cea care va pune punctul pe i.

– Să știți că nu am intenția să fac asta. M-am răzgândit.

– Rămâne de văzut, răspunse el liniștit, întorcându-i spatele.

Indignată de comportamentul lui trufaș, ea se hotărî să reacționeze cu tupeu.

– Dar de ce eu? Și de ce aveți nevoie de o străină pentru a avea un copil? îi lansă ea pe un ton provocator. Sunteți bogat, sunteți celebru. Probabil că există mii de femei care visează să se mărite cu dumneavoastră. De ce nu vă însurați, la fel ca toată lumea?

Ignorându-i accesul de furie, el se duse liniștit să aducă o tavă pe care erau așezate o sticlă și două pahare deja umplute. Ea îl luă pe cel oferit, evitând să-l privească în față.

– Poate că te va calma, spuse el cu un aer ironic. Să punem lucrurile la punct. *Eu* te-am angajat, așa că *eu* pun întrebările.

Categoric nu, vru ea să replice, fiindcă plec. Dar nici un sunet nu-i ieși de pe buze. Michael Cragun reluă pe cel mai natural ton:

– Presupun că ai avut deja mai mulți amanți, altfel nu te-ai afla aici. Ai rămas vreodată însărcinată?

Exasperată de siguranța afișată de el și simțind că o să și-o piardă din ce în ce mai mult pe ea ei, Nikki se crispă.

– Asta nu te privește, răspunse ea printre dinți, hotărâtă să-l tutuiască la rândul ei.

Dar în sinea ei, era obligată să recunoască faptul că întrebarea lui era perfect legitimă.

Se simți mai ușurată când el se așeză în sfârșit. Dar ar fi preferat să nu se așeze chiar lângă ea. Era atât de înalt încât avea impresia că o domina și se simțea ca un copil recalcitrant. Cu un aer disprețuitor el o prinse de bărbie, forțând-o să-și întoarcă fața spre el. Nikki tresări, îi dădu mâna la o parte și-i aruncă o privire furioasă.

– Răspunde-mi la întrebare, Nikki, spuse el pe un ton amenințător.

– De acord, șuieră ea printre dinți. Răspunsul este nu. Iapa pe care o ai în fața ta n-a fost dusă încă la montă!

Bărbatul izbucni în râs

– Un punct bun în favoarea ta, Nikki! Dar să nu crezi că vei ieși învingătoare din acest mic joc. Te lupți cu un campion imbatabil.

"Doamne, își spuse ea, ce aere!"

– Nu am intenția să câștig, domnule Cragun, fiindcă nu am nici intenția să joc.

Michael Cragun făcu o mutră atât de plictisită și indiferentă, încât Nikki nu se putu împiedica să-l provoace.

– Am răspuns la anunțul tău stupid ca să mă distrez. Totul a fost o glumă, continuă ea scoasă din fire. Prietenele mele și cu mine ne întrebam cine o fi avut o idee atât de bizară. Beth pretindea că ești probabil handicapat sau diform; însă aparent nu ești, dar ai mintea puțin deranjată. Sally credea că e vorba în mod sigur de un bătrân care-și dorește un moștenitor. Iar eu…

Ezită… poate că mersese prea departe.

– Continuă! Toate aceste ipoteze mi se par pasionante.

Tonul ironic pe care continua să-l folosească o enervă atât de mult pe Nikki, încât deveni imprudentă.

– În ciuda aparențelor, spuse ea cu o voce sarcastică, am ajuns la concluzia că aveam dreptate. Nu vrei să ai copii într-un mod normal fiindcă femeile nu te atrag. Preferi fără îndoială compania bărbaților.

Triumfătoare, Nikki se ridică, gata de plecare. Dar Michael Cragun o prinse de braț și o forță să se așeze la loc. Punând stăpânire pe gura ei, într-o manieră intenționat brutală, el o sărută fără pasiune, ca și cum dorea s-o insulte. Nikki încerca să-și păstreze buzele strânse, dar, fără milă, el o obligă să le întredeschidă. Nikki încercă să-l respingă dar el era viguros și o ținea cu putere de umeri în timp ce ea se zbătea cu disperare. În cele din urmă odiosul sărut luă sfârșit, dar el nu-i dădu drumul din brațe.

Nikki avea impresia că fusese violată. Buzele o dureau și, mai ales, era furioasă foc. Tremurând de mânie, strigă:

– Lasă-mă! Vreau să plec de aici!

Michael Cragun își întinse picioarele pe măsuța joasă aflată în fața lor și se sprijini de spătarul comod al canapelei. Părea extrem de destins. Acest sărut nu-l tulburase în nici un fel; ba se părea chiar că nu avusese nici un efect asupra lui.

– Și mama ta? o întrebă el cu o voce tărăgănată.

Nikki avu un șoc. Nu spusese nimănui ceea ce o împinsese să răspundă la anunț. Dar el nu-i dădu timp să-și vină în fire și să găsească un răspuns.

– Cine o să plătească cheltuielile de spitalizare?

Ea trase aer în piept. Cel puțin avea un răspuns pregătit la această întrebare.

– Nu știu cum ai aflat despre toate astea, dar totul e rezolvat. Spitalul a acceptat să aștepte.

– Exact, spuse el pe un ton neutru. E rezolvat fiindcă *eu* am plătit totul și am cerut ca pe viitor să-mi fie trimise toate facturile. Apropo, am intervenit ca mama ta să fie instalată într-o rezervă și l-am trimis chiar pe doctorul meu s-o consulte. La momentul potrivit, mama ta va fi admisă în cel mai bun centru de recuperare din New York. Și te asigur că e greu să internezi un pacient la *March Insitute*.

Nikki îl fixă stupefiată pe Michael Cragun. Nu mai știa nici ce să zică, nici ce să facă. Ideea că cineva putea să se amestece în problemele ei personale, fără permisiunea ei și fără s-o anunțe măcar, i se părea aberantă. Și brusc i se făcu frică de Michael Cragun.

El îi lăsă brațul și se îndreptă spre biroul lui. Scoase un dosar dintr-un sertar și îl aruncă pe masă.

– Hai! îi comandă el. Deschide-l!

Încercând cu disperare să-și potolească tremurul mâinilor, ea îi dădu ascultare. Simți că îi vine rău văzând mulțimea de documente care o priveau. Existau acolo nu numai copiile tuturor diplomelor ei școlare, dar și referințe de la colegii ei de clasă și de la profesori, un raport asupra stării ei financiare, detalii asupra bolii mamei ei și încă o mulțime de lucruri.

Michael Cragun o privea cu ochi impasibili.

– Doar nu credeai că o să te angajez fără să iau înainte niște informații asupra ta?

Deși simțea că-i vine să leșine, Nikki își adună forțele ca să facă față situației, să lupte chiar. Era roșie ca focul, dar reuși totuși să adopte un ton neutru.

– Nu știu de unde ai strâns toate aceste informații. Aici există niște lucruri confidențiale. Sunt consternată să aflu că oamenii sunt gata să te trădeze într-un asemenea fel. Dar presupun că, atunci când ai o situație ca a ta, poți obține lucruri inaccesibile unor simpli muritori ca mine. Dar acest lucru nu are nici o importanță pentru mine. Mama mea se va însănătoși și fără ajutorul doctorilor tăi savanți și eu prefer să fac trotuarul decât să accept un cent de la tine.

Discursul ei nu păru să-l afecteze câtuși de puțin pe Michael Cragun. Nikki își spuse că probabil visase când i se păruse că vede o sclipire de admirație în ochii lui.

– Ți-am spus că n-ai nici o șansă să ieși învingătoare din acest joc, Nikki.

Și zâmbi, ca și cum reflecțiile lui îl amuzau în mod deosebit. După o scurtă tăcere, el reluă cu o voce nonșalantă:

– Mama ta a fost transferată în noua aripă a spitalului. Îți amintești, Nikki, ce nume poartă?

Acest mod subit de a schimba subiectul o derută.

– Ce importanță are? îl întrebă ea cu indiferență.

Dar se opri brusc. Numele îi revenea în minte. Era pavilionul Hannah Cragun.

El continuă pe un ton detașat:

– Tatăl meu a făcut avere din masele plastice. *Central Atlantic Industry* a fost creat în jurul primei sale afaceri. Dar, de atunci, câmpul nostru de acțiune s-a lărgit. Acum suntem proprietari de studiouri cinematografice, de hoteluri, uzine de automobile și multe altele. Astăzi suntem un mare trust. Dar familia a păstrat controlul. Pavilionul Hannah Cragun poartă numele bunicii mele. Ca mulțumire pentru îngrijirile atente de care s-a bucurat în urma unei operații pe inimă, suferită acum câțiva ani. Așa a vrut tatăl meu. În treacăt fie spus, el face parte din Comitetul de direcție al spitalului.

Se opri ca să bea câteva înghițituri de vin.

– Vroiam doar să-ți spun prin asta că familia mea se bucură de o mare influență. Dacă îmi refuzi ajutorul, ai putea avea mari probleme.

Nikki se uită în jos, uluită. Nu, nu i se putea întâmpla tocmai ei un asemenea lucru. Când o să se trezească din coșmarul ăsta? Îl întrebă însă calmă:

– Înțeleg că mă amenințI că o s-o gonești pe mama mea din spital?

– Nu amenințI pe nimeni, declară el cu asprime.

Dacă astea nu sunt amenințări, își spuse Nikki, atunci despre ce e vorba? Șantaj?

– Vreau numai să înțeleg bine situația. De exemplu, magazinul mamei tale. Contractul de închiriere expiră peste două luni. Dacă cineva ca mine cumpără imobilul, s-ar putea să-i mărească chiria, sau să nu-i reînnoiască contractul. Iar în ceea ce te privește pe tine… am câțiva amici influenți la *Sun*.

– Uite că nu mă sperii, spuse Nikki prinzând din zbor aluzia. Sunt sindicalistă. Nu mă poți concedia doar fiindcă…

– Cine ți-a spus că n-am prieteni la sindicat? o întrerupse el.

– Ai aerul că ai uitat că eu lucrez pentru un ziar. Dacă reporterii pe care-i cunosc află de povestea asta…

El se grăbi să termine fraza în locul ei.

– Nu o vor publica. Ți-am spus deja că am prieteni la *Sun*.

Nikki rămase tăcută. O fi fost el Michael Cragun frumos, bogat și puternic, dar putea într-adevăr să-și pună în aplicare amenințările? Și chiar dacă putea, de ce își dădea atâta osteneală? Nu ducea lipsă de femei. Ba, dacă te luai după zvonurile care circulau, abia așteptau să…

El se ridică și veni să se așeze lângă ea pe divan, întrerupându-i cursul gândurilor.

– Nikki…

Ea se crispă imediat, forțându-se să nu-și întoarcă privirea spre el.

– Nicole…

Nicole… Doar mama ei îi spunea așa. Ochii i se umplură brusc de lacrimi.

Simțind-o că cedează, Michael profită de avantaj și-i spuse aproape cu amabilitate:

– Fii o jucătoare bună. Recunoaște faptele și lasă-mă pe mine să-ți port de grijă. Mărturisește că nu ți-ar displăcea să scapi de grija banilor și să lași pe altcineva să se ocupe de spitalizarea mamei tale.

Își scoase portofelul.

– Uite, ai un cec de 5000 de dolari. În afară de cheltuielile spitalului, bineînțeles. Ia-l!

Nikki privea cecul completat cu numele ei. Dădu în tăcere din cap, încercând să-și stăpânească panica. Și brusc, se gândi la stratagema care-i reușise întotdeauna cu bărbații. Ridicându-și spre Michael Cragun ochii verzi în care se puteau citi feminitatea și vulnerabilitatea posesoarei lor, ea îl fixă cu insistență. Își țuguie buzele cărnoase care tremurau din cauza șocului și a indignării și se pregătea să se lanseze într-o pledoarie să-i rupă inima, despre libertatea ei, când văzu apărând pe fața lui Michael un surâs care, pentru prima oară, nu avea nimic cinic în el.

– Mai uită-te la mine așa, domnișoară Warren, și o să rămâi însărcinată în următorul sfert de oră, spuse el râzând.

Nu era reacția la care se așteptase Nikki. Șopti, simțindu-și obrajii în flăcări:

– Îți mulțumesc… dar nici într-un sfert de oră, nici altă dată.

Expresia de pe chipul lui Michael se înăspri. Nikki avea impresia că fiecare din gesturile lui, fiecare din vorbele lui erau premeditate. Era fără nici o umbră de îndoială, un artist înnăscut, dar ea n-avea nici un chef să-l aplaude.

El îi spuse cu o voce neutră:

– Mi-a fost foarte greu să găsesc toate aceste informații în privința ta. Și am decis că tu vei fi cea care îmi vei purta

în pântec copilul. Nu am intenția să stau aici la infinit și să pierd un timp prețios. Dacă tu crezi că până acum ai avut o viață grea, să fii sigură că a fost o joacă de copil pe lângă mizeria care te așteaptă dacă refuzi.

– Dar de ce? De ce eu?! exclamă ea. Ce diferență…

– Ți-am mai spus o dată, zise el pe un ton tranșant. Eu pun întrebările și tu răspunzi. Acum vom merge să-i facem o vizită mamei tale la spital și pe urmă luăm cina. Și îți jur că, dacă refuzi, o să te duc cu forța.

Dar Nikki nu avea nici o intenție să refuze, orice era mai bine decât să rămână închisă în acest birou intimidant. Și mai ales în compania lui Michael Cragun. Își aruncă mantoul pe umeri ca să-i evite ajutorul și se grăbi să iasă înaintea lui pe ușă.

În momentul când părăseau imobilul pustiu, un bărbat de vârstă mijlocie ieși dintr-un Cadillac negru și, cu surâsul pe buze, le deschise portiera. Părul lui argintiu era tuns scurt, așa încât l-ai fi putut lua drept un marinar cu uniforma lui alb cu bleumarin.

Michael Cragun îi zâmbi.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult, Henry. Ți-o prezint pe Nikki Warren. Nikki, el este Henry Merola, șoferul meu, brațul meu drept și soțul celei mai bune bucătărese din Manhattan.

– Bună ziua, domnișoară! îi spuse vesel Henry.

Nikki îi răspunse cu politețe la salut și intră în mașină. La urma urmei, nu era vina lui că lucra pentru un bolnav mintal.

Nu schimbară nici un cuvânt în timpul drumului. Nikki era din ce în ce mai convinsă că avea de-a face cu un nebun. Poate că afacerile îl făcuseră să se țicnească? I se

părea mai prudent în orice caz să nu-l contrazică în seara asta, ca apoi să nu-l mai revadă niciodată.

Pe la jumătatea drumului spre Bronx, Henry și patronul lui începură să discute despre cota bursieră a acționarilor C.A.I. Se părea că Henry era un jucător norocos la bursă. De obicei, acest gen de conversație se desfășura în particular și în mod sigur nu în fața unei străine. Bineînțeles că lui Nikki nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să vândă informațiile pe care le auzea fără voia ei, dar nu-i convenea totuși să fie martoră la discuția lor. Se simți ușurată când Cadillac-ul se opri în fața spitalului.

Mai multe persoane îl salutară pe Michael când trecură pe culoare. Intrară în ascensor. Când ieșiră, Nikki o luă mașinal spre dreapta. Dar Michael o prinse de braț. Spre marea lui surpriză, ea îl lovi cu cotul în stomac. Apoi se întoarse și îl privi neliniștită, așteptându-se ca el să-i întoarcă lovitura. În loc de asta, el îi indică direcția opusă cu vârful degetului.

– Ți-am spus că mama ta a fost mutată într-o rezervă. Care se află în partea cealaltă. Și ce naiba, Nikki, destinde-te puțin. Doar n-o să te violez pe culoarele spitalului!

Ea îl urmă, întrebându-se cum o să-l prezinte mamei sale. Drept un prieten? Dar primele cuvinte pe care el i le adresă Pamelei Warren o derutară complet.

– Doamnă Warren, spuse el calm și amabil. Arătați mult mai bine în această după-amiază. Ar fi prea mult din partea mea să cred că infirmiera v-a coafat fiindcă știa că vin eu?

– Nici gând, îi răspunse Pamela Warren, nu fără dificultate.

"Incredibil, își spuse Nikki Se poartă de parcă ar fi prieteni de mult timp!"

Doamna Warren își privi fiica.

– De ce… îl ascundeai?

– Nu-l ascundeam, mămico, răspunse ea, forțându-se să rămână calmă, deși nu știa ce să mai creadă. Numai că ne cunoaștem… de puțin timp.

Nikki se crispă: Michael îi înconjurase umerii cu brațul. Într-adevăr, tipul merita un Oscar pentru interpretarea lui. El îi surâse călduros Pamelei Warren, apoi o privi ironic pe Nikki.

– Scumpa mea, mama ta știe foarte bine că eu n-aș plăti facturile dacă n-aș fi ceva mai mult decât un simplu prieten.

"Ah, da! gândi Nikki, este mai mult decât atât, dar nu ceea ce crede mama!"

Michael Cragun se întoarse spre doamna Warren.

– Am vorbit cu băiatul despre care v-am pomenit. E dispus să vă înlocuiască la magazin. Așa că Nikki nu va mai trebui să muncească acolo, la inventar și comenzi. S-a obosit foarte mult în aceste ultime săptămâni și o să am grijă de ea. Vreau să fie sănătoasă.

"Îmi închipui, își spuse ea, că faci toate astea pentru micul Michael!"

Nikki înțelese că el se purta în mod deliberat provocator, presărându-și frazele cu subînțelesuri. Se jură că n-o să-și piardă sângele rece. Dar era furioasă că nu-i spusese că fusese deja s-o vadă pe mama ei. Cum de reușise? Doamna Warren nu avea dreptul decât la un număr foarte redus de vizitatori și numele lui nu se afla pe listă. Dar cum el părea să cunoască pe toată lumea din spital…

Reflecțiile lui Nikki fură întrerupte de vocea lui Michael:

– Fiica dumneavoastră a fost întotdeauna atât de încăpățânată și de independentă?

Pam Waren surâse.

– Întotdeauna.

– Înțeleg. Va trebui să mă ocup eu de asta, spuse el, trăgând-o pe Nikki spre sine cu un aer de proprietar.

Doamna Warren râse cu poftă. Dar Michael Cragun simțise probabil că Nikki își stăpânea cu mare greutate furia. Așa că își mai slăbi strânsoarea și continuă s-o întrețină pe mama ei în privința specialistului pe care i-l trimisese s-o consulte. Restul vizitei se petrecu fără probleme. Nikki se simțea ușurată că el întreținea conversația, fiindcă ea era într-un asemenea hal de nervi încât se simțea incapabilă să rostească vreuo frază coerentă. Peste vreo jumătate de oră, Michael declară că o duce pe Nikki să cineze în oraș ca s-o mai îngrașe puțin. Ea îi aruncă o privire furibundă.

*
* *

Michael îi ceru lui Henry să-i ducă la un restaurant specializat în preparate din pește și fructe de mare. Acesta se găsea pe insula de lângă New York, dar atmosfera era cea a unui mic sat de pescari, așa încât te-ai fi putut crede mai degrabă în Noua Anglie decât în acest oraș supraaglomerat și agresiv care era New York-ul. Fiind un restaurant foarte căutat era deja aglomerat când sosiră. Nikki, care nu căuta

decât un pretext pentru a scăpa de Michael Cragun, declară imediat că îi era prea foame pentru ca să mai aștepte atât. Dar șeful de sală se repezise deja în întâmpinarea lor. Îl salută călduros pe Michael și-i conduse până la o masă de două persoane, aflată într-un colț liniștit.

Nikki refuză să consulte meniul, ignorându-și cu răceală însoțitorul când acesta o întrebă ce vrea să mănânce. O târâse până aici, după ce o luase peste picior fără rușine la spital. Tipul era prea insuportabil ca ea să-și dea osteneala să fie o companie plăcută.

El ridică însă nepăsător din umeri și făcu în locul ei comanda. Nikki era hotărâtă să nu mănânce nici măcar un dumicat. Dar homarul era atât de apetisant încât nu putea să refuze.

Își păstră însă o expresie rece, hotărâtă să fie pe cât se putea de nesuferită, fără să-l provoace totuși. Începuse să se teamă de represalii. Dar nu ținuse seamă de farmecul lui Michael care, la rândul lui, era hotărât să facă orice ca să spargă gheața.

La întrebările pe care i le puse despre mama ei, Nikki îi răspunse monosilabic. Apoi, Michael se lansă într-un lung monolog asupra propriei lui experiențe. Și el se ocupase pe vremuri cu intervievarea celor care solicitau o slujbă. Îi descrise atât de bine ciudățeniile de caracter și diversele lor personalități încât Nikki recunoscu în ei pe oamenii de toate categoriile cu care avea și ea de-a face. Surâse fără voia ei și nu mai reuși să păstreze atitudinea rece și distantă. Descoperi că Michael Cragun este un bun ascultător. Părea atât de interesat de tot ceea ce îi povestea ea, încât îl

bănui la început de o nouă șmecherie. Dar nu se mai gândi la asta. Farmecul lui o făcu să dea uitării toate frumoasele ei hotărâri.

Își povestiră întâmplări din copilărie și își descoperiră o pasiune comună pentru teatru. Nikki află că amândoi aveau studii superioare de economie dar, bineînțeles, Michael, fiul unuia dintre magnații industriei, fusese student la Harvard, celebra universitate din Statele Unite.

Când, mai târziu, el o însoți până acasă, Nikki se simțea în culmea fericirii. Și vinul nu avea nici un rol în asta, fiindcă se limitase cu prudență la o jumătate de pahar. Dar, până acum, nu mai petrecuse niciodată o seară atât de plăcută în compania unui bărbat. Așa că șterse cu buretele din memorie neplăcuta întrevedere din biroul lui și felul jignitor în care o provocase la spital. Tot ceea ce știa era că se simțise subjugată de farmecul și inteligența lui. Se surprinse dorind ca el s-o sărute în loc să-i ureze banalul "noapte bună".

Își ridică ochii spre el, încercând să afișeze un aer detașat, în ciuda bătailor năvalnice ale inimii și a căldurii care-i cuprinsese trupul.

– Îți mulțumesc pentru cină, Michael. A fost foarte plăcut.

– Nu-mi mulțumi, Nikki. Vreau să fii bine hrănită și să te simți bine, la fel ca restul șeptelului meu. E în propriul meu interes, nu uita asta.

Dar zâmbetul și tonul lui indicau că glumea. Era imposibil să se simtă ofensată de spusele lui. Nikki scotoci prin poșetă în căutarea cheilor, dar cel care le găsi fu

Michael și el îi descuie ușa. Când îi dădu înapoi legătua de chei, îi păstră mâna într-a lui mai mult timp decât ar fi fost necesar. Apoi îi ridică bărbia și își cufundă privirea în ochii ei. Și Nikki abia își stăpâni dorința nebună de a-și încolăci brațele în jurul gâtului lui.

– O să-ți dau de veste, îi spuse el cu blândețe. De acum, Henry se va ocupa de tine: o să te ducă dimineața la ziar și o să te aducă înapoi acasă, după-amiaza. Noapte bună, Nikki.

O sărută ușor pe gât, îi făcu apoi cu ochiul și se îndepărtă cu un mers elastic.

*
* *

Lui Nikki îi veni destul de greu să adoarmă în acea noapte. Întotdeauna dorise să fie cinstită cu sine. Își dădu seama că era sedusă de persoana lui și se afla într-o stare de completă supunere față de el, așa încât, dacă Michael ar fi vrut s-o urmeze în apartament, ea n-ar fi făcut nimic să-l împiedice. Și dacă el ar fi dus-o în dormitor… Dar refuză să-și imagineze continuarea. Realitatea era că nimic din toate astea nu se întâmplase.

Era limpede că Michael știa cum să se poarte cu sexul opus. Văzuse prin ziare și reviste fotografii de-ale lui în compania unor femei bogate, frumoase și celebre. Își reamintea în mod special de fosta soție a guvernatorului, de o artistă, o principesă europeană și câte altele…

"Doamne, cât de ștearsă i-am părut în comparație cu ele, își spuse ea. Copilăroasă, arogantă și plictisitoare…"

Un bărbat ca Michael Cragun avea o experiență care o depășea cu mult pe a ei! Ea nu făcuse niciodată înconjurul lumii, nu avusese de-a face cu oameni celebri și nici nu fusese implicată în povești pasionate de dragoste.

"Probabil că de aceea îi convine persoana mea, își mai spuse ea. Nu eu îl interesez, altfel ar fi încercat ceva chiar în seara asta. Doar l-am încurajat destul. Probabil că vede în mine o prostuță și tot ce are el în minte e să găsească o mașină de făcut copii. Femeilor cu care iese de obicei li s-ar părea ridicol să piardă nouă luni ca să facă un copil."

Nikki își propuse să fie prudentă, atât în acțiunile cât și în sentimentele ei.

Nu reușea să-și imagineze care va fi următoarea etapă. Dar alungă în curând toate aceste gânduri. Chiar dacă nu avea experiență, nu era nici idioată și nici nu va face greșeala să se îndrăgostească de Michael Cragun.

Era aproape convinsă de asta când adormi în cele din urmă.

Capitolul 3

Nikki nu mai avu veşti de la Michael Cragun timp de câteva zile. Se simţi uşurată dar şi dezamăgită. După cum o anunţase Michael, Henry Merola o conducea în fiecare zi la redacţie şi o aştepta seara la plecare. Fusese tentată să refuze să se plimbe astfel într-un Cadillac cu şofer, dar ideea unui Michael Cragun apărând asemenea unui demon răzbunător şi împingând-o cu forţa în maşină, o făcuse să se răzgândească repede.

Din prima zi îl rugase pe Henry s-o lase la două străzi distanţă de *New York Sun* şi s-o aştepte în acelaşi loc la ora 4 şi 40. Nu avea nici un chef să atragă atenţia colegilor. Dacă Henry fu surprins de rugămintea ei, nu lăsă în nici un caz să se vadă nimic

După ce vorbiră despre vreme, politică şi tot felul de banalităţi, Nikki îl întrebă pe Henry pe un ton indiferent:

– Eşti de mult timp în serviciul lui Michael Cragun?

– De cinci ani, domnişoară, îi răspunse el pe un ton amical dar rezervat.

Frumosul și bogatul Michael Cragun îi trezise curiozitatea. După o clipă de ezitare, se hazardă cu o altă întrebare:

– E logodit?

De data asta, șoferul îi răspunse pe un ton destul de rece:

– Domnișoară, prefer să nu vorbesc despre asta. Prefer să discut despre timp sau campionatul de fotbal, dar nu despre patron.

Nikki fusese pusă cu politețe la punct. Nu mai puse nici o întrebare despre Michael Cragun și se menținu pe linia conversațiilor anodine.

Într-o zi remarcă în treacăt:

– Un Cadillac e oricum mai plăcut decât metroul! În ritmul ăsta, voi fi repede coruptă!

– Cred că ăsta e și scopul, răspunse Henry într-un mod enigmatic.

*

* *

În acea miercuri, Nikki rezistă toată ziua cu eroism dorințelor de a coborî în arhivele ziarului pentru a căuta informații despre Michael Cragun. Acest bărbat ciudat, care o vâna ca pe o pradă, o intriga mai mult decât ar fi vrut să recunoască chiar și față de ea însăși.

Dar a doua zi, reuși să se autoconvingă că e perfect rezonabil să vrea să-și cunoască inamicul pentru a ști ce strategie să adopte.

Își petrecu seara consultând vechile numere din ziarul *Sun*. Ziarul nu publica bârfe și vulgarități ca alte cotidiane. Află numai că familia Cragun făcea numeroase donații pentru opere de binefacere și că Michael devenise președintele C.A.I. acum patru ani, la vârsta de douăzeci și opt de ani, după ce tatăl lui suferise o operație pe cord deschis. Lista companiilor pe care le poseda C.A.I. era lungă. Nu se dădea nici un detaliu personal despre Michael, dar imperiul pe care-l controla, numeroasele relații pe care le avea în lumea afacerilor, îl făceau să pară teribil de impresionant.

Vineri după-amiază, Ron Martens își băgă capul prin deschizătura ușii. Nikki îl zări și îi zâmbi.

– Vrei să mă vezi?

– Da. Vino în biroul meu.

O clipă mai târziu, ea stătea în fotoliul din fața lui.

– Mi-a telefonat secretara redactorului șef. Ești așteptată sus.

Îi aruncă o privire întrebătoare înainte să continue:

– Ai idee despre ce este vorba?

– Nu, răspunse Nikki cu un pic de teamă. Sincer vă spun că habar nu am.

– Nici eu. Haide, du-te și ia-ți mantoul. N-o să mai revii aici.

Nikki păli.

– Ce vreți să spuneți? Sunt concediată?

El se grăbi s-o liniștească:

– Nu, nici gând! Secretara m-a întrebat dacă mă pot lipsi de tine pentru restul zilei. Nu puteam să zic nu. Un weekend plăcut, Nikki, și pe luni.

– Vă mulțumesc și vă urez același lucru, îi răspunse ea cu un aer distant.

Se întoarse în birou și lăsă un bilet pentru Erika. Apoi, se duse să bată la o ușă pe care era înscris cu litere groase numele lui Peter Welsh Delavan, redactorul șef.

– Intră, Nikki!

Peter Delavan stătea tolănit într-un fotoliu luxos de piele, cu picioarele urcate pe birou. Lângă el, Michael Cragun stătea nonșalant așezat pe brațul altui fotoliu. Amândoi râdeau cu poftă.

Deci, acesta era "amicul" pe care Michael îl avea la *New York Sun*… Mai sus nici nu se putea. Ar fi trebuit să-și închipuie: Michael cunoștea tot New York-ul…

Amândoi bărbații se ridicară. Michael se apropie de ea și o sărută îndelung pe gură.

– Nikki, ți-l prezint pe patronul tău, Peter Walsh Delavan, îi spuse el. Pete, iată o tânără care își pierde timpul la "fițuica" ta: Nicole Warren.

Redactorul șef începu să râdă.

– Spui asta fiindcă ai alte proiecte pentru ea. Ce faci, Nikki?

Ea se apropie și strânse mâna lui Peter Delavan. Spre marea ei consternare, Michael îi înconjurase șoldurile cu brațul și o ținea strâns. Ce vrusese să insinueze patronul prin "alte proiecte"? Ce știa el de fapt? Oricum, o studia cu mare atenție…

Michael o ajută să-și scoată mantoul. Nikki nu avea de ales decât să-i facă pe plac, dar reacționa ciudat la atingerea lui. El o luă de umeri, o trase spre sine și se întoarse din nou spre Pete Delavan.

– Îți mulțumesc că ai lăsat-o să plece mai devreme astăzi.

– Nici o problemă. Complimentele mele, ai gusturi bune. Nu numai că e inteligentă, fiindcă altfel n-ar lucra la *Sun*, dar arată trăsnet. Să-mi dai de veste când vei fi pregătit să oficializezi legătura voastră. Vreau să am exclusivitate.

– Contează pe mine, Pete.

Apoi își luară rămas bun. Niki nici nu mai știa ce face. Era de-a dreptul șocată. Michael știa doar că ea nu va accepta niciodată să-l ajute în realizarea proiectelor lui absurde. Cum de îndrăznise să-i vorbească despre asta prietenului lui? I se întâmpla rar să se înfurie, dar asta înainte să-l cunoască pe Michael Cragun. Însă de data asta depășise limitele. Imediat ce ieșiră pe culoar, se întoarse furioasă spre el.

– Gură spartă ce ești! Cum ai putut să-i spui…

Michael o întrerupse:

– Dar nu i-am spus nimic!

Aerul satisfăcut și plin de el pe care-l afișa o scoase din sărite. Nikki își aruncă poșeta pe jos și strigă:

– Mincinosule!

Și îl pălmui cu putere. Michael o prinse de braț și o zgâlțâi, în timp ce ea îl lovea cu picioarele ca să scape din mâinile lui. Dar era prea puternic pentru ea. El o lipi cu spatele de perete, ridicându-i amândouă mâinile deasupra capului. Ea se răsucea, se zbătea ca să se degajeze, cu răsuflarea tăiată, neputând să scoată nici un cuvânt. Dar în zadar. Lipit de ea, strivind-o cu greutatea trupului său, el o împiedica să se miște.

– Gata acum! îi spuse el cu o voce pe care mânia o făcea să fie tăioasă. Prima dată, la spital, te-am lăsat să faci ce vrei,

dar acum s-a terminat. Dacă ai fi fost o puștoaică, ți-aș fi dat câteva palme la fund. Dar cum nu e cazul…

Amintirea sărutului sălbatic din în biroul lui îi reveni în minte. Știa că el va reîncepe. De data asta însă nu-i va mai da satisfacție: n-o să-i mai reziste fiindcă însemna să-și risipească în zadar energia.

Modul lui de a o pedepsi fu mult mai subtil. Se îndepărtă puțin de ea, îi deschise încet mantoul apoi trase fermoarul puloverului. Începu s-o sărute pe gât, în timp ce Nikki, țeapănă ca un băț nu înceta să-și repete cât de mult îl urăște. El o mușcă ușor de ureche și lăsă să-i alunece buzele până la gura ei. Dar ea nu va intra în jocul lui. Îi refuză sărutarea, strângându-și cu încăpățânare buzele. El continuă totuși, atingându-i buzele cu vârful limbii, cu o senzualitate necunoscută până acum lui Nikki. Mâinile lui îi mângâiau cu voluptate coapsele și șoldurile.

Nikki nu mai avea puterea să-i reziste. Mânia îi dispăruse pentru a face loc unei plăcute amețeli. Tot trupul îi tremura în timp ce el puse stăpânire pe gura ei cu niște sărutări repezi. Aerul devenise înăbușitor ca și cum temperatura urcase brusc. Nikki uitase de toate și acum, cel mai important lucru pentru ea era ca el s-o sărute cu pasiune, nu cu furie.

Închise ochii și își întredeschise buzele. El se dădu puțin înapoi.

– Oh, nu, nu încă, rosti el. Trebuie mai întâi să-ți ceri iertare că m-ai pălmuit.

Nikki deschise ochii, privindu-l cu intensitate.

– Îmi pare rău, Michael, șopti ea.

Nu mai era în stare să discute cu el în contradictoriu.

– Și cere-mi să te iert, îi ordonă el cu un ton calm.

Nikki rămase tăcută. El o sărută din nou pe gât, strângând-o la piept. Ea îi căută gura, dar el își întoarse capul. În cele din urmă, uitându-și mândria, ea îngăimă:

– Da, dacă vrei.

Fiindcă el nu făcu nici o mișcare, ea îl întrebă cu o voce plângăreață:

– De ce te joci astfel cu mine, Michael?

El o privi un moment, apoi mormăi:

– Nu și acum!

Puse fără menajamente stăpânire pe gura ei și o sărută cu patimă. Nikki se ridică în vârful picioarelor și, înconjurând cu brațele mijlocul lui Michael, se lipi de el. Era pentru prima dată în viața ei când se abandona total. Michael își strecură mâna sub puloverul ei și-i mângâie cu blândețe un sân. Aproape neștiind ce face, Nikki începu să-l sărute mai întâi ezitând, apoi cu o pasiune crescândă.

Înlemni când el se îndepărtă brusc de ea. Stupefiată, îl văzu mai întâi că zâmbește, apoi că își reia aerul trufaș.

Cu un ton autoritar, îi spuse:

– Să mergem!

Încă tremurând din cauza sărutărilor lui, lui Nikki nu-i venea să creadă că o putea trata astfel.

Șopti:

– Cum?

– Nu m-ai auzit? Plecăm! îi spuse el pe un ton repezit.

Nikki se simți dintr-o dată mică, rănită și îngrozitor de umilită. Toată această tandrețe de care dăduse Michael dovadă, o emoție pe care o trăiseră împreună, nu fusese decât un joc? Și ea care crezuse că el începuse să o

iubească… măcar un pic. Se distra oare purtându-se cu ea ca și cum o cumpărase pentru o oră? Nikki își plecă umilită capul pentru a-și ascunde lacrimile care îi apăruseră în ochi.

– Să plecăm! repetă el, cu un aer distant și plictisit.

Dar Nikki nu era în stare să-i răspundă sau măcar să-l privească. Nu era atât de versată ca să izbucnească în râs sau măcar să-și ascundă uimirea și durerea care i se puteau citi pe chip.

– Oh, Doamne! exclamă impacientat Michael.

Îi adună poșeta de pe jos și o trase spre lift.

Cadillac-ul negru îi aștepta în fața clădirii. Nikki era prea tulburată pentru a încerca să fugă. Nu răspunse nici măcar la amabilul salut al lui Henry, de teamă că se va trăda și va izbucni în hohote de plâns. Nu ținea să pară mai ridicolă decât fusese.

Michael îi dădu niște instrucțiuni laconice șoferului:

– Henry, mergem la Nikki.

Apoi se instală confortabil și scoase un teanc de hârtii din servietă, ca și cum nimic nu se întâmplase.

Nikki se ghemuise lângă fereastră, cât mai departe posibil de Michael. O ducea acasă ca pe un copil capricios pe care-l gonea în camera lui. Ar fi vrut să fie singură și să-și plângă tot năduful. Când simți mâna lui Michael mângâind-o pe păr, se întoarse brusc spre el, cu ochii dilatați de durere și neîncredere. Faptul că el considera că poate face ce vrea cu ea, o revolta din cale-afară.

– Lasă-mă în pace! exclamă Nikki cu amărăciune.

Răspunsul lui însă, o lăsă cu gura căscată. Cu o voce care o punea la punct ca pe o elevă obraznică, el o anunță:

– Te-am luat mai devreme de la serviciu fiindcă mergem să ne petrecem weekendul în Florida. Părinții mei își petrec iarna acolo și trebuie să-i văd în probleme de afaceri. Timpul este splendid. Ți-ar face bine să stai puțin la soare.

Oare vorbea serios? Întâi o seducea, pe urmă o umilea și acum voia s-o ducă în Florida ca să-i cunoască părinții! Ce punea la cale mintea lui întortocheată?

– Ești nebun! strigă ea. Nu merg nicăieri cu tine!

El scoase un oftat obosit. Apoi zâmbi și continuă pe un ton glumeț:

– Chiar nu-ți surâde ideea să lenevești la soare pe o plajă liniștită?

Farmecul lui înnăscut învinse și de data aceasta.

– Am pus-o pe mama ta la curent cu planurile noastre, adăugă el. Și a fost de părere că e o idee excelentă. Ar trebui să-i dai un telefon înainte de plecare, Nikki.

Încercă să pară la fel de indiferentă ca și el pentru a replica:

– Adevărat? Și i-ai adus la cunoștință și genul de raporturi care există între noi, fiindcă tot ai intenții să anunți întregii lumi noutatea prin intermediul lui *Sun?*

Michael izbucni în râs.

– Dacă mi-ai fi dat ocazia să-ți explic în loc să te înfurii ca o tigroaică după ce am ieșit din biroul lui Pete, ai fi aflat că noutatea la care face el aluzie e aceea că ne căsătorim. I-am relatat o poveste foarte romantică, cum că ne-am fi cunoscut la bufetul spitalului și că a fost dragoste la prima vedere. El crede că ești logodnica mea.

Nikki nu-și credea urechilor. Logodnica lui? De ce i-ar fi spus așa ceva? Nu avea nevoie să inventeze asemenea bazaconii numai ca s-o învoiască câteva ore!

Voia niște explicații și era decisă să le obțină cu orice preț. Avea totuși dreptul să știe ce planuri își făcuse în privința ei! Dar avu mai degrabă aerul că se apără decât că atacă, atunci când spuse:

– Nu te înțeleg. Nu-mi vine să cred că dorești într-adevăr să-ți port copilul. Ai aerul că mă consideri o marionetă și că poți trage sforile așa cum dorești ca să mă manevrezi. Asta îți dă sentimentul de superioritate care nu te părăsește deloc?

Își întoarse capul spre geam și continuă, nu fără dificultate, cu ochii fixați spre circulația străzii:

– Oh, ești în mod sigur un expert în dragoste, nu mă îndoiesc de asta, și pe urmă… ești un bărbat foarte frumos. Poți să mă consideri o jucărie în mâinile tale, dar se întâmplă că și eu sunt o ființă umană. Trebuie să recunosc că nu rămân indiferentă la mângâierile tale, dar asta nu înseamnă că îmi și placi. Presupun că ai făcut tot una din glumele tale când i-ai spus prietenului tău, care este însă și patronul meu, că suntem logodiți? Dar n-o să mă căsătoresc niciodată cu tine, Michael Cragun. Chiar dacă m-ai ruga în genunchi să fac asta.

– Bravo pentru curajul tău, domnișoară Warren. Vei fi însă fără îndoială ușurată aflând că n-am intenția să mă însor cu tine, pentru moment.

Făcu o pauză și zâmbi brusc.

– Bun. Acum vii cu mine în Florida. În ceea ce privește relele mele intenții în privința formelor tale "subalimen-

tate" o să mai discutăm despre asta peste câteva săptămâni, când nu vei mai avea aerul unei sperietoare de ciori. Și la urma urmei, îngerașul meu, dacă nu vrei să te ating, nu mă mai provoca. Închipuie-ți că și eu sunt o ființă umană, încheie el cu o voce schimbată.

Apoi Michael aruncă o privire pe geam. Mașinile înaintau la pas, bară la bară.

– Dacă vom reuși vreodată să părăsim această blestemată de autostradă, mergem să-ți iei valiza și plecăm. E clar?

Nikki se simțea complet epuizată. Nu mai avea puterea să lupte. Era pradă unor sentimente confuze. Michael se arăta atât de seducător în unele clipe, pentru ca apoi să fie arogant, așa că nu mai știa ce să creadă despre el. Oricum, domnul și doamna Cragun vor fi de față. Și la urma urmei, un weekend petrecut sub soarele Floridei nu însemna zece ani de muncă silnică.

Ținea totuși să-i demonstreze că îi mai rămăsese o fărâmă de independență.

Se întoarse spre el și-l salută soldățește:

– Am înțeles, generale Cragun, spuse ea imitând la perfecție vocea lui nonșalantă.

– În sfârșit ai priceput, soldat Warren, replică el satisfăcut.

O urmă în apartament și, în timp ce ea își făcea bagajele, el se întinse pe pat ca și cum ar fi fost la el acasă.

Nikki se simțea intimidată de această situație, dar Michael Cragun, care trecuse în mod sigur prin camerele multor femei, nu părea deloc încurcat. O privea făcându-și valiza, părând să se simtă în largul lui. Nikki încerca să-i ocolească privirea. Se temea de reacțiile lui, cărora nu știa cum să le facă față.

Scoase dintr-un sertar un costum vechi de baie de culoare neagră și-l așeză peste celelalte lucruri.

– E singurul pe care-l ai? O întrebă el cu un aer scârbit.

Nikki dădu din cap fără să-l privească.

Michael se ridică.

– Dacă nu vezi vreun inconvenient, mi-ar plăcea să verific.

Atunci ea se întoarse spre el și-i arătă un bikini roz.

– Asta îi convine mai mult Majestății Voastre?

– Întâi general, acum rege. Urc repede în grad!

Privi costumul de baie ca și cum încerca să-și închipuie cum vine pe ea.

– Da, o să arăți bine în el, chiar și așa scheletică cum ești.

Poate că Nikki greșise punând la inimă toate remarcile pe care le făcea asupra siluetei ei, dar nu se putea împiedica să nu se simtă vexată. Trânti capacul valizei și-l întrebă pe un ton rece:

– Te-ar deranja să ieși cât timp mă schimb?

Spre marea ei mirare, Michael nu făcu nici un comentariu sarcastic. Sări din pat și se duse în salon, având grijă să închidă ușa în urma lui.

Nikki îmbrăcă un costum albastru din bumbac care-i venea de minune și trecu în salon. Michael se instalase la telefon și vorbea cu Pamela Warren. Cu obișnuitul lui tupeu, o asigura că va avea grijă de Nikki. Îi întinse receptorul, vizibil încântat de mutra ei supărată.

Pentru a pune capac la toate, Nikki fu obligată s-o asculte pe mama ei elogiindu-l pe Michael Cragun și recomandându-i să facă ce îi spunea el.

– Cu toată bătaia de cap pe care o are cu compania, adăugă ea, își mai găsește timp să se ocupe și de tine.

Nikki se simți ușurată când această penibilă convorbire luă sfârșit. Michael o aștepta în pragul ușii cu valiza într-o mână și cheile în cealaltă. Închise el însuși apartamentul și se întoarseră la mașină. Îi încredință cheile lui Henry care era însărcinat să vegheze asupra doamnei Warren în absența lor.

*
* *

Situată pe insulița Key Biscayne, vila familiei Cragun dispunea de propria ei plajă. Era o casă mare și confortabilă. Salonul era mobilat simplu și decorat cu gust în tonuri de verde, galben și bej. Nikki fu sigură că tot ce se găsea acolo era de o mare valoare; interiorul avea un aer primitor care o cuceri imediat. Un frumos pian Steinway îi atrase imediat atenția. Tocmai voia s-o complimenteze pe Ann asupra farmecului casei, când aceasta i se adresă fiului ei:

– Michael, du valiza lui Nikki în camera ta. Nikki, o să ai tot timpul să despachetezi lucrurile în timp ce pregătesc cafeaua.

Teribil de jenată, Nikki nu făcu nici o mișcare. Aruncă o privire disperată spre Michael care începu să râdă.

– Văd că ești bine "instruită" mămico. Dar Nikki și cu mine nu vom locui în aceeași cameră. De ce n-o instalăm în camera lui Laurie? Așa o să vadă mâine dimineață răsăritul soarelui.

Jake Cragun o privi cu un interes brusc pe Nikki, apoi mormăi, ca pentru sine:

– Uite ceva nou!

Soția lui îl privi cu un aer dezaprobator și atunci el se scuză.

– Îmi pare rău, Nikki. O să mă controlez de acum înainte, ca să nu mai spun ceva care să-mi atragă observații.

Drept orice răspuns, Nikki scoase un mic râs forțat și părăsi încăperea, urmându-l pe Michael care îi luase valiza. Când fură singuri, el îi spuse:

– Mama nu m-a mai bătut la cap cu asemenea chestii de când aveam douăzeci și trei de ani, declară el cu un surâs fermecător. Dar sunt sigur că e mulțumită în sinea ei că mai există încă virtute în această lume decadentă în care trăim.

Nikki își promisese că n-o să-l mai necăjească, dar se părea că el o provoacă înadins.

– Ce te face să crezi că sunt atât de inocentă? Nu erai tu acela care mă întreba câți amanți am avut? spuse ea pe un ton disprețuitor. Acum ți-ai schimbat părerea?

– Uite că știu totul despre tine, Nikki. Știu că ai fost prea mult timp ocupată cu învățatul și cu magazinul ca să-ți mai poți permite să ai și o viață mondenă. Și mai știu că n-ai trăit încă o adevărată poveste de dragoste.

Nikki se înroși în timp ce el continua cu blândețe:

– Iar legătura noastră de până acum n-a făcut decât să-mi întărească și mai mult convingerea. De altfel, adăugă el pe un ton enigmatic, dacă n-ai fi fost o tânără inocentă și pură, nu te-ai fi aflat aici.

Nikki își desfăcu bagajul cu încetinitorul, încercând să-i înțeleagă cât mai bine spusele.

Insinua el oare că voia să aibă un copil cu o virgină? Ideea asta era atât de șocantă încât i se părea aproape comică. Mai probabil era că rezistența ei naivă îl stârnea…

Coborî să se alăture familiei Cragun. Instalați toți trei în bucătărie, se lansaseră într-o discuție de afaceri. Ea ezită să se așeze și spuse pe un ton sfios:

– Am impresia că aveți o discuție ultrasecretă. Poate ar fi bine să mă duc să citesc ceva.

Michael îi împinse un scaun.

– Hai, Nikki, doar nu ai stofă de spioană. Ești prea cinstită.

Iar ea se întrebă dacă era un compliment sau o insultă.

Trecuse de miezul nopții când doamna Cragun remarcă zâmbind că, dacă bărbații aveau intenția să joace golf de dimineață, ar cam fi timpul să meargă la culcare.

Nikki se dezbrăcă, somnoroasă dar cu inima ușoară. Atmosfera destinsă a acestei seri o încântase. Nu și-ar fi închipuit niciodată că milionarii pot discuta despre cotațiile bursiere la bucătărie. În mintea ei, aceștia își petreceau tot timpul pe la petreceri, bârfind și flecărind. Se simțea foarte flatată că domnul și doamna Cragun se arătaseră atât de amicali față de ea și o acceptaseră fără rezerve. Iar Michael avea probabil o părere foarte bună despre ea dacă îi arătase atâta încredere chiar dacă, în rest, o considera naivă și puerilă.

Nikki se simțea atât de surescitată, încât îi veni destul de greu să-și găsească somnul. În cele din urmă, murmurul valurilor o ajută să adoarmă.

Capitolul 4

După ce fusese o fetiță cuminte și liniștită, Nikki Warren devenise o tânără calmă și rezonabilă. Dar să se resemneze să-și vadă propriul destin scăpat de sub control, era prea mult. Din fericire nu-l văzu decât în treacăt pe Michael luni dimineața. El era deja gata de plecare când ea se scula. Abia îi răspunse la salut când se întâlniră pe culoar.

O oră mai târziu, Henry o conducea pe Nikki la ziar. Nu o văzuse încă pe doamna Merola și începuse să se întrebe dacă nu era cumva un produs al imaginației prea bogate a lui Michael. Pentru a nu trezi bănuielile șoferului, părăsi apartamentul doar cu ce avea pe ea.

Nikki ajunse la concluzia că nu va reuși niciodată să scape singură de Michael. Nu-i plăcea, dar nu avea de ales.

Erika, văzând-o cât de bine arată, o întrebă imediat:

– Unde ți-ai petrecut weekendul? Sub o lampă cu ultraviolete?

– Oh, Erika! Mă aflu într-o situație îngrozitoare, îi spuse ea gata să plângă. Nu știu ce să mă fac!

Nikki ar fi vrut să-i explice calm lucrurile, dar nu reușea acum să exprime în cuvinte tot ce se gândise să-i spună.

Alarmată că o vede în starea asta, Erika se sculă și o luă în brațe.

– Doamne, dar ce ți s-a întâmplat? Ești însărcinată?

Nikki izbucni într-un râs aproape isteric auzindu-i spusele, atât de aproape de "subiect".

– Nu pot să-ți povestesc aici. Pot să vin să dorm la tine diseară?

– Bineînțeles, îi răspunse Erika pe un ton liniștitor. Poți să rămâi la mine cât vrei.

Chiar asta își dorea și Nikki. Așa că se puse imediat pe lucru, încercând să-l alunge pe Michael din gândurile ei. Dar îi fu imposibil.

Abia când se aflară în trenul care le ducea spre Yankers, Nikki începu să-i spună povestea ei. Dacă voia ca Erika s-o ajute, trebuia să-i spună acesteia tot adevărul. Trebuia ca prietena ei să înțeleagă bine că avea toate motivele să fie disperată. În ciuda rușinii pe care o încerca, nu omise nimic din tot ceea ce se întâmplase de la prima ei întâlnire cu Michael, nici măcar adjectivele pe care le folosea acesta când se referea la ea. Erika rămase cu gura căscată.

– Pe cuvântul meu, Nikki, parcă îmi povestești un serial. Dacă aș citi asta într-o carte, nici n-aș crede. Mă minunez! Oi fi tu o fată frumoasă, de acord, dar pentru cineva ca Michael Cragun ăsta nu este un lucru extraordinar. De ce își dă osteneala cu tine?

– De fapt, nu-și dă deloc osteneala. Închipuie-ți că nu trebuie decât să dea un telefon sau un ordin lui Henry și toate dorințele lui devin realitate!

Ușurată că își deschisese inima, Nikki simțea că începe să-i revină curajul.

– Nu cred, spuse Erika încruntându-se. Pentru un om de afaceri ca el, fiecare minut este prețios. Trebuie să aibă un motiv, unul "beton"…

– Poate că asta îl distrează? Am impresia că pentru el totul este doar un joc.

Erika reflecta.

– Nu, nu pot să înghit varianta asta. Admit totuși că la început i-a făcut plăcere să-ți joace o festă, amuzat de inocența ta. Dar de ce persevereză?

– Întreabă-l personal, îi propuse Nikki. Eu nu reușesc să obțin un răspuns.

– Ascultă, Nikki. Mama lui ți-a spus că e, fără îndoială, îndrăgostit de tine, doar că trebuie să aștepți un timp ca să-și dea seama de asta. Și dacă varianta ei e bună? Ea îl cunoaște mai bine decât tine, nu-i așa?

– Oh, Erika! Ea crede că eu îl iubesc, și e… o presupunere ridicolă! protestă Nikki. Poate că îmi place puțin, e posibil, dar asta-i tot. Și pe urmă, ți-am povestit ce mi-a spus… că sunt o fată cu probleme și lipsită de experiență. Nici măcar n-a încercat să mă atingă în timpul acestui weekend și slavă Domnului că l-am încurajat destul! Totul nu este decât o farsă, o provocare, sau nici eu nu mai știu ce. Mi-aș pierde timpul de pomană încercând să descopăr ce are în minte. Vreau doar să rămân la tine câteva zile și sâmbătă o să mă duc să-mi recuperez lucrurile. Dar mi-e teamă să mă duc singură… o să vii cu mine?

Erika o luă de mână.

– Nu-ți face griji. Până atunci îți pot împrumuta ceva de îmbrăcat.

Ajunse la Yankers, luară mașina Erikăi pentru a se duce s-o vadă pe Pamela Warren la spital.

Destinsă și bine dispusă ca de obicei, Pam părea în acea zi extrem de satisfăcută de ceva. O primi cu căldură pe Erika, încântată că o poate în fine cunoaște, apoi se grăbi să-i spună fiicei sale:

– Michael a plecat acum câteva clipe. Păcat că l-ai ratat. Și în Florida? A fost plăcut?

Nikki păli. Ce bine că le trebuise ceva timp ca să parcheze mașina. Când se gândea că fusese cât pe ce să dea nas în nas cu Michael! Începu să tremure. Își ascunse însă de bine de rău tulburarea, vorbind fără nici o noimă despre timpul frumos pe care-l avuseseră acolo, despre casa familiei Cragun, de plimbarea făcută la Everglade și de petrecerea de sâmbătă. Mama ei îi luă nervozitatea drept entuziasm.

– Michael este un băiat adorabil, o aprobă ea.

Nikki fu gata să remarce că nu mai era deloc "un băiat" ci un bărbat în toată firea dar, își ținu gura. Doamna Warren nu mai conteni cu laudele.

– Are mare grijă de tine. Ai un noroc! Și apartamentul lui? Cum ți se pare?

Nikki se înroși. O privi pe mama ei, întrebându-se în ce măsură era la curent.

– Mămico, începu ea cu o voce sugrumată, ți-a spus ceva în privința apartamentului tău?

Doamna Warren dădu din cap cu un aer încântat.

– Bineînțeles, mi-a spus de vineri. Mi-a sugerat să renunț la el. E într-adevăr cea mai bună soluție.

Nikki îi spuse câteva în gând bărbatului care i-o lua întotdeauna înainte… Își închipuise că ea nu-i va dezvălui mamei ei adevăratele motive ale relației lor, ca să n-o tulbure prea mult.

Dar Nikki se mira că mama ei acceptase atât de ușor faptul că se mutase la Michael. Chiar dacă îl considera aproape ca pe un sfânt. Își continuă cu precauție ancheta.

– Știi că a subînchiriat apartamentul meu până în luna iunie?

Pamela dădu din cap, ca și cum nu vedea nici o problemă în asta.

– Și crezi că pot locui la Michael? Ți se pare convenabil? O întrebă ea cu o voce aproape isterică.

– La un altul în afară de el, te-aș fi dezaprobat. Dar în Michael poți avea încredere. Nu e genul de bărbat care să profite de situație.

Pamela îi surâse, părând brusc obosită. Nikki nu mai insistă. Va aștepta până la următoarea vizită ca să-i spună că se mutase la Erika. Mai rămase câteva clipe lângă patul mamei sale până când aceasta, care închisese deja ochii, adormi.

*
* *

Nikki și Erika aveau o mulțime de lucru în acea marți. De fiecare dată când suna telefonul, Nikki tresărea cu nervozitate. Dar Michael n-o sună. Din fericire, era prea ocupată ca să-și plângă singură de milă. Seara, când plecară de la serviciu, avea inima cât un purice, de teamă. Aproape că se simțea bolnavă de frică. În mod sigur Michael punea la cale o răzbunare deosebită pentru a o pedepsi pentru

rebeliunea ei. Erika mergea alături de ea, ca pentru a o proteja, dar nu zări nicăieri Cadillac-ul negru, lucru care i se păru îngrijorător. Îl bănuia pe Michael că pregătise din timp un plan de acțiune în cazul unei evadări…

Ajunsă acasă la Erika, Nikki îi telefonă mamei sale pentru a-i explica faptul că avusese o zi extrem de obositoare și că se simțea prea obosită ca să mai vină la spital. Pamela Warren primi liniștită știrea, dar se vedea că e dezamăgită. Nikki se simțea vinovată. Nu putea totuși să continue să-și evite mama, de teamă că-l va întâlni pe Michael. Îi promise că o va vizita a doua zi.

Dimineața de miercuri trecu fără ca Michael să dea vreun semn de viață. Nikki începu să se simtă mai destinsă și să creadă că Michael se săturase să se joace "de-a șoarecele și pisica". Ieși câteva minute din birou. Când se întoarse, una dintre colegele ei îi aruncă o privire ciudată și exclamă:

– Ei bine, s-ar spune că frecventezi lumea bună! Ai o vizită…

Nikki nu mai întrebă cine. Și simți dintr-o dată nevoia s-o ia la goană. Numai faptul că Erika se afla acolo îi dădu curajul să intre. Tremurând, cu sufletul la gură, deschise ușa… și se găsi față în față cu Peter Delavan, redactorul șef.

– Am vrut să te invit la masă, îi spuse el. Nu… nu-mi pune întrebări. Vino!

Nikki își luă poșeta și îl urmă fără să discute, simțind că toate colegele o fixează uimite.

Timpul frumos își făcuse în sfârșit apariția și la New York. Zăpada se topise și era o temperatură plăcută, de primăvară. Aparent încurcat de ceea ce urma să-i spună, Peter Delavan începu să-i vorbească despre diverse

subiecte pe un ton pe care și-l dorea glumeț. Nikki nu reacționă în nici un fel. Tăcerea ei îl făcea și pe patron să nu se simtă deloc în largul lui, dar asta era cea mai mică dintre grijile ei. Era prea tulburată de întreaga situație.

El o duse într-un restaurant italienesc și după ce se instalară la o masă ceva mai retrasă, el se decise în sfârșit să atace subiectul:

– Michael și cu mine suntem prieteni din timpul universității, Nikki. Mi-a făcut mari servicii. La drept vorbind, fără ajutorul lui, ziarul n-ar fi fost ce este astăzi.

Peter Delavan scoase un oftat din adâncul pieptului, apoi clătină încet din cap.

– Și acum, continuă el, mă roagă, dacă pot spune așa, să-i întorc serviciul. M-a însărcinat să-ți spun că îți dă termen până vineri. Nu știu ce vrea să zică prin asta, dar lunea viitoare, dacă lucrurile nu s-au rezolvat, vei fi trecută din nou la rubrica de mică publicitate. După asta… vei fi pur și simplu concediată. Nu va fi ușor, din cauza sindicatului. Dar dacă Michael vrea ceva, se rezolvă.

Avea un aer dezolat. O rugă:

– Spune-mi despre ce e vorba, Nikki.

Dar ea clătină din cap fără să răspundă. Chiar dacă ar fi vrut să-și deschidă sufletul în fața lui, n-ar fi putut scoate nici un cuvânt.

– Nu sunt mândru de rolul meu, crede-mă, reluă Peter Delavan. Dar n-am de ales. Îi datorez prea mult. Presupun că v-ați certat, sau ceva de genul ăsta. Michael nu are dreptul să se folosească de mine ca să te influențez, dar sincer să-ți spun, m-a încolțit. Îți dai seama cât de mult te iubește ca să recurgă la așa ceva?

Această reflecție o smulse pe Nikki din toropeală.

– Vă înșelați, spuse ea cu amărăciune, nu mă iubește deloc.

– Nu-mi spune mie așa ceva. Îl cunosc pe Mike de zece ani și nu l-am văzut niciodată comportându-se astfel. Am avut ocazia să vă studiez pe amândoi zilele trecute…

Nikki se ridică, întrerupându-l brusc.

– Iertați-mă, mormăi ea, dar nu mi-e foame!

Și fără să mai aștepte răspunsul, ieși grăbită din restaurant.

În seara respectivă, Nikki se duse s-o viziteze pe mame ei. Era atât de nerăbdătoare să-și măsoare forțele cu Michael încât fu aproape dezamăgită că nu-l întâlni. Disperarea ei se transformă brusc într-o mânie rece.

În după-amiaza zilei de joi, omul care lucra pentru Michael și se ocupa de magazinul Pamelei Warren o sună la telefon. Tuși un pic, nervos și jenat.

– Hmm… domnișoară Warren, Bob Jacobs la aparat. Ați vorbit cu domnul Cragun în ultimele zile?

– Nu, răspunse Nikki resemnată.

Înțelese imediat care va fi urmarea.

– Îmi pare rău, dar are nevoie de mine la birou. Mai pot rămâne până după-amiază, dar după…

Părea atât de sincer afectat, încât lui Nikki parcă îi păru rău de el.

– Bineînțeles. Am priceput, spuse ea cu amabilitate. Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut până acum… Vă sunt extrem de recunoscătoare.

Când, ceva mai târziu, fu sunată de la spital, Nikki nu se fu prea mirată. O anumită doamnă Cardin o informă că domnul Cragun a reclamat că s-a făcut o greșeală: un cec care făcea parte dintr-o donație fusese creditat din greșeală în contul Pamelei Warren.

– Domnul Cragun e foarte supărat. Crede că a fost necinstit din partea dumneavoastră să nu-i semnalați această eroare. M-a întrebat cât datorați spitalului și când i-am răspuns că suma datorată trece de 5000 de dolari, a pretins ca mama dumneavoastră să fie transferată fără întârziere la Spitalul Municipal. Îmi pare rău, dar nu puteam face altfel: familia Cragun este atotputernică în spital.

– Dar nu este posibil, protestă Nikki. Nimic din toate astea nu este adevărat. Nu pot să vă spun nimic mai mult, dar trebuie să mă credeți. O să vă plătesc până la ultimul cent… Mă mai puteți păsui puțin?

– Din nefericire, nu, domnișoară Warren. Nu putem supăra o familie care ne donează în fiecare an milioane de dolari. Dar sincer vorbind, trebuie să vă spun că ar fi mai bine pentru mama dumneavoastră să rămână aici, dacă puteți aranja asta.

Nikki abia se abținu să nu izbucnească în plâns.

– Eu… înțeleg. Dați-mi puțin timp să mă mai gândesc. Pot să vă telefonez mâine dimineață?

Doamna Cardin îi promise că așteaptă telefonul ei la ora nouă fix.

*
* *

Din fericire, Erika era acolo ca s-o încurajeze după fiecare dintre aceste lovituri dure. Totuși, în acea seară, Nikki era atât de abătută încât prietena ei nu mai reuși să-i ridice moralul. Situația devenise imposibilă.

– E foarte simplu, comentă Nikki, ori acționez în interesul mamei mele, ori mă ocup numai de mine.

– Dar, Nikki, ăsta e șantaj psihologic! exclamă Erika revoltată. N-ai putea să te adresezi poliției? Sau să-ți iei un avocat?

Nikki făcu o strâmbătură descurajată.

– Și cine crezi că mi-ar da *mie* crezare? Și chiar dacă aș avea mijloacele să-mi angajez un avocat, știi cât timp ar dura asta? Luni de zile… Nu, trebuie să mă decid chiar acum.

Cu privirea ațintită în gol, continuă:

– Nu am de ales, Erika. Viața este uneori ciudată. Când mama a avut cel de-al doilea atac, mă simțeam complet derutată și incapabilă să fac față situației. Dar, în comparație cu ceea ce simt acum, aveam cel puțin sufletul liber. Ascultă, lasă-mă să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

– Deci, îl lași pe Michael să facă legea și te întorci la el ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Nikki dădu din cap.

– Când? o întrebă Erika. Mâine?

Nikki arătă cu vârful degetului Cadillac-ul negru parcat în colțul străzii.

– Vezi limuzina aia? Îi aparține lui Michael. S-ar zice că a simțit să sunt gata să flutur drapelul alb, spuse ea ridicând din umeri cu un aer resemnat. De ce să amân până mâine ceea ce pot face astăzi?

Erika o luă în brațe.

– Dacă pot face ceva…

Nikki scutură din cap.

Apoi Erika o văzu pe fereastră cum se îndreaptă spre mașină și se instalează pe bancheta din spate. Henry demară imediat.

O conduse direct la Michael acasă. Nikki nu spuse nimic, nu puse nici o întrebare și urcă direct în camera ei. Începu să plângă pe înfundate, apoi se forță să-și revină. Nu voia ca *el* s-o vadă cu ochii roșii și cu fața răvășită de plâns.

O oră mai târziu, cineva bătu încetișor la ușă. Fără să mai aștepte răspunsul, o femeie durdulie și surâzătoare intră, cu o tavă în mână.

– Eu sunt Suzanne Merola, spuse ea. Patronul se întoarce târziu în seara asta și m-am gândit că poate vă este foame.

Avea un fel de a se purta călduros și matern.

– Știu cum e, doar am crescut două fete. Mâncați și vă veți simți mai bine.

Nikki se îndoia dar Suzanne părea să fie atât de îngrijorată de starea ei, încât acceptă cu politețe.

– Bine, o să încerc. Îți mulțumesc, doamnă Merola.

Gustările răspândeau însă un miros atât de îmbietor încât simți dintr-o dată că moare de foame. Având în vedere că n-o să-l vadă pe Michael în astă-seară, va avea tot timpul să se lamenteze mai târziu, își spuse ea atacând cu poftă bunătățile. Mâncă totul, inclusiv o prăjitură delicioasă cu vișine. Doamna Merola își merita într-adevăr renumele. Evita să se gândească la ceea ce se va petrece a doua zi, dar fără voia ei pândea pașii lui Michael pe scară.

În cele din urmă deschise televizorul și adormi pe la jumătatea filmului.

Se trezi a doua zi cu noaptea-n cap. Nici măcar nu se dezbrăcase. Dar televizorul era închis și tava dispăruse. Cineva o acoperise cu o pătură. Suzanne probabil.

Nikki se ridică și aruncă o privire pe culoar. Ușa camerei lui Michael era închisă. Casa era tăcută. Intră în baie. Șamponul și săpunul lichid pe care le folosea de obicei se găseau pe polița de lângă cadă. Michael se gândea într-adevăr la toate! Îi mai rămăsese atâta simț al umorului încât să se amuze din cauza asta. Ridică din umeri, apoi se dezbrăcă și se băgă sub duș. După care, îmbrăcată cu o rochie înflorată de casă, coborî în bucătărie să caute niște suc de portocale.

Spre marea ei dezamăgire, acolo dădu peste Michael care, îmbrăcat doar în halatul de baie, își bea cafeaua în timp ce citea ziarul. Își ridică ochii spre ea, apoi își băgă nasul în pagina sportivă a ziarului *Sun*. Cum Nikki rămăsese postată acolo, fără să schițeze nici o mișcare, reprimându-și dorința de a o lua la goană, el sfârși prin a arunca ziarul pe masă și se întoarse spre ea.

– Bună. Ai dormit bine?

Tonul vocii lui denota o asemenea indiferență încât ai fi zis că se adresa cânelui din vecini.

– Da, mulțumesc.

Se duse până la frigider și își turnă un pahar cu suc.

– Ți-am lipsit? o întrebă el urmărindu-i fiecare gest cu privirea.

– Nu.

Aroganța lui era atât de uimitoare încât Nikki abia se abținu să nu-i arunce în față conținutul paharului.

Michael surâse liniștit și o întrebă:

– Mă urăști?

– Nu merită osteneala, replică ea pe un ton lejer.

– Adevărat? Ce lovitură pentru amorul meu propriu! exclamă el ironic.

Nikki îi ignoră replica și își bău liniștită sucul de portocale. Când puse paharul pe masă, privirea ei o întâlni pe a lui Michael.

– Ar trebui să-mi mulțumești, reluă el pe un ton sarcastic. Te-am acoperit aseară cu pătura. Te-aș fi și dezbrăcat dacă nu m-aș fi temut că o să cad pradă unor dorințe de nestăpânit…

Abținându-se de la replica veninoasă care-i venise deja pe buze, Nikki ridică din umeri.

– Îți mulțumesc, răspunse ea pregătindu-se să iasă din bucătărie.

– Se pare că în dimineața asta nu muști din momeală.

Și, după ce spuse asta, Michael izbucni în râs.

– Perfect! Vino înapoi și așază-te la masă. O să-ți pregătesc micul dejun.

– Credeam ca nu știi să faci altceva în afară de sufleul de ciocolată! rosti fără voia ei Nikki.

– Pe lângă omletă, pâine prăjită și cafea.

Apoi Michael se ridică și o luă de umeri.

– Ei? Ce părere ai? O întrebă el cu o voce mângâietoare ca și cum încerca s-o seducă, nu să-i pregătească micul dejun.

Nikki se îndepărtă brusc de el.

– Nu, mulțumesc. Simplul fapt că te-am văzut mi-a tăiat pofta de mâncare.

De data asta părăsi bucătăria, fără ca el să încerce s-o mai rețină.

Singură în camera ei, Nikki retrăia scena care tocmai avusese loc. Michael se arătase rând pe rând rece, ironic și fermecător. Dacă s-ar fi lăudat cu victoria lui, și-ar fi putut da frâu liber mâniei. Dar așa, nu mai știa prea bine ce e cu ea. Ceea ce simțea era un amestec de furie și de altceva... ciudat și nedefinit.

Atitudinea glacială pe care o adoptase păruse să-l amuze. La drept vorbind, se părea că nu dădea nici o importanță stărilor ei de spirit și Nikki, care nu era obișnuită să fie tratată drept o cantitate neglijabilă, se simțea derutată să joace rolul unui șoricel prins în labele unui motan mare. Ștergându-și ochii înlăcrimați cu dosul palmei, dădu drumul la televizor.

Privea la știri când Michael împinse încet ușa camerei ei și intră fără ca ea să-l vadă. Se apropie de divan în vârful picioarelor și o luă de bărbie. Nikki fu atât de surprinsă încât se încordă toată.

– Liniștește-te! N-am intenția să te atac, spuse el încruntându-se. După primirea călduroasă pe care mi-ai făcută-o azi-dimineață, vei fi fără îndoială fericită să afli că plec în weekend. Am venit să-ți zic la revedere, fiindcă n-o să mai trec pe acasă diseară. Și n-o să mă mai vezi prin casă până duminică seara...

– E casa ta și poți să faci ce vrei, replică arțăgoasă Nikki.

– Nu te interesează să știi unde mă duc? o întrebă el vrând parcă s-o enerveze și mai mult.

– Închipuie-ți, domnule Cragun, că am trăit foarte fericită timp de douăzeci și trei de ani fără să am nici cea mai mică idee de existența ta și nici de ceea ce ai de gând să faci!

Dar spre marea ei ciudă, ochii i se umplură de lacrimi. Și-i șterse, apoi își suflă zgomotos nasul.

– Și mai lasă-mă în pace! strigă ea exasperată.

Dar el nu dădu nici o atenție izbucnirii ei. Așezându-se pe marginea patului, șterse cu grijă o lacrimă care se mai rostogolea pe obrazul lui Nikki. Ea își întoarse capul și vru să se ridice, dar el o împiedică.

– Nu plânge, șopti el cu o voce puțin răgușită.

Își trecu mâna prin părul ei mătăsos, înfășurându-și o șuviță pe deget. Nikki se simțea ca paralizată. Această mângâiere o tulbura până în adâncul ființei ei. O căldură ciudată o cuprindea puțin câte puțin. Michael părea să aștepte un răspuns de la ea. El știa în mod sigur că ea abia se abținea să nu i-l dea.

O imagine îi trecu brusc prin minte: ea întinzându-și fața spre el, căutându-i buzele. Dar o a doua imagine o făcu să-și revină imediat: ea ieșind din biroul lui Pete Delavan și Michael sărutând-o ca să-i potolească mânia. Avea o plăcere răutăcioasă se să joace cu sentimentele ei. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât s-o seducă acum, apoi să plece în weekend, știind că ea îl va aștepta la întoarcere ca un cățeluș care își aștepta stăpânul.

Se ridică dintr-un salt și îi întoarse spatele. Îl auzi înjurând pe înfundate.

– Știu prea bine că îți plac mângâierile mele. Mă iei oare drept un monstru? Ce naiba se întâmplă cu tine? o întrebă el nerăbdător.

Ridicându-și bărbia, ea îl privi drept în față.

– Ieși de aici! strigă ea. Te disprețuiesc!

Tremura, furioasă pe el dar și pe sine.

– M-ai forțat să mă întorc în casa ta și te urăsc din cauza asta. Și te înșeli! Nu suport să mă atingi și aș prefera să avortez de o sută de ori decât să-ți port copilul. Ți-am răspuns la întrebare?

Michael ieși trântind ușa în urma lui.

*
* *

Nikki sosi la ziar cu peste o oră întârziere, în aparență calmă și destinsă. Dar în realitate, era încă îngrozită de ceea ce îi spusese lui Michael. Avortul nu era un lucru pe care-l privea cu ușurință... mai ales când era vorba despre copilul lui Michael... și al ei. Nu numai că nu-l detesta, dar se simțea irezistibil atrasă de el. Sentimentele ei erau confuze, nu se mai recunoștea. Aceste trei zile binecuvântate de libertate picau tocmai bine, fiindcă avea mare nevoie să-și pună puțină ordine în idei.

Nikki se simțea mișcată de îngrijorarea pe care o manifesta Erika în privința ei, dar nu avea chef să-i dea amănunte, fiindcă retrăind scena care avusese loc între ea și Michael, avea senzația că i se întorcea cuțitul în rană. Se mulțumi s-o liniștească vag.

Ceva mai târziu în timpul dimineții, un curier îi aduse un plic cu antetul C.A.I. Conținea un teanc de bancnote și un bilețel.

"Nikki,

Profită din plin de acest weekend, așa cum am de gând să fac și eu. Alături ai banii de buzunar. M.

P.S. Poți să-mi mulțumești când ne vom revedea."

*
* *

Numără banii cu mâinile tremurând de furie. 200 de dolari! Drept cine o lua? Și cine mă rog se credea el? N-o să cheltuiască nici un sfanț! Își va petrece weekendul vizitând-o pe mama ei la spital și citind. Cu chipul în flăcări, băgă banii în poșetă pe furiș, sperând că nimeni n-a observat.

Nikki nu-și petrecu prea mult timp în compania mamei sale în acea vineri. Vizita îi fu întreruptă de apariția unui doctor, pe nume Stephen Rowland. Simțindu-se în plus, plecă.

Se plimbă puțin uitându-se la vitrine, rămase acasă să citească întreaga zi de sâmbătă și se duse la spital abia a doua zi, duminică după-amiază. Intrând în camera mamei sale, dădu din nou peste doctorul Rowland, un bărbat cam de cincizeci de ani, simpatic și jovial, care stătea pe marginea patului și o ținea de mână.

Nikki o sărută pe Pamela întrebând-se ce făcea medicul acolo. Stephen Rowland îi zâmbi.

– Am întâlnit-o pe mama ta astă iarnă la magazinul vostru, Nikki. Eu... hm... M-am mai dus de câteva ori pe acolo de atunci...

Spre marea surpriză a lui Nikki, el o luă de braț și o trase pe culoar.

– M-am gândit imediat că Pamela este o femeie excepțională, continuă el cu o voce plină de sinceritate, iar curajul de care a dat dovadă în ultimele săptămâni mi-a întărit părerea.

Se opri și o privi pe Nikki ca și cum aștepta un semn de aprobare din partea ei. Ea era întru totul de acord cu el, dar se simțea puțin jenată să i se ceară părerea în această privință. După o clipă de tăcere, doctorul Rowland continuă:

– Înțeleg acum ce a simțit ginerele meu când mi-a cerut mâna fiicei mele. Voiam doar să-ți spun că sunt un bărbat

respectabil. Soția mea a murit acum doi ani. Am o fiică măritată, un fiu de douăzeci și cinci de ani, și intențiile mele sunt cum nu se poate mai onorabile.

Nikki se înroșise până în vârful urechilor.

– Îmi cereți cumva permisiunea să vă căsătoriți cu mama mea?

– Nu, nu, răspunse el în mare grabă. Nu ne cunoaștem încă destul de bine. Dar infirmierele mi-au spus să o supraveghez cu mare grijă. Eu... Voiam numai să te liniștesc în privința mea, asta-i tot.

Nikki își ridică timid privirea spre Stephen Rowland.

– Se pare că vă îngrijiți foarte bine bolnavii, doctore Rowland, deci nu îmi fac griji. Mă bucur că v-am întâlnit și am impresia că o să ne mai revedem.

El strânse mâna lui Nikki făcându-i cu ochiul.

– Poți fi sigură de asta.

Doctorul Rowland îi făcu un mic semn mamei ei prin deschizătura ușii și se îndepărtă cu pași mari.

Cu un aer gânditor, Nikki se întoarse și se așeză lângă mama sa.

– Am ceva să-ți spun, mămico.

Făcu o pauză, căutându-și cuvintele. Inima îi bătea dezordonat. Toată viața ei se încrezuse în spusele mamei sale și uite că astăzi rolurile se inversaseră.

– Bărbatul acesta te iubește mult, mămico. Este medic și știe totul despre starea sănătății tale... Nu, nu mă întrerupe. Lasă-mă să termin. Știu că tu și tata erați foarte apropiați. Durerea de a-l pierde...

Vocea i se frânse, dar reluă cu fermitate:

– Nu ai decât patruzeci și cinci de ani... Promite-mi că n-o să-ți pui cenușă în cap.

Pamela Warren își privi fiica, având ochii încețoșați de lacrimi.

– Ce discurs! spuse ea surâzând. Să știi că îmi făceam probleme în privința ta. Tu și tatăl tău sunteți în sufletul meu niște ființe cu totul deosebite. Dar întotdeauna am crezut că viața e făcută pentru a fi trăită, nu ca să fugi de ea. Îți promit, Nicole, dar și tu trebuie să faci un efort.

Nikki scoase un oftat din adâncul pieptului și-i zâmbi.

– Ei bine, sunt bucuroasă că m-am descurcat onorabil.

Mai discutară puțin, dar imediat ce Nikki își dădu seama că mama ei pica de somn, își luă rămas bun de la ea.

– Apropo, mămico, spuse ea fără să lase să i se ghicească sentimentele, am uitat să-ți spun vineri că nu mai stau la Erika...

– Știu, scumpo. Michael mi-a telefonat miercuri să mă anunțe că ești la el. Dar n-a mai venit de mult să mă vadă. Transmite-i că-mi lipsește.

Nikki tresări. Miercuri? Dar ea revenise la el joi. Aroganța și încrederea nelimitată pe care o avea în el o revoltau.

– A plecat în weekend, spuse ea. O să-i spun că ți-e dor de el... dacă îl văd.

Pamela, deja pe jumătate adormită, nu remarcă vocea furioasă a fiicei sale. Henry o conduse pe Nikki acasă unde o aștepta o cină suculentă pregătită de Suzanne. Dar enervată cum era, simți că totul îi stă în gât și renunță să mai mănânce ceva.

Capitolul 5

Nikki ieși din camera lui Michael cu un zâmbet malițios pe buze. Mânia ei se risipise pentru a ceda locul unei dispoziții poznașe. Cu puțin umor și imaginație, va reuși poate să-și facă până la urmă plăcută șederea în casa lui Michael.

Cumpărase în ajun un șarpe de cauciuc și tocmai îl așezase pe perna lui Michael. Apoi aranjase cu grijă pe deasupra cuvertura. Mai întârziase puțin în cameră, privind tot ce se găsea acolo. Tipul ăsta era echipat să susțină un adevărat asediu, după câte se părea. Nimic nu lipsea. Dulapul de haine era de mărimea unei camere și, în spate, se mai găsea un oficiu echipat cu frigider, aragaz electric și bar. În baie, Nikki avu surpriza să vadă o cadă japoneză cu jacuzzi, unde două persoane puteau sta în largul lor. Fără îndoială că Michael profita din plin de această posibilitate...

Nikki făcu un duș, deschise televizorul și se băgă în pat. Și de data asta însă, adormi la mijlocul filmului.

*
* *

Fu trezită din somn de un strigăt de femeie, urmat de râsul unui bărbat. Se sculă brusc, strângându-și în jurul trupului rochia de casă. Ușa se deschise brusc și în cadrul ei apăru Michael. În picioarele goale și doar cu pantalonii pe el, ținea în mână șarpele de cauciuc.

– Încântătoarea ta reptilă a găsit mijlocul să se strecoare în camera mea, îi spuse el pe un ton foarte natural.

Nikki încercă să înțeleagă dacă era mânios sau pur și simplu plictisit și blazat. Chiar dacă își savura răzbunarea, se temea totuși de reacția lui. Chipul lui Michael era impasibil, dar zări în ochii lui o sclipire amuzată.

– Presupun că șarpele meu caută compania alor săi, răspunse ea imitându-i tonul detașat.

– Adevărat? Ce șmecher! A reușit el să intre în bârlogul regelui junglei. Cât de dezamăgit va fi să rămână cu tine! replică el imediat. Iar acum, domnișoară Warren, o să te scoli și o să vii să-ți ceri scuze domnișoarei Dunne. S-a speriat atât de rău încât riscă să nu-și mai recapete vocea o săptămână întreagă.

Domnișoara Dunne? Nikki nu putea nega că roșcata și voluptuoasa Elianne Dunne avea fizicul și vocea unui înger. Dar se comporta mai degrabă ca o drăcoaică, gândi ea cu dispreț. Nimeni nu uitase scandalul pe care-l provocase acum câțiva ani când insistase să apară complet goală

într-o scenă de dragoste. Acum Nikki știa cel puțin cu cine își petrecuse Michael weekendul. Dar nu avea intenția să se scoale în toiul nopții ca să-i ceară scuze amantei lui și, culmea culielor, chiar în dormitorul lui. Refuzul i se citea pe față.

– Sus, domnișoară Warren! N-aș vrea să te târăsc până acolo, spuse el cu răutate.

Se părea că situația respectivă îi plăcea la nebunie. Ar fi fost chiar încântat ca ea să se încăpățâneze în continuare, pentru ca el să-și poată pune în aplicare amenințarea. Dar această perspectivă o făcu pe Nikki să se răzgândească. Își trecu mâna prin păr și se sculă.

Elianne Dunne stătea lângă pat, îmbrăcată cu o cămașă neagră de noapte, care nu-ți punea imaginația la prea mare încercare. Când o zări pe Nikki, ridică din sprâncene cu aroganță, afișând un aer întrebător.

În rochia ei roz de casă, Nikki se simțea ca o adolescentă.

– E... hmm... o prietenă de familie. O țin pe micuța Nikki aici cât timp mama ei este internată în spital, îi explică Michael cu un chip de nepătruns.

Micuța Nikki! Acum avea chef să ia o pernă și să i-o arunce în cap. Dar avu o altă idee. Îi răspunse, vorbind puțin peltic:

– Sunt atât de fericită că vă pot întâlni, domnișoară Dunne. Îmi pare rău că șarpele meu v-a ofensat. Era o farsă pentru unchiul Michael.

Și îl privi cu inocență pe așa-zisul unchi.

– Ești sigur că nu vrei să dormi cu micuțul meu favorit? Sunteți făcuți să vă înțelegeți amândoi...

Michael îi întinse șarpele.

– O să dormi tu cu el. Eu o prefer pe domnișoara Dunne.

Nemaiștiind ce să spună, Nikki se înroși și se îndreptă spre ușă.

– Distracție plăcută, unchiule Michael!

El începu să râdă și închise ușa în urma ei.

Întoarsă în camera ei, Nikki văzu că trecuse de ora zece. Se gândea la Elianne Dunne. Era frumoasă, rafinată și extrem de atrăgătoare, dar Nikki nu se putea împiedica să simtă o puternică antipatie față de această divă.

Ar fi trebuit să fie încântată că domnișoara Dunne acaparase atenția lui Michael. Poate acum o va lăsa în pace? Dar la gândul că acum erau unul în brațele celuilalt, o făcu să se simtă aproape bolnavă.

*

* *

Era hotărâtă să facă totul pentru a-l evita pe Michael. Ceea ce se dovedi mult mai simplu decât se așteptase. Michael muncea pe rupte, petrecându-și paisprezece-cincisprezece ore pe zi la birou. Părăsea casa pe la ora șapte dimineața și, cum Nikki nu-și începea serviciul decât la ora opt și jumătate, nu avea decât să-i pândească plecarea și apoi să se aventureze afară din camera ei.

Luni dimineața puse plicul cu cei 200 de dolari pe noptiera lui. Michael nu făcu nici un comentariu, dar marți de dimineață ea constată că plicul dispăruse.

În fiecare seară, Suzanne pregătea niște gustări delicioase și se supăra dacă Nikki nu le mânca până la ultimul dumicat. Rezultatul: se îngrășase cu două kilograme în mai puțin de o săptămână. După cină, Nikki se refugia în camera ei ca să citească sau să se uite la televizor. Lungită pe pat, pândea pașii lui Michael pe coridor și inima îi bătea să-i spargă pieptul până îl auzea închizând ușa camerei lui, temându-se întotdeauna că îl va vedea dând buzna în camera ei. În fond, mai făcuse asta de două ori, fără să-și dea măcar osteneala să bată, ca și cum era nu numai stăpânul casei, ci și al propriei ei persoane, asemenea unui senior feudal.

Nikki devenea din ce în ce mai amabilă cu bărbații cu care avea de-a face, inclusiv cu șeful ei, Ron Martens. Întâi crezuse că zâmbetele ei se datorau unei simple cochetării feminine, dar înțelese în curând că era vorba de amorul ei propriu, rănit de Michael, care simțea nevoia să fie flatat. Era dispusă acum să accepte toate invitațiile care i se făceau.

La ziar căpătase reputația de a fi inabordabilă. Nu că ar fi fost antipatică, nici vorbă de așa ceva, dar frumusețea ei, inteligența și atitudinea distantă dădeau impresia multora dintre bărbați că nu e de nasul lor. Nikki realizase asta și se hotărâse să corecteze această imagine pe care și-o făcuseră despre ea.

Nu-și dădea seama că era un lucru practic imposibil. Unul dintre colegii ei o văzuse într-o zi coborând din Cadillac și se interesase imediat cui aparținea limuzina. Și de atunci fusese considerată drept proprietatea exclu-

sivă a domnului Cragun, președintele C.A.I. Era ca și cum ar fi purtat o pancartă: "Nu mă atingeți".

În acea zi, trebuia să discute cu șeful ei câteva cereri de angajare. Acum sau niciodată era momentul să orienteze discuția încotro o interesa, grăbită să afle cărui motiv se datora lipsa ei de succes. Contrar obiceiului ei, părea extrem de preocupată. Cum să-și formuleze întrebarea? În timp ce discutau despre afaceri, nu reușea deloc să se concentreze și privea pe fereastră cu un aer absent. După câteva clipe, Ron se întrerupse:

– S-a întâmplat ceva, Nikki? În afara faptului că avem prea mulți candidați buni și prea puține posturi?

Nikki păli. Sosise momentul.

– Ron... Era pentru prima oară când îi spunea pe nume... vezi la mine ceva anormal? Vreau să zic... ceva ce nu place bărbaților?

– Cum?

Părea stupefiat.

– E cumva o glumă? Știi prea bine că cea mai mare parte a tinerilor de la ziar sunt nebuni după tine.

– Nu e adevărat, mormăi ea privindu-l în ochi pentru a-și da seama dacă e într-adevăr sincer. Nimeni nu mă invită niciodată să ieșim împreună... nici măcar ca să bem o ceașcă de cafea.

Ron Martens păru brusc jenat.

– Știi cum e, începu el pe un ton care-i trăda încurcătura. Unui bărbat nu-i place să vâneze pe teritoriul altuia... mai ales în acest caz.

Nikki simți că îi sare țandăra.

– Evită metaforele și spune-mi limpede ce gândești.

Regăsindu-și siguranța, Ron își încrucișă mâinile la ceafă și se sprijini mai comod de spătarul fotoliului său.

– Bineînțeles, de ce nu? Vii la serviciu într-un Cadillac. Sam te-a văzut. Nu i-a fost greu să descopere că-i aparține lui Michael Cragun. Pentru a-ți vorbi pe șleau, toată lumea de aici crede că ești amanta lui.

Tonul lui indica clar dezaprobarea... probabil nu numai a lui ci a tuturor.

– Ei bine, nu-i adevărat! protestă Nikki cu vehemență, furioasă că Michael îi dăduse astfel peste cap existența. Locuiesc la el fiindcă... e treaba mea și nimeni nu trebuie să știe de ce. Dar asta e tot! Nu l-am mai văzut de duminică. Îmi trăiesc viața așa cum vreau și nu sunt proprietatea domnului Cragun și nici a altcuiva!

– Scuzele mele, domnișoară Warren, îi spuse Ron zâmbind. În acest caz, ce-ai zice să cinezi cu mine diseară?

Nikki se calmă și-i răspunse imediat:

– Cu plăcere, Ron.

Fu gata să uite să-l prevină pe Henry să nu se mai deranjeze. Îi telefonă în ultimul moment Suzannei car îi promise că-i va transmite mesajul și-i ură petrecere frumoasă. Nikki află de la ea că Michael participă la o serată de binefacere, și scoase un suspin de ușurare: nu va afla niciodată că ea a ieșit cu Ron.

Se duseră la un restaurant japonez foarte cunoscut. După un pahar cu vin alb, Nikki își făcu curaj și gustă din peștele crud cu un sos atât de picant încât o înghițitură o făcu să creadă că îi luase gura foc. Comandară apoi o supă

din fructe de mare și o salată japoneză, împărțind frățește o porție de *shabu-shabu*, adică legume și carne tăiate în bucățele și preparate pe masă, chiar în fața lor.

Ron era un tovarăș foarte plăcut, seducător și interesant. După cină, continuară să discute degustându-și vinul.

Ron insistă s-o conducă pe Nikki până la Michael acasă. Întâi îi propuse să meargă la el acasă și să bea o cafea, dar ea nu se simțea dispusă să-i suporte avansurile galante și îl refuză politicos. Nu avea intenția să-l invite în casa lui Michael, dar, când el îi ceru să vadă apartamentul, se simți obligată să accepte. După ce aruncă o privire la parter, Ron se instală pe sofaua din salon alături de Nikki. Casa părea goală. Nikki îi povesti că statuia antică așezată pe un piedestal în mijlocul încăperii fusese descoperită în timpul unei expediții arheologice. Ron o asculta cu o ureche distrată. Îi înconjură la un moment dat umerii cu brațul și-i spuse cu o voce răgușită:

– N-am nici un chef să vorbim despre colecția domnului Cragun. De fapt, n-am chef de vorbă.

Și începu s-o sărute, încet și delicat. Lui Nikki i se păru plăcut, dar nimic mai mult. Ron avea în mod sigur experiență în privința femeilor, a dorințelor lor, și încerca să le satisfacă. Ceea ce lui Nikki îi convenea de minune, fiindcă voia să verifice dacă Ron era capabil să trezească în ea aceleași emoții ca Michael.

Se întoarse spre el, îl mângâie pe obraz și-l sărută la rândul ei. Până în acel moment, el se arătase extrem de reținut, ca și cum îi era teamă să n-o supere. Dar cu fiecare minut ce trecea, sărutările lui deveneau din ce în ce mai

pătimașe. O strânse la piept, mângâind-o cu îndrăzneală. Nikki îi putea simți acum bătăile inimii și, după ritmul inegal al respirației lui, înțelese că era mult mai tulburat decât ea. Când își strecură mâna sub rochia ei, ea se crispă și încercă să-l respingă. Dar el nu făcu decât s-o strângă și mai tare, șoptindu-i la ureche:

– Vino la mine, Nikki. Te rog.

– Ron, nu... protestă ea.

Dar nu putu continua. El pusese din nou stăpânire pe gura ei. Lui Nikki nu-i era însă frică. La urma urmei, ce putea să i se întâmple în salonul lui Michael? Dar voia să fie lăsată în pace. Încerca în van să scape de el, când o voce se făcu auzită din spatele lor:

– Ar fi timpul să încetați cu zbenguiala. Să zicem că a fost meci nul!

Ron Martens se îndepărtă cu regret. Chipul lui plin de transpirație, cravata desfăcută, îl făceau să ofere privirilor lui Nikki un viu contrast cu elegantul Michael, sprijinit cu indiferență de tocul ușii, îmbrăcat încă în smokingul lui negru. Avea aerul că se află acolo de mult timp.

Dar de când? Nikki nu-l auzise sosind. Sau poate că intrase pe ușa de serviciu? Ea își păstra ochii fixați cu încăpățânare pe desenele covorului oriental.

– Cu cine am onoarea? se interesă Michael.

– Ron Martens, domnule Cragun. Bună seara.

Își strânseră mâna cu răceală, ignorând-o complet pe Nikki.

– Ron Martens? Șeful lui Nikki, nu-i așa?

– Exact, îi răspunse acesta în defensivă.

– În acest caz, continuă Michael cu un aer răutăcios și șiret totodată, îmi dau seama că întrețineți niște relații strict profesionale.

Era o provocare deliberată și Ron comise greșeala de a mușca din momeală.

– Nikki are dreptul să ducă viața care-i place. Iar eu, Cragun, știu ce am de făcut.

– Tu da, dar nu și Nikki. Ea se află în grija mea și va face ceea ce îi spun eu să facă, îi replică Michael trufaș.

Imediat Nikki se ridică și-i aruncă o privire furioasă.

– Nu ești tutorele meu, Michael. Și o să ies cu cine îmi face plăcere, indiferent ce spui și ce crezi tu.

– Adevărat? răspunse el batjocoritor.

Apoi, căscând fără jenă, le spuse:

– Bine, copii, recreația s-a terminat.

Ron Martens era furios la culme.

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Cragun! Sunt mai în vârstă decât tine. Iar Nikki poate decide singură ce are de făcut.

– Ron, te rog... Ai face mai bine să pleci, interveni Niki.

Îl cunoștea îndeajuns de bine pe Michael ca să știe că în ciuda atitudinii lui destinse și glumețe, era pe punctul de a-și pierde sângele rece. Nu s-ar fi mirat deloc să-l vadă înșfăcându-l pe Ron de guler și azvârlindu-l afară.

Michael o privi cu răceală.

– Bună idee, domnișoară Warren, spuse el cu ironie.

Apoi privirea lui înghețată îl cântări pe Ron Martens.

– Dar în cazul că nu m-ai înțeles bine, Martens, o să pun punctul pe i: ieși din casa mea și să nu mai pui niciodată picioarele pe aici!

Și pentru a-i da și mai bine de înțeles ceea ce-i spusese, îi aruncă în brațe haina și pardesiul.

Ron se îndreptă cu un pas țeapăn spre ușă. Nikki vru să-l urmeze ca să se scuze, dar Michael o prinse cu fermitate de braț.

– Tu rămâi aici!

Până acum Nikki se abținuse, de teamă ca Ron să nu se simtă obligat să-i ia apărarea. Și într-o luptă cu Michael, știa foarte bine cine ar fi aterizat pe covorul oriental. Dar când auzi ușa trântindu-se în urma lui Ron, lăsă frâu liber mâniei. Își smulse brațul din mâna lui și se dădu înapoi câțiva pași pentru a nu ceda dorinței de a-i trage câteva palme.

– Individ mizerabil ce ești! Monstrule! Nu mă atinge! De când îți permiți să te amesteci în viața mea particulară?

El începu să-i țină o lecție, la fel ca unui copil încăpățânat.

– Liniștește-te, Nikki. Nu discutăm în seara asta, ești cu capsa pusă. O să vorbim...

– Acum! exclamă ea furioasă. Ne-ai spionat. Ești o ființă bolnavă, asta cred despre tine.

– Foarte bine, răspunse Michael, părând foarte stăpân pe el. Să vorbim, dacă asta vrei. Am fost martorul micii voastre scene de dragoste de la început până la sfârșit și am avut impresia că aveai nevoie de ajutor. La drept vorbind, mai întâi păreai destul de entuziasmată, dar când Martens a început să se obrăznicească, ai încercat să dai înapoi. Și fiindcă tipul încerca să te violeze în salonul meu, am intervenit. Și tu te înfurii pe mine?

– Nu încerca deloc să mă violeze, îi spuse ea disprețuitor. Și la urma urmei, sunt destul de mare ca să mă apăr singură. N-am nevoie de tine. Și oricum, nu te privește ce fac.

Își ridică mâna ca pentru a-l pălmui, dar el o prinse de încheietură.

– Se pare că n-ai înțeles nimic, îi spuse el, de data asta pe un ton amenințător din care răzbătea acum mânia.

Ca și cum voia să-și dovedească superioritatea, el îi răsuci brațul. Stupefiată din cauza acestei brutalități neașteptate, ea nu mai avu nici măcar reflexul de a se apăra sau de a-i răspunde.

– N-o să mai ieși cu nimeni. E clar? continuă el pe un ton tăios. Fiindcă dacă o să ai un copil, vreau să fiu sigur că e al meu!

Și o privi din cap până-n picioare într-un mod voit insultător. Când îi eliberă mâna și o trase spre el, Nikki avu o clipă de panică. Dar urmase niște cursuri de autoapărare la universitate. Era cel mai potrivit moment să le pună în aplicare. Așa că l lovi puternic cu genunchiul sub centură. Michael, luat pe neașteptate, se frânse în două, părând să sufere îngrozitor.

– Michael?

Teama și furia ei se risipiră imediat și acum Nikki era îngrozită la gândul că îl lovise prea rău.

– Michael? Cum te simți? șopti ea.

El se ridică destul de greu. Cu chipul livid, încercă totuși să-i zâmbească forțat.

– Încep să cred că te-am subestimat. Poate că ai dreptate: te poți apăra singură! Probabil că pe Martens l-ai fi făcut doar să dea în clocot și pe urmă te-ai fi descotorosit de el, fără prea multe regrete.

*
* *

A doua zi de dimineață, Nikki intră ezitând în bucătărie. Suzanne tocmai pregătea o omletă cu ciuperci. Michael și Henry, așezați la masă, își beau cafeaua frunzărind ziarul de dimineață. Simțind că-i vine inima la loc, îi zâmbi Suzannei și, apropiindu-se, prinse sfârșitul discuției dintre cei doi bărbați:

– ... și verifică dacă este destulă băutură, Henry, îi spuse Michael șoferului. Nu știu dacă Suzanne se pricepe la așa ceva, așa încât îți dau mână liberă în privința vinului.

Se întoarse în sfârșit spre Nikki care rămăsese ceva mai retrasă.

– Bună! Tu ești femeia cu genunchiul de oțel? o întrebă el pe un ton ironic.

– Îmi pare rău, Michael, eu...

– Să nu mai vorbim despre asta. Poate că o meritam, spuse el ridicând din umeri.

Se ridică și trase un scaun pentru ea.

– După micul dejun, mergem s-o vedem pe mama ta.

Nikki se zbârli imediat.

– Încă un ordin, domnule Cragun?

El îi adresă un mic surâs ironic și ridică o mână în fața lui ca pentru a preveni un atac.

– Ierați-mă, doamnă. Ar trebui să învăț să fiu mai politicos cu dumneavoastră, dacă înțeleg bine, nu-i așa?

– N-ar fi rău, îl aprobă ea binevoitoare.

– Ai dreptate.

Se ridică și continuă cu un accent extrem de snob:

– Ai accepta să onorezi cu prezența ta o cină intimă și extrem de selectă?

– Aici?

– Bineînțeles că aici, îi răspunse el. După cum știi, nu sunt chiar un paria. Mi se întâmplă câteodată să invit mai multe persoane...

Nikki se gândi imediat la Elianne Dunne. Spera din tot sufletul că fermecătoarea soprană va fi reținută diseară pe scenă de o operă în cinci acte. Dar nu făcu greșeala să-i ceară lui Michael lista invitaților. Dacă el era bine dispus și începuse chiar să glumească, lumea din jurul ei căpătase o cu totul altă înfățișare.

– Îmi pare de pe acum bine că o să fac cunoștință cu prietenii tăi, Michael! Dacă te-aș putea ajuta în vreun fel...

– Da, răspunse el adresându-i cel mai seducător surâs. Ai putea să-ți mănânci micul dejun, să vii cu mine la mama ta, și pe urmă să te faci frumoasă. Vreau ca diseară să fii mai încântătoare ca niciodată.

Îi făcu o reverență și adăugă râzând:

– Dacă vrei!

"Mai uită-te așa la mine, gândi Nikki, și o să merg în genunchi până în China de dragul tău!"

*

* *

Michael se arătă drăguț și prevenitor cu Pamela Warren, al cărei chip se lumină când îl văzu intrând. Insistă chiar să se așeze lângă ea, pe marginea patului.

Lăsată deoparte, Nikki se uita pe geam, ascultând ce vorbeau. Michael o anunță pe doamna Warren că va fi transferată la centrul de recuperare imediat ce medicii își vor da acordul. March Institute se găsea în Manhattan, nu departe de apartamentul lui, și Michael îi promise că va veni s-o vadă mult mai des.

Dacă Pamela Warren remarcase atitudinea detașată a fiicei sale, nu lăsă în nici un caz să se observe asta. La întoarcere, Michael făcu o adevărată demonstrație de farmec și amabilitate. Tot întrebându-se de ce își dădea atâta osteneală, Nikki se trezi discutând veselă cu el.

Suzanne îi primi făcându-i un semn misterios lui Michael.

– Am o surpriză pentru tine, Nikki, îi spuse acesta cu un aer bucuros. Închide ochii.

Ea îl ascultă, nespus de intrigată. Michael o luă de mână și o conduse până în salon.

– Acum te poți uita.

Un splendid pian Steinway trona într-un colț al încăperii, identic cu cel pe care-l admirase în Florida.

– Dar... când... cum...

– Promite-mi că n-o să te mai folosești de genunchiul tău de oțel dacă îți spun, îi răspunse Michael zâmbind.

– Nu... adică vreau să spun da.

– L-am cumpărat a doua zi după întâlnirea noastră. Da, decisesem deja de pe atunci că o să vii să locuiești aici. Nu mai face ochii ăștia mari. Pianul a aparținut unui prieten de-al Eliannei, care voia să-l vândă. Și iată-l!

Părea extrem de mulțumit de el. Dar Nikki era atât de uluită încât nu-și mai găsea cuvintele.

– Dar... De ce?

– Ca să nu se zică, Doamne ferește, că nu fac totul pentru fericirea ta, surioară, îi răspunse el. Acum am de lucru.Cântă-mi ceva, poate mă va inspira.

Ridică husa și ea descoperi numeroase partituri. Alese o *Poloneză* de Chopin și se așeză la pian.

*

* *

Petrecerea trebuia să înceapă la ora șapte și jumătate, dar la New York era de bon ton să ajungi cu întârziere. Nikki auzi o bătaie discretă în ușă. Michael, îmbrăcat cu un splendid costum alb, intră și se așeză pe pat. O privi cum își perie părul.

– Ai văzut că m-am schimbat. Acum bat la ușă înainte de a intra, spuse Michael mândru de el.

– Da, dar nu m-ai auzit invitându-te să iei loc ca și cum ai fi la tine acasă, replică Nikki.

– Dar sunt la mine acasă! spuse el pe un ton glumeț.

Ea nu-i răspunse și-și ridică părul ca să-și facă un coc.

– Nu, nu face asta, îi porunci Michael care-și reluase deja aerul lui de despot. Piaptănă-te ca atunci, în Florida, cu o floare în păr.

Nikki ezită. Trebuia să cedeze în fața dorinței lui? Pe de altă parte, se simțea flatată că Michael se arăta interesat de toaleta ei, și dorea să-i placă. Dar ceva din ea se împotrivea de fiecare dată când el îi dădea un ordin. Privirile li se încrucișară în oglindă, dar ea își întoarse repede ochii, continuând să-și perie părul cu un aer absent.

Michael se apropie de ea și, cu un gest nerăbdător, îi luă peria din mână, mângâind-o pe cap de parcă era o fetiță.

– Vino, nu te mai găti atât, fiindcă arăți minunat. În seara asta va trebui să îndeplinești îndatoririle de stăpână a casei.

Nikki simți că se topește de plăcere la atingerea mâinilor lui, uitându-și nemulțumirile.

Își puse în păr floarea de mătase și coborâră la braț în salon, urmăriți de privirile înduioșate ale Suzannei.

Nikki cunoștea cel puțin doi dintre invitați: Peter Delavan și Charles Morris. Peter și simpatica lui soție, Samantha, sosiră primii. Samantha era însărcinată. Era o roșcată cu părul scurt, nu lipsită de eleganță. Cinci minute mai târziu, Melanie Cragun Newman și soțul ei Brandt își făcură la rândul lor apariția. Petrecuseră zece zile în Caraibe și erau foarte bronzați. Melanie era o fire sociabilă și călduroasă. Când Michael i-o prezentă lui Nikki, ea declară cu entuziasm:

– Mama mi-a vorbit atât de mult despre tine! Abia așteptam să te întâlnesc.

Nikki trecu de la un invitat la celălalt, cu surâsul pe buze, în timp ce Henry servea băuturile. Samantha Delavan o invită să se așeze lângă ea pe canapea. Murea de curiozitate să afle cum de făcuse Nikki să-l "agațe" pe frumosul Michael. Cinci-șase dintre prietenele ei încercaseră, dar fără succes. Nikki mormăi că nu este încă nimic oficial între ei. În acest moment sosiră Charles Morris și soția lui Sheila. Imediat ce Sheila se duse să-și aranjeze puțin coafura, Michael îi atrase atenția lui Charles asupra lui Nikki

– Vezi, Charlie? E la fel de frumoasă, voioasă și sănătoasă. Și îți jur că e la fel de pură și virtuoasă ca la început. Acum vrei să mă lași în pace?

Charles Morris începu să râdă.

Nikki se înroșise de rușine. Samantha, care o privea cu atenție, sfârși prin a spune:

– Trebuie să-l rog pe Craig să-l supună pe Michael unui examen complet. Nu e genul lui să se comporte ca un gentleman. Probabil că e bolnav...

Se opri ca să bea o înghițitură din aperitivul ei, apoi continuă:

– ... sau îndrăgostit... Dar când vorbești de lup...

Îi arătă un bărbat corpolent care tocmai intra, însoțit de o tânără blondă.

Îi făcu cunoștință lui Nikki cu Craig Sanderman, un prieten din colegiu al lui Michael, și cu prietena lui, Merry Quinn. Amândoi erau medici pediatri și Michael suportă cu zâmbetul pe buze glumele de rigoare, aceștia părând mai

ales interesați când va face în sfârșit apel la serviciile lor. Nikki se înroși din nou. Charles Morris, care li se alăturase, își dădu seama de încurcătura ei și se încruntă.

Suzanne pregătise o cină excelentă în stil franțuzesc. Se pare că nu mai avea ce învăța de la cei mai buni bucătari din New York. Invitații savurară clătitele cu fructe de mare, crema de castraveți și friptura înăbușită de vițel. Fiecare fel de mâncare era însoțit de alt soi de vin. Când ajunse la desert, lui Nikki nu-i mai era foame deloc și numai din pură lăcomie mai gustă din sufleul de ciocolată.

Se aștepta la o conversație extrem de serioasă, dar de fapt nu se opri din râs tot timpul serii. După cină, Michael o rugă să se așeze la pian. Îi sugeră la ureche să înceapă cu un cântec de dragoste, așa cum făcuse și în Florida. Se execută, fără să-l contrazică. Toată după-amiaza așteptase cu nerăbdare să cânte la pian.

Începu cu o melodie veche populară și toată lumea începu să cânte în cor împreună cu ea. Michael rămăsese deoparte, dar sora lui insistă atât de mult încât el sfârși prin a li se alătura celorlalți. Cânta fals și prietenii lui nu-și putură stăpâni râsul. Nikki avu chiar satisfacția să-l vadă înroșindu-se. Niciodată n-ar fi crezut că arogantul Michael Cragun ar fi capabil de așa ceva.

Petrecerea era în toi când, pe la ora unsprezece și jumătate, sună soneria, pe care nimeni n-o auzi. Era Elianne Dunne. Făcu totul pentru ca intrarea ei să fie remarcată. Îmbrăcată într-o rochie în culori strălucitoare, ea exclamă tare, în așa fel încât să fie auzită de toți:

– Scumpul meu Michael! Îmi pare rău că am întârziat, dar am fost de atâtea ori rechemată de aplauze la scenă deschisă! Am crezut că n-o să se mai lase niciodată cortina!

Și se aruncă teatral de gâtul lui, sărutându-l pasionat.

Nikki continuă să cânte, dar acum o făcea mașinal. Înțelesese brusc că ea servise doar de dublură pentru primadonă. Apariția acesteia îi stricase toată seara. Și când se gândea că totul începuse atât de bine!

Elianne și Michael dispărură aproape imediat. Nikki își termină cântecul în mare grabă și părăsi la rândul ei salonul. Era prea tulburată ca să remarce simpatia care se citea pe chipurile invitaților. Urcă încet scara, pleoștită de tot. Știa, bineînțeles, că solicitudinea lui Michael și privirile lui tandre erau pur platonice, dar îi fusese atât de ușor și de plăcut să-și imagineze pentru o clipă că lucrurile ar fi putut sta altfel...

Când traversa culoarul, vocea ascuțită a Eliannei Dunne îi ajunse la urechi prin ușa camerei lui Michael. Părea furioasă. Nikki încremeni și, în ciuda rușinii care o cuprinsese, nu se putu împiedica să asculte.

– ... m-ai făcut să cred că nu e decât o adolescentă plină de coșuri. Și așa și părea, o puștoaică amărâtă, când am văzut-o în noaptea aceea. Câți ani are?

– Douăzeci și trei, răspunse el ca și cum lucrul nu avea nici o importanță.

– Și ce face aici? Nu e "o prietenă de familie" după câte știu, spuse Elianne dezlănțuită.

– S-ar părea că-mi faci o scenă, Ellie! replică netulburat Michael. E inadmisibil. Prietenii mei...

– Să-i ia naiba! Această... această fetișcană... Oh, Michael! Sper că nu e din cauza discuției pe care am avut-o atunci... Dragul meu, doar nu m-ai luat în serios când ți-am spus că poți căuta pe altcineva să-ți poarte copilul în pântece...

– Cred că termenul exact pe care l-ai folosit a fost "mucosul", răspunse el cu răceală. Dar stai, te rog, mai la distanță. O să mă umpli de ruj peste tot.

Dacă el ar fi adoptat acest ton față de ea, Nikki ar fi intrat în pământ de rușine, dar fermecătoarea domnișoară Dunne nu se descurajă deloc. Gemu teatral:

– Nu trebuie să-mi porți pică, scumpule. Doar n-o să-mi zici că vrei să te servești de puștoaica asta slăbănoagă...

– Nu, o întrerupse el. Ea însăși e un copil, care nu știe încă ce înseamnă viața.

Făcu o pauză, apoi reluă cu o voce dură:

– Există un anumit gen de femei care mă plictisesc de moarte, Elianne. Lasă-mă să-ți spun ceva în privința lui Nikki...

Nikki nu mai așteptă să audă sfârșitul frazei. Se repezi în camera ei și se aruncă pe pat. După toate emoțiile prin care trecuse, nervii îi cedaseră. Acum știa cu adevărat ce gândea Michael despre ea. Nu numai că o considera un copil ignorant, dar, și mai rău, îl plictisea de moarte. O găsea șterșă și insipidă. Bineînțeles că ea nu va fi niciodată atât de seducătoare și provocatoare ca Elianne Dunne....

Ochii i se umplură de lacrimi și începu să plângă în hohote fără a se putea opri.

Capitolul 6

Nevrând să riște să-l întâlnească pe Michael, rămase în camera ei toată dimineața zilei următoare. În cele din urmă, spre amiază, Suzanne îi aduse micul dejun, gândindu-se că tânăra invitată a patronului ei nu se simțea bine în urma petrecerii de aseară... Dar când observă ochii umflați ai lui Nikki și chipul tras, înțelese că e vorba despre altceva.

Suzanne se mulțumi să-i zâmbească amabil și o invită să mănânce puțin. Rămasă singură, Nikki începu să ronțăie o bucată de pâine prăjită. De când își dăduse seama că-l iubește pe Michael? Frumusețea și farmecul lui o cuceriseră imediat, dar abia în Florida acest sentiment se transformase în dragoste, când îi descoperise inteligența vie și pătrunzătoare. Chiar partea rea a firii, modul odios în care o manevra, exercita asupra ei un fel de fascinație malefică.

Îi era necaz pe ea însăși că nu știuse să se arate ironică și dezagreabilă așa cum își promisese. Fiindcă nu era în stare să facă pe indiferenta, un dispreț rece l-ar convinge poate pe Michael că această farsă durase destul.

Reuși să-l evite până după-amiază. Începuse să cânte la pian când el își făcu apariția în salon. Îmbrăcat într-un tricou și șort, era transpirat leoarcă fiindcă jucase handbal. Rămase în pragul ușii până când ea termină bucata. O complimentă cu căldură, dar ea rămase impasibilă.

– Păcat că te-ai dus la culcare atât de devreme aseară. Ne-ai lipsit. Data viitoare n-o să te mai las să bei atât.

– Credeam că ne-am pus de acord asupra unui punct, Michael. Nu ești tutorele meu. Și oricum eu n-am fost decât de umplutură. Când a sosit vedeta, era normal să mă retrag.

El se așeză lângă ea.

– Despre cine naiba vorbești?

– Ghicește! îi lansă ea ridicându-se brusc.

Și părăsi grăbită salonul. După câteva minute auzi trântindu-se ușa de la intrare. În seara asta, Michael nu va cina acasă. Era sigură.

*
* *

Nikki se temea de dimineața zilei de luni. Mai devreme sau mai târziu va da nas în nas cu Ron Martens și perspectiva asta n-o încânta deloc.

Totuși, șeful ei nu ajunsese la vârsta de treizeci și șapte de ani fără să fi învățat să se descurce cu eleganță într-o asemenea situație jenantă. Se menținu față de Nikki în limita unor relații strict profesionale. Nikki se liniști în curând

și se simți mai destinsă. Dar acum că era liberă să iasă cu cine voia, nu mai avea nici un chef să facă asta.

Erika își luase o săptămână de concediu pentru a se duce la căsătoria fratelui său. Nikki își folosi întreaga energie pentru a duce la bun sfârșit munca suplimentară care-i revenea din cauza acestei absențe. Măcar în acest timp nu se mai putea gândi la nimic altceva.

Luni seara, Michael se întoarse acasă pe la ora șapte. Ea ar fi preferat să-l știe la serviciu. Dar fiindcă se afla acolo, va trece la politica războiului rece. El se purta însă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Zâmbindu-i, îi povesti despre problemele pe care le avusese peste zi, cât îi fusese de greu să găsească o înlocuitoare pentru secretara lui. Nikki se uita pe pereți ca și cum totul o plictisea din cale afară.

– De acord, am înțeles, spuse el în cele din urmă. Te-ai săturat să mă tot asculți vorbind despre afacerile mele. Ai dreptate. Mai bine povestește-mi ce se mai petrece pe la ziar.

Ea îi răspunse cu răceală:

– N-am chef de vorbă.

Dar asta nu-l descurajă, ca și cum nu-i remarcase nici măcar proasta dispoziție. Totuși, cum ea persista în indiferența ei, chiar când îi propuse să se ducă s-o vadă pe mama ei, și s-o scoată la teatru la sfârșit de săptămână, Michael începu să dea semne de enervare.

– Ascultă, Nikki, nu sunt ghicitor. Aș vrea să aflu ce păcat am comis.

– Sincer vorbind, Michael, pur și simplu ai încetat să mă mai interesezi, asta e!

Și căscă intenționat, ca să completeze tabloul. Michael ridică din umeri și își îndreptă toată atenția asupra farfuriei.

În ziua următoare, Nikki nu pierdu nici o clipă să se arate distantă și nesuferită. Michael fu de mai multe ori pe punctul de a-și pierde sângele rece, dar nu-i dădu această satisfacție. După cină, îi declară:

– Nu vin acasă mâine seară. Am o întâlnire. Sunt sigur că vei fi foarte dezamăgită că nu-ți vei mai putea ascuți ghearele pe mine.

Zâmbea, dar ochii lui erau ca două ace de gheață. Nikki îi răspunse cu un zâmbet la fel de glacial. Dar în sinea ei tremura.

*
* *

Când părăsi ziarul joi după-amiază, Henry nu se afla acolo s-o aștepte ca de obicei. Ciudat, dar asta n-o bucură deloc. Stătea pe trotuar întrebându-se dacă trebuia să-l mai aștepte sau să ia autobuzul, când Cadillac-ul negru opri lângă ea. Michael stătea pe bancheta din spate, însoțit de doi bărbați îmbrăcați în negru. Se aștepta să nu-i dea nici o atenție, dar el deschise portiera și o salută, spunându-i ironic:

– Ai de ales. Poți să urci în față, cu Henry, sau poți veni să te așezi pe genunchii mei.

– Ca și cum aș putea să ezit, rosti ea înțepată. Compania lui Henry e de preferat, indiferent la ce oră a zilei!

Și se așeză pe locul de lângă șofer. Henry, care avea talentul de a se face uitat când situația devenea jenantă, nu-i aruncă nici măcar o privire.

Michael coborî geamul care-i despărțea și rosti, adresându-se vecinului său:

– Șarmul meu irezistibil se lovește de un obstacol de netrecut, numit Nikki Warren.

Tonul lui deveni apoi mai aspru, când continuă:

– Ai putea avea amabilitatea să te întorci ca să-ți prezint pe doi dintre prietenii și colaboratorii mei?

Nikki rezistă dorinței de a zâmbi. Privind drept în fața ei, răspunse pe un ton tăios:

– Nu, mulțumesc. Dacă lucrează pentru tine, mi-ar fi imposibil să am încredere în ei.

Michael puse mâna pe umărul ei. Nikki se forță să nu cedeze. Încetișor, el îi spuse la ureche cu o voce învăluitoare:

– Știu că ești furioasă pe mine și că nu vrei să-mi spui de ce, dar prietenii mei nu au nici o legătură cu asta. Te rog, îngerașul meu! Întoarce-te și salută-i!

Acest cuvânt tandru avu efectul contrar asupra ei, înfuriind-o și mai mult: ea nu era "îngerașul lui". Ea era ignorantă, lipsită de experiență și plicticoasă, așa cum spusese chiar cu gura lui. Ridică bărbia, își îndreptă umerii și-l trimise în gând la toți dracii pe Michael Cragun.

– Nikki?

O luă de bărbie pentru a o forța să întoarcă totuși capul spre ei și o mângâie pe obraz.

Furioasă pe sine că se lăsa atât de ușor sedusă, Nikki se degajă brusc, interceptând în trecere privirea celor doi străini care aveau aerul s-o considere drept o puștoaică mofturoasă. Schiță atunci un surâs și le spuse cu o voce timidă:

– Vă rog să-mi iertați proasta dispoziție, dar am avut o zi grea la birou. Încântată să vă cunosc.

– Jack Wright, la stânga mea și Shaun Bernstein la dreapta mea, îi spuse Michael.

Apoi se sprijini cu indiferență de spătarul scaunului.

*
* *

– Cinezi cu noi.

Ca de obicei, Michael n-o invita ci îi dădea un ordin. Fu gata să refuze dar se gândi imediat că i-ar putea pricinui mai multe neplăceri acceptându-i invitația.

– Bineînțeles, răspunse ea cu o voce mieroasă. N-aș vrea să pierd ocazia să-ți cunosc mai îndeaproape simpaticii colaboratori.

Le aruncă o privire inocentă celor doi bărbați, apoi urcă să se schimbe.

Reapăru, îmbrăcată într-un costum cu mâneci lungi, o reușită combinație de alb și verde. Părul îi cădea liber pe umeri. Nu scăpă privirile pline de admirație pe care i le aruncaseră Jack și Shaun care beau un Martini în compania patronului lor.

– Ce vrei să bei, Nikki? o întrebă politicos Michael.

Vocea lui era neutră și chipul lipsit de expresie. Agasată de indiferența lui, îi refuză propunerea pe un ton plictisit.

Începu să-l privească pe Jack Wright, folosindu-se de tot farmecul ochilor ei verzi. Învățase, ajutând-o la magazin pe

mama ei, că un client era mai tentat să cumpere dacă era flatat cu subtilitate. Pentru a se distra, începu să experimenteze această tehnică pe acest tânăr care, bineînțeles, își imagină imediat altceva. Fu convins că ea îl găsește absolut fascinant. Din nefericire pentru el, tânăra era în mod evident proprietatea patronului. După expresia pe care o surprinsese adineaori pe chipul domnului Cragun, ar face mai bine să aibă multă grijă. Dar la urma urmei, era vina lui că Nikki îl considera seducător?

Michael lipsi puțin, ca să se ducă să dea un telefon. Nikki se servi cu un gin tonic și, în joacă, începu să-și exerseze farmecele pe venerabilul Shaun Bernstein. Când Michael se întoarse, ea știa deja destule despre cei doi prieteni ai lui, care nu se lăsaseră rugați ca să-i povestească viața lor.

Era o cină de afaceri și discuția se învârti în mod firesc în jurul C.A.I. Trebui deci să se mulțumească cu privirile admirative și zâmbetele vecinilor ei de masă, Jack și Shaun. Dar pe Michael, așezat în fața ei, îl ignoră cu desăvârșire.

După cină, cei trei bărbați se retraseră în birou și Nikki își luă rămas bun de la ei, glumind:

– Sper că o să-i găsești în cele din urmă un nume bebelușului tău, îi spuse ea zâmbind lui Shaun. Eu personal cred că pentru un bărbat este mai important să fie un bun soț și tată decât să reușească în afaceri.

– Accepți o invitație? o întrebă imediat Jack.

– Invită-mă la cină și o să vezi, îi răspunse ea.

Jack îi aruncă o privire patronului său. Michael, sprijinit de masă cu brațele încrucișate la piept, privea încruntat un punct imaginar.

Urmă o tăcere jenantă. Nikki o rupse, făcând un mic gest spre Michael.

– S-ar zice că marele șef este nerăbdător să se pună pe treabă. Vă las. Noapte bună, Shaun. Noapte bună, Jack.

Și Nikki ieși din salon, dându-și părul pe spate cu un gest grațios.

*

* *

Întreaga zi de vineri, cerul fu acoperit de nori groși. Când Nikki ieși de la ziar, începuse să plouă. Rămase un moment în hol, privind torentele de apă care se scurgeau pe trotuar și trecătorii care se grăbeau, ferindu-se cum puteau mai bine. Își scoase din geantă o pelerină și împinse ușa. Un claxon o făcu să tresară. Cadillac-ul se afla acolo și Michael o aștepta. Îi veni în întâmpinare cu o umbrelă și, prinzând-o cu putere de braț, o făcu să se așeze pe bancheta din spate alături de el.

Atingerea lui fugară fu plăcută dar și dureroasă. Îi evită privirea. N-ar fi putut citi în ochii ei decât nesiguranță și vulnerabilitate. Își scoase gluga și o puse lângă ea. Henry, absorbit de șofat, rămase la fel de invizibil ca ieri.

– Te-ai dat în spectacol, aseară. Ce ai vrut să dovedești?

Tonul lui nu exprima decât cea mai banală curiozitate.

– Nimic, răspunse ea privind pe fereastră.

În ciuda căldurii care domnea în mașină, se simțea înghețată. Se temea de răzbunarea lui Michael și o trecu un fior.

– Știu că timpul de afară te pasionează, dar ar fi prea mult să-ți cer să mă privești în timp ce-ți vorbesc? îi spuse el iritat.

Ea se întoarse încet spre el, încrucișându-și brațele la piept.

– N-am nimic să-ți spun.

Cu toate eforturile pe care le făcea pentru a se controla, tremura din cap până-n picioare.

– Ți-e frig? o întrebă el îngrijorat.

Și îi porunci imediat lui Henry să ridice temperatura din mașină.

– Lasă-mă să te încălzesc, adăugă el apropiindu-se de ea și înconjurându-i umerii cu brațul.

Dar Nikki știa că nu va putea rezista în fața amabilității lui. Se trase înapoi și exclamă cu o voce răgușită:

– Nu mă atinge! Mă dezgusti!

– Știi, Nikki, că ești complet nevrozată? Ți-am suportat destule aseară. Te-ai comportat într-un fel de neiertat în fața angajaților mei, pe care i-ai jucat pe degete asemenea unei prostituate de pe strada 42. N-am mai reușit să-i fac să se gândească la afaceri și Jack Wright cred că nu și-a revenit nici azi. Te amuză să provoci bărbații?

– Nu, bombăni ea.

– Ce vorbești? De o săptămână asta faci și cu mine, de câte ori ai ocazia. Dar când mă apropii, fugi de mine de parcă aș fi Dracula în persoană. Trebuie să te hotărăști, Nikki. Da sau nu?

O privi cu răceală până când ea cedă și își plecă ochii. El continua s-o privească și mânia lui declanșase în ea un fel de tulburare fizică. Dorea cu disperare ca el s-o ia în brațe. Știind însă că aroganța lui obișnuită îl făcea să considere că o femeie trebuie să se simtă onorată dacă se bucura de mângâierile lui, Nikki se forță să rămână impasibilă. Își privea fix mâinile

încrucișate pe genunchi. Dar, brusc, toată rezistența ei se topi. Se întoarse spre el și, incapabilă să-i suporte privirea, îi spuse cu jumătate de voce:

– Răspunsul e da!

El rămase mult timp fără să spună ceva, fără să facă nici o mișcare în direcția ei. Nikki se simți profund umilită de acest refuz. În momentul în care voia să se retragă în colțul mașinii, el îi porunci:

– Privește-mă!

Ea îi dădu ascultare, lividă la față și în defensivă. Michael continuă:

– Scoate-ți impermeabilul! N-am chef să mă uzi.

Ea se execută fără să rostească nici un cuvânt și-l aruncă lângă glugă. Apoi își ridică temătoare ochii spre el, așteptându-i "instrucțiunile".

– Foarte bine, spuse el cu blândețe. Acum părul. Scoate-ți agrafele. Încet. Arată-mi dacă poți fi la fel de seducătoare ca ieri.

Nikki nu se dăduse niciodată la o parte în fața unei provocări. Un mic surâs îi apăru pe buze.

– Încă unul din jocurile tale, Michael? șopti ea pe cel mai provocator ton, aproape amuzându-se.

Făcu ce i se poruncise, adică își scoase agrafele, le puse pe genunchi, își trecu mâna prin păr și rămase apoi nemișcată, întruchipând parcă supunerea.

– Meriți zece puncte din zece, spuse el zâmbind. Momentul doi. Pune-ți brațele în jurul gâtului meu, așa.

Îi luă mâinile și o ajută să găsească poziția potrivită.

– Și acum, sedu-mă... Fă în așa fel încât să nu mai pot rezista.

În loc să-i acopere fața cu sărutări ușoare, după cum se aștepta el, ea se ghemui la pieptul lui, închise ochii și-i

atinse cu vârful degetelor chipul și părul. Drept răspuns, Michael își strecură mâna sub corsajul ei și începu să-i maseze sânii.

Lupta lor tăcută se termină de comun acord. Se priviră în sfârșit în ochi și buzele lor se unira într-o mișcare pe cât de naturală pe atât de pasionată. Dar acum Michael era cel care luase inițiativa. Părea că nu se mai poate controla și tot ceea ce putea face Nikki era să stea strâns lipită de el și să răspundă la patima lui. Michael, cu fața ascunsă în părul ei, o mușca de gât. Cu capul dat pe spate, ea se lăsa în voia lui, amețită de bucurie și durere.

– Te doresc, Nikki. Nu-i așa că știi cât de mult te doresc?

– Da, răspunse ea.

N-ar fi putut pronunța mai mult de o silabă.

– Aș vrea să fac dragoste cu tine acum, pe bancheta din spate a mașinii. Știi asta, nu?

– Michael... nu... te rog...

– Fii liniștită, o întrerupse el. Nu vreau să stric totul. O să aștept. Dar numai până acasă. M-ai înțeles, Nikki?

Și începu din nou s-o mângâie. Ea începu în curând să geamă de plăcere.

– Tot ce vrei, Michael.

Când el vru să se îndepărteze, Nikki se agăță de cămașa lui pentru a-l obliga să rămână lângă ea. Își pierduse în așa hal capul încât nu-și mai dădea seama că el încerca să-i spună ceva. El o scutură încetișor, până când ea îl privi neliniștită, cu ochii pe jumătate închiși.

– Ce e... ce s-a întâmplat, Michael?

– Înainte de a merge mai departe, trebuie să înțelegi un lucru, Nikki.

Făcu o pauză ca și cum îi venea greu să-și găsească cuvintele.

– Îmi placi nespus de mult. E un lucru care mi-a devenit de mult timp clar. Poate că inocența ta mă seduce. Nu știu. Pentru moment mă gândesc mai ales la ce vom face când vom fi împreună în pat.

Expresia lui se schimbă brusc, apoi continuă:

– Dar nu vreau să interpretezi greșit lucrurile. Ești frumoasă și dulce și te plac. Vreau să trăim împreună atâta timp cât ne va conveni la amândoi. Dar nu vreau să ai de suferit, dacă speri cumva la dragoste și căsătorie. Fiindcă eu nu-ți propun asta.

Nikki își duse mâna la gură. Avea impresia că-i vine să vomite. Imbecilul! Tâmpitul! Ca și cum nu ar ști ce simt pentru el, își spuse ea blestemându-l. Simțea o durere surdă în stomac.

Își chemă în ajutor mândria. Se îndepărtă de el își încercă să folosească tonul unei conversații mondene:

– Nu mai sunt un copil, Michael. Ce te-a putut face să crezi că vreau să mă mărit?

Izbucni într-un râs ascuțit.

– Am putea semna chiar un contract. Că m-ai... învățat...

Dar nici un sunet nu-i mai ieșea de pe buze. Michael o mângâie pe păr.

– Nikki, scumpo... Eu... Henry! Atenție!

Dar era deja prea târziu când Henry văzu camionul năpustindu-se spre ei. Trase de volan. Șoferul camionului apăsă pe frână până la fund, derapând pe șoseaua umedă și Nikki, strivită între capota camionului și spătarul scaunului din față, se lovi cu capul de geam. Urmă un zgomot sinistru de geamuri sparte și scrâșnet teribil de tablă îndoită. Nikki simți o durere violentă în braț, apoi își pierdu cunoștința.

Capitolul 7

Nikki deschise ochii. Își simțea gura cleioasă. Era atât de obosită încât nu avea nici măcar puterea să vorbească. În zadar încercă să-și amintească ce se întâmplase. Brațul ei era în ghips și un tub mic pleca din încheietura ei spre o sticlă suspendată de un suport, plină cu un lichid roșu. Zări lângă ea o siluetă îmbrăcată în alb.

– E grav? întrebă Nikki încercând să se liniștească.

Silueta dădu din cap.

– Totul e în regulă, nu-ți face griji.

Nikki închise ochii și adormi imediat. Când se trezi, puțin mai târziu, o durea peste tot.

– Nikki? Domnul fie lăudat!

Văzu un bărbat cu o parte din față tumefiată. Începu să i se învârtească imediat capul.

– Unde sunt? Cine ești? gemu ea.

Dar înainte de a i se răspunde, Nikki adormi din nou.

Își recăpătă cunoștința foarte devreme, a doua zi de dimineață. O infirmieră tânără îi lua pulsul.

– Ah, te-ai trezit! E bine. Ai gemut în timpul somnului. Vrei să-ți administrez ceva împotriva durerii? Medicul mi-a lăsat scris.

– Hmmm... da... Sunt atât de obosită.

Nikki era încă ametită.

Infirmiera îi luă temperatura, îi verifică tensiunea și apoi îi făcu o injecție.

– Ești epuizată din cauza șocului și a anesteziei. Operația a fost delicată și te agitai tot timpul. Au fost obligați să te adoarmă. Sper că injecția își va face efectul. Nu te mișca, revin imediat.

Reapăru câteva minute mai târziu împreună cu Michael. Nikki nu-l văzuse niciodată atât de palid. Se apropie de pat, întinse mâna ca și cum ar fi vrut s-o mângâie pe păr, apoi se răzgândi. Trase un scaun și se așeză lângă ea.

– Nikki? îi spuse el cu duioșie. Mă recunoști?

– Da, ești prințul din poveste. Ai vorbit cu mama mea?

– I-am promis că o să-i telefonezi imediat ce te vei simți mai bine. Îți amintești numele meu? insistă el.

– Bineînțeles. Tu nu? ripostă ea cu ironie.

– Ești sigură?

Cum l-ar fi putut uita?

– Michael Cragun, începu ea. Magnat, donjuan și... câteodată măgar!

Remarcă satisfăcută că el roșise. Atunci își reaminti că îl văzuse și ieri, cu fața plină de contuzii.

– Te-a aranjat bine! declară ea fără menajamente.

– Nimic grav. Doar câteva zgârieturi. Din fericire Cadillac-ul este o mașină solidă, altfel...

Se opri brusc. Ca și cum gândul la ce s-ar fi putut întâmpla într-o mașină mai puțin solidă îi era de nesuportat.

Nikki se întrebă brusc dacă și ea arăta la fel. Își duse mâna la obraz.

– Dar eu?

– La fel de frumoasă. Așteaptă!

Se duse să caute o oglindă în baie. Cu excepția unei vânătăi enorme pe frunte, nu avea nimic la față.

– Și restul? se interesă ea.

– O fractură urâtă la încheietură. Hematoame aproape peste tot. Cioburile ți-au tăiat brațul. Ai vreo cincisprezece copci. Chirurgul estetician care te-a cusut a făcut o treabă bună. Dar o să-ți rămână totuși câteva cicatrice, spuse el cu un aer vinovat.

– Mare scofală! Dar Henry?

– Nu are nici o zgârietură. Camionul ne-a lovit din spate. A avut noroc.

Nikki se simțea ciudat. Începu să râdă fără nici un motiv.

– Am impresia că m-am îmbătat.

– E efectul injecției. Trebuie să dormi.

Se aplecă și o sărută pe frunte, dar ea închisese deja ochii.

– Pe curând, scumpa mea.

*

* *

Familia Merola veni s-o viziteze la ora cinei. Suzanne, care nu avea nici o încredere în bucătăria spitalului, îi

aduse tot ce trebuia: nalipsita supă de pui, un fel de mâncare chinezească și o prăjitură cu tapioca. Era convinsă că ea s-ar ocupa de Nikki mult mai bine decât toți doctorii extraordinari ai lui Michael, și Nikki, după ce mâncă totul până la ultima firimitură, căzu de acord cu entuziasm.

Henry părea că se află încă sub șocul accidentului, urmărit încă de imaginea a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Se considera vinovat, dar Nikki nu voia să audă nimic. Dar atențiile pe care familia Merola le manifestă în privința ei o mișcară nespus.

Se simți destul de bine mai spre seară, pentru a-i telefona mamei ca s-o liniștească. Dar doctorul Worsley o sfătuise să se mai odihnească o săptămână și Nikki îi spuse că va veni s-o vadă imediat ce va avea voie să se dea jos din pat.

– Nu-ți face griji, scumpa mea. Stephen petrece mult timp cu mine, poate chiar prea mult. Și sunt ocupată cu recuperarea. Ai grijă de tine.

– Și să-l las pe doctorul Rowland să aibă grijă de tine? Nu se putu împiedica s-o întrebe Nikki.

– Da. Îți mărturisesc că asta nu-mi displace deloc, recunoscu mama ei.

Nikki părăsi spitalul a doua zi spre seară. Voia neapărat să meargă pe propriile ei picioare dar Michael o luă în brațe în ciuda protestelor ei și o așeză într-un scaun cu rotile. O împinse până la Cadillac, o instală înăuntru și-i porunci lui Henry să-i ducă direct acasă.

Nikki nu ieși deloc afară în săptămâna următoare, profitând fără rușine de viața ei de prințesă. Suzanne și

Henry o răsfățau atât de mult încât se simțea jenată. În schimb, un mic demon o împingea să vadă până unde putea merge Michael fără să protesteze. Atențiile pe care le avea pentru ea erau atât de deosebite de comportamentul lui obișnuit, încât Nikki să hotărâse să speculeze la maximum situația. De fiecare dată când el o întreba dacă are nevoie de ceva, ea găsea un motiv de a-l trimite să cumpere ceva sau măcar să coboare până la etajul inferior al duplexului.

Spre mijlocul săptămânii, începu să-și ia micul dejun în bucătărie, după care urca din nou în camera ei ca să se uite la televizor sau să citească. Dar sâmbătă dimineața, Michael îi aduse cafeaua la pat, cu pâine prăjită, omletă cu brânză și suc de portocale. Părea foarte mulțumit de sine.

– Mă surprinzi, Michael. N-aș fi crezut că poți avea atâta răbdare, îi spuse ea.

Michael o luă drept un compliment.

– Știu că e neplăcut să stai atât de mult în pat, răspunse el pe un ton solemn. Sper că te-am ajutat puțin să suporți asta.

Nikki examină conținutul platoului în timp ce el se instala într-un fotoliu ca să-i țină companie.

– Michael, rosti ea cu un aer inocent. N-am chef să mănânc dulceață de portocale în dimineața asta. Te-ar deranja să-mi aduci în locul ei dulceață de căpșuni?

– Bineînțeles. Mă întorc imediat.

Coborî grăbit scara și se întoarse după câteva minute cu dulceața cerută. Ea așteptă ca Michael să se instaleze din nou confortabil și își înmuie buzele în sucul de portocale. Apoi se strâmbă și mormăi ca pentru sine:

– De obicei îmi place. Nu înțeleg de ce mi se pare astăzi că are un gust atât de rău.

Se întoarse spre Michael.

– Nu mai avem și alt suc în casă?

De data asta, el nu mai sări imediat în picioare pentru a-i satisface dorința.

– Și ce ai fi vrut?

Nikki își ascunse zâmbetul, fiindcă descoperise o notă de iritare în vocea lui. Se gândi o clipă.

– Hmm, de grepfruit, poate.

– Poate? făcu el ridicând din sprâncene.

Ea păru convinsă de data asta.

– Da, de grepfruit.

Michael îi aruncă o privire mirată și dădu din cap.

– Bine.

Coborî în bucătărie, dar de data asta întârzie mai mult. Când reveni, mânca dintr-un sandviș. Remarcă imediat că ea lăsase deoparte dulceața de căpșuni.

– Doamne, ce sete îmi este! Exclamă Nikki.

Michael îi întinse sucul de grepfruit, dar ea scutură din cap.

– Nu. Aș vrea apă. Ai putea să-mi aduci un pahar cu cuburi de gheață? Te rog, Michael.

El își frecă bărbia. Își bătea joc de el sau era o bolnavă dificilă?

Fiindcă nu părea decis să-i facă pe plac, trebuia să-l încurajeze puțin. Îl privi cu un aer contrariat și-i spuse:

– Poate că îți cer prea mult... Nu-i nimic. O să mă lipsesc de apă.

– Nu, nu, mă duc.

Din ușă se întoarse spre ea.

– Ești sigură că nu mai vrei și altceva?

– Absolut sigură.

Imediat ce el ieși, Nikki izbucni în râs. Dar era serioasă când el apăru ținând cu grijă paharul cu apă. Hotărâtă însă să-l scoată din sărite, ea îi ceru de data asta:

– Te-ar deranja să-mi aduci revista pe care am lăsat-o pe televizor?

Michael o privi fără să schițeze nici un gest. Nikki simți că era la capătul nervilor.

– Să știi, Michael, că imediat ce mă voi simți mai bine, o să mă duc la *Tiffany* ca să-ți cumpăr un cadou.

El îi aruncă o privire de nepătruns.

– Adevărat?

– Da. Unul din acele coliere de aur care seamănă cu lanțurile sclavilor.

Nikki strânse din dinți ca să nu izbucnească în râs.

– Te amuzi, nu? spuse el pe un ton acuzator.

Era mai mult o afirmație decât o întrebare și nici măcar nu așteptă un răspuns.

– M-ai alergat toată săptămâna ca să vezi până unde poți întinde coarda. Numai că acum m-am prins...

Nikki izbucni într-un râs cu lacrimi. Fără să-i pese de hohotele ei de râs, Michael îi spuse cu un aer amenințător:

– Norocul tău că ai încă brațul în ghips, altfel ți-aș fi dat câteva palme la fund...

– N-ai îndrăzni, replică ea cu un aer provocator.

– Nu numai că aș îndrăzni, dar mi-ar face și o imensă plăcere, spuse el cu ochii strălucitori. Nu prea tare, bineînțeles. Iar pe urmă...

Își plimbă cu încetinitorul privirea pe formele ei care se desenau sub cearșaful subțire. Își opri ochii pe gură, apoi își schimbă brusc expresia.

– Termină-ți micul dejun, Nikki, îi spuse el pe un ton aspru și ieși.

Satisfăcută de micul ei succes, mușcă dintr-o felie de pâine prăjită. Privirea plină de lăcomie a lui Michael nu-i scăpase. Bineînțeles că risca provocându-l, dar tentația era prea puternică. La început, el se arătase destul de puțin înclinat spre virtute. Acum că era hotărât să se comporte ca un gentleman sau ca un frate mai mare, și devenise prea tentant să-l provoace...

*
* *

În duminica următoare, Erika veni să-i facă o vizită. Își petrecură după-amiaza vorbind despre orice, în afară de Michael.

Nikki îi mărturisi că era nerăbdătoare să se întoarcă la lucru. Se săturase să stea țintuită în pat, cu ochii la televizor. Vineri îi scoaseră firele. O cicatrice destul de mare îi rămăsese pe braț, dar doctorul Russo era mulțumit de treaba pe care o făcuse și afirmase că se prezenta bine.

Doctorul Worsley îi scosese în aceeași zi ghipsul ca să i-l înlocuiască cu altul. Fiindcă nu mai avea dureri, îi permisese să-și reia viața normală, cu condiția să fie prudentă.

Viața lui Nikki intrase pe făgașul normal. Regreta uneori că nu se mai putea amuza pe socoteala lui Michael. Nu numai că acesta lucra prea mult, dar făcea și dese deplasări. Compania își extinsese activitatea și în Europa și trebuia să ia legătura cu oamenii de afaceri din Anglia, Germania și Franța.

Toate aceste călătorii de cealaltă parte a Atlanticului i se păreau extraordinare lui Nikki, dar Michael pretindea că în afară de aeroporturi, hoteluri și săli de ședințe, nu vedea mare lucru.

Își făcu totuși un punct de onoare din a se întoarce la New York vineri pentru a o însoți la doctorul Worsley. Nikki îi reproșa că se poartă ca o cloșcă, dar în sinea ei era mișcată. Se așeză cât putu mai aproape de el în mașină, dar în cele douăzeci de minute la dus și cele douăzeci de minute la întors, el nu păru nici o clipă că-i observase manevra. Nu obținu mai mult succes nici pe drumul spre *March Insitute* unde fusese transferată mama ei.

Dacă Nikki spera în secret că el îi va face în cele din urmă o declarație de dragoste, se înșelase amarnic. Se arăta față de ea prevenitor, protector, dar o trata mai degrabă ca pe o verișoară sau o colegă de școală.

Când se afla la New York, Michael avea pentru ea un program atât de încărcat încât nu mai știa unde-i este capul.

O ducea să se plimbe și să mănânce în *Central Park*. Acolo, Nikki se întindea pe o cuvertură, chipurile ca să se bronzeze. De fapt însă, era mai ales atentă la reacția lui Michael la tentativele ei de a-l seduce. Dar spre marea ei disperare, el nu reacționa în nici un fel.

Se duseră să facă mai multe cumpărături în marile magazine din Manhattan, fiindcă Nikki avea nevoie de rochii cu mâneci lungi și largi pentru a-i ascunde ghipsul. Michael le lăsase întotdeauna pe vânzătoare să se ocupe de ea, indiferent cât de scump costa. Rămânea în acest timp așezat într-un colț, preocupat să citească niște materiale sau să scrie ceva.

O duse la teatru, operă sau concerte. Cumpăra întotdeauna cele mai bune locuri și întâlnea mereu acolo prieteni sau cunoștințe. Nikki era uimită de numărul mare de persoane care făceau remarci de genul: "Deci tu ești Nikki! Încântat să te întâlnesc!" sau "Ești mai frumoasă decât se spune!" Nikki zâmbea, îngăima câteva mulțumiri, mirându-se de atitudinea lui Michael care o lua atunci drăgăstos de braț, în timp ce în particular avea grijă să păstreze distanța.

În general Nikki nu citera decât *New York Sun*, dimineața... Dar Michael parcurgea cel puțin cinci jurnale în timp ce-și lua micul dejun. Luni dimineața, când coborâse în bucătărie să-și bea cafeaua, Nikki găsi un exemplar din *Sun* deschis pe masă. Un articol de la rubrica mondenă era încercuit cu roșu:

"Pătimașa Elianne Dunne nu mai e în voce acum, de când prietenul ei Michael Cragun, președintele C.A.I., se arată interesat de o încântătoare brunetă cu brațul rupt. Patronul tinerei femei, redactorul șef de la *New York Sun*, Peter Delavan, le-a făcut cunoștință. De ce, Mike, i-ai dat papucii lui Dunne? Ai aflat cumva că întreține raporturi extramuzicale cu dirijorul orchestrei?"

Michael scrisese pe margine, în atenția lui Nikki:

"Eu sunt întotdeauna ultimul care află. M-am gândit că acest articol o va amuza pe încântătoarea brunetă. Iată o ocazie bună să mă iei peste picior!"

Se părea că această poveste nu-l afectase în mod deosebit.

*
* *

Spre mijlocul lunii mai, nepoata lui Michael veni să-și petreacă weekendul cu unchiul ei. Fiica Melaniei și a lui Brandt Newman nu avea decât unsprezece ani. Îl adora pe Michael și lui îi făcea mare plăcere să-i arate orașul. Nikki remarcă fără tristețe că el își trata nepoata aproape la fel ca pe ea, numai că aceasta avea dreptul la manifestări fizice de afecțiune...

Laurie începuse să ia lecții de dans la șase ani și dragostea ei pentru balet nu făcuse decât să crească de atunci. Pereții camerei ei erau acoperiți cu fotografiile stelelor dansului. Atunci când fetele de vârsta ei se priveau în fiecare zi în oglindă pândind apariția rotunjimilor feminine, Laurie, care era toată numai grație și finețe, se temea cel mai mult ca silueta ei de dansatoare să nu aibă de suferit din cauza asta.

Nikki era plină de admirație pentru Michael care își petrecuse toată seara zilei de vineri și după-amiaza zilei de sâmbătă însoțindu-și nepoata la spectacole de balet. Dar spre marea ei uimire, își dădu seama că de fapt el

era cunoscător și mare amator de dans. Iar Laurie era în culmea bucuriei.

După spectacolul de sâmbătă, se duseră toți trei să cineze într-un restaurant cu specific pescăresc. Michael fu încântat că Nikki apelase la el ca s-o ajute să-și mănânce homarul. O privise dându-și osteneala să se descurce cu o mână sănătoasă, încercând în zadar să desfacă singură carapacea. Nu-și oferea ajutorul, așteptând ca ea să apeleze la el. Lui Nikki îi păru rău că nu comandase crevete sau orice altceva. Michael îi propuse chiar să-i dea el în gură să mănânce. Glumele lui erau mai greu de suportat decât indulgența de frate mai mare. Ar fi vrut atât de mult să creadă că reprezenta pentru el altceva decât o surioară...

În afară de dans, Laurie adora animalele. Se hotărâseră deci să-și petreacă duminica la grădina zoologică. Suzanne le pregătise un coșuleț cu gustări și, după ce făcură turul parcului în tramvai, se instalară la umbră să mănânce.

Ce mai mare parte a animalelor trăiau în libertate și era minunat să le poți observa așa. Laurie se duse direct până într-un colț al parcului numit "Lumea umbrei" unde se aflau păsările de noapte. Acest spectacol era cel mai popular din toată grădina zoologică. Acolo, ziua și noaptea erau inversate. Lumini puternice ardeau toată noaptea, în timp ce ziua se aprindeau lămpi cu infraroșii. Astfel păsările nopții zburau în zare în timp ce parcul era deschis vizitatorilor, spre marea încântare a acestora.

Laurie și Michael păreau neobosiți, dar Nikki, după ore întregi de mers prin Zoo, abia se mai ținea pe picioare. Nu

zise însă nimic ca să nu-i strice plăcerea lui Laurie dar, la un moment dat, se împiedică și ar fi căzut dacă Michael n-ar fi prins-o de braț. El îi aruncă o privire furioasă și o certă ca pe un copil:

– De ce nu mi-ai spus că nu mai poți?

În sfârșit, toți trei urcară în mașină ca s-o conducă pe Laurie. Părinții ei locuiau la Dutchess Country, la vreo două ore de Manhattan. Michael o plasă pe nepoata lui pe bancheta din spate și pe tonul lui obișnuit de despot, îi ordonă lui Nikki să se așeze în față. Ea adormi aproape imediat, fiind scutită astfel să facă conversație.

Când ajunseră, frații gemeni ai lui Laurie săriră pe unchiul lor și nu-i dădură pace decât atunci când acesta se trânti frânt de oboseală pe un fotoliu.

– Am o idee! le strigă Laurie părinților ei. Trebuie neapărat ca unchiul Mike și Nikki să vină să facă pe baby-sitter-ii.

Se întoarse spre unchiul ei.

– Tata și mama se duc la un târg unde se vând lucruri de ocazie, de acum în două săptămâni. Doamna Grey trebuie să stea cu noi tot timpul ăsta. Ar fi mai bine dacă ați veni voi!

Melanie vru să protesteze dar fu întreruptă de țipetele de bucurie ale lui Mark și Jeffrey, cei doi gemeni: doamna Grey era bătrână, rea, și pe deasupra foarte plicticoasă.

Flatat, Michael cedă în fața cererii generale.

– Sunt de acord, cu condiția s-o convingeți și pe Nikki, le spuse el.

– Aș face-o cu plăcere, Michael, dar cu brațul în ghips nu pot să gătesc sau să spăl vasele!

Copiii o făcură însă să-și schimbe repede părerea.

– Ei bine, ne-am înțeles, spuse Melanie clătinând din cap și privindu-și fratele cu un aer ironic. Laurie o să împartă camera cu Nikki, fiindcă se pare că dormi singur în ultimul timp.

– Din nefericire, da, surioară! replică el râzând. Nikki are noțiuni demodate despre dragoste și căsătorie.

Nikki se înroși. Fu gata să se răstească la Brandt când acesta spuse pe un ton glumeț:

– Ei bine, bătrâne, însoară-te imediat cu ea.

– O să mă mai gândesc la asta, spuse Michael părând că vrea să încheie subiectul.

O luă pe Nikki de braț și o conduse la mașină. Ea se așeză cât mai departe de el, gândindu-se la ce spusese.

După câteva clipe, zise vexată:

– Familia ta pare să creadă că avem intenția să ne căsătorim. De ce nu le spui adevărul?

– Ce să le spun exact? De o lună nu faci decât să mă provoci. Ce urmărești de fapt? Un asalt, urmat de o cerere în căsătorie?

Nikki nu știa ce să-i răspundă. Michael era atât de aproape de adevăr! El continuă pe un ton batjocoritor:

– Ți-am compromis reputația, care până acum era fără pată. Se vorbește despre noi în rubricile mondene. Toată lumea știe că locuim împreună. Ar trebui să fac din tine o femeie cinstită, nu?

– Nu fi ridicol, bombăni Nikki.

– Irațional, stăpânit de un sentiment de vinovăție, și acum ridicol... Se pare că ai o impresie grozavă despre mine, o ironiză el.

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Nu mă iubești. Nici măcar nu mă dorești. Nu sunt decât o soră pentru tine și nu mă iei în serios nici când eu... eu...

– Tu? spuse el surâzând.

– Când te provoc, îi scăpă ei în cele din urmă.

– Nu remarc?

– Nu!

El scoase un oftat.

– Bun. Să zicem că nu te iubesc. Nu te vreau în patul meu și nu vreau să mă însor cu tine. Dar vreau să te previn: prima dată când o să te mai dedai la "anumite" manevre, o să te duc în primul dormitor pe care-l găsesc. Nu am intenția să suport mai mult.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă o iubea, dar nici un sunet nu ieși de pe buzele ei. Oricum, nici măcar un răspuns pozitiv nu ar fi satisfăcut-o. Era prea distant, ca să poată crede c-o iubește. Poate că voia s-o ia de nevastă, dar pentru un cu totul alt motiv: pentru a face plăcere familiei lui, sau pentru a avea copii, sau pur și simplu pentru că se simțea vinovat că îi dăduse viața peste cap.

O făcuse să înțeleagă limpede că o considera o femeie seducătoare și n-ar fi fost chiar o corvoadă pentru el s-o primească în patul lui. Dar Nikki nu era pregătită să accepte o astfel de căsătorie. Fiindcă el o pusese în gardă și o prevenise ce risca dacă va continua să-l provoace, va avea grijă de acum înainte să țină cont de asta.

Capitolul 8

"Dacă mai vorbesc cu tine după toate astea, spuse Nikki, adresându-se în gând lui Michael Cragun, înseamnă că sunt complet idioată sau complet nebună!"

Michael refuzase la început să creadă că el se poate îmbolnăvi. Călătorise toată săptămâna între Los Angeles, Dallas, Chicago și Florida și se întorsese la New York sâmbătă, cu o tuse persistentă pe care o atribui unei alergii. Nu vru nici măcar să-și anuleze meciul de handbal de duminică după-amiază, certând-o pe biata Suzanne care avusese îndrăzneala să-i sugereze să rămână acasă. Nimeni nu se miră deci când reveni seara, leoarcă de transpirație și complet epuizat.

Suzanne se mulțumi să-l privească strângând din buze. Dar Nikki făcu greșeala să-și manifeste îngrijorarea.

– Am nevoie doar de un duș rece. Nu vă mai smiorcăiți atât! le răspunse tăios.

Luni dimineața, Michael se trezi târziu. Plecă în același timp cu Nikki pentru a se duce la C.A.I.

În fața imobilului unde funcționa redacția ziarului *Sun*, îi întinse mâna pentru a o ajuta să iasă din mașină. Palma lui era caldă și umedă. Nikki nu se putu împiedica să nu remarce asta cu voce tare.

– Ajunge, Nikki! îi spuse el, trântind portiera.

Când se întoarse de la birou după-amiază, nu fu surprinsă să afle de la Henry că patronul se întorsese deja și se culcase. Părea să aibă guturai și strănuta mereu.

Michael dormi fără întrerupere până a doua zi dimineața. În timp ce Nikki se îmbrăca, îl auzi strigând la Suzanne care-i propusese să cheme un doctor. Vru să-i spună bună dimineața, dar văzându-i expresia, închise repede ușa.

Doamna Warren făcuse progrese uimitoare de când fusese transferată la *March Institute*. Nikki se duse s-o viziteze când ieși de la birou și îl rugă pe Henry s-o aștepte. Se duseră amândouă să stea de vorbă într-unul din saloanele special amenajate ale clădirii. Când Nikki se pregătea de plecare, își făcu apariția Stephen Rowland. O sărută pe Pamela și scoase din buzunar o cutie de catifea în care se găsea un inel împodobit cu un diamant splendid. Trase de pe degetul Pamelei verigheta, puse inelul în locul ei și spuse liniștit:

– Nu-ți dau posibilitatea să mă refuzi, Pamela. O fac în fața lui Nikki, ca să nu mai poți da înapoi.

Nikki n-o mai văzuse de mult pe mama ei atât de fericită.

– Ce te face să crezi că aș fi tentată să te refuz? îi șopti ea.

Toți trei se îmbrățișară pe rând și se felicitară reciproc. Când Nikki își luă rămas bun de la viitorul ei tată vitreg, el îi declară zâmbind:

– Dragostea și căsătoria sunt cele mai bune remedii pentru o mulțime de rele... cum ar fi infarctul și fracturile!

Ajungând acasă, Nikki o găsi pe Suzanne la fel de prost dispusă ca și patronul ei. Îi aruncă o privire furioasă lui Henry și-i spuse în englezește:

– Un bolnav e de ajuns în casa asta. Du-te să te culci imediat, dacă nu...

Urmă o tiradă în italiană. Henry se grăbi să dispară.

– Ah, bărbații ăștia! Niște adevărați copii! spuse ea cu un aer exagerat.

Nikki insistă pe lângă Suzanne s-o ajute să-l îngrijească pe Michael. După o zi în care îi suportase capriciile și accesele de furie, răbdarea ei fusese pusă la încercare. Mai rău era că Michael se forța să rămână treaz ca să lucreze, și cu cât se obosea mai mult, cu atât devenea mai irascibil.

Zâmbetele și cuvintele amabile, care și așa nu erau punctul lui forte, dispăruseră complet din "repertoriul" lui. Timp de două seri consecutive o înnebuni pe Nikki cu ordinele lui contradictorii. Voia să mănânce altceva. Avea nevoie de apă cu cuburi de gheață. Era prea cald. Se enerva că nu reușea să-l prindă la telefon pe un anumit client sau fiindcă nu găsea un dosar. La început, Nikki crezu că se răzbună pentru farsa pe care i-o jucase când fusese ea obligată să stea în pat. Dar își dădu repede seama că nu glumește. Răbdarea stoică de care dăduse dovadă începea s-o părăsească.

– Am abandonat-o pe mama ca să-ți fac ție capriciile, îi spuse ea la capătul nervilor. Dar nu sunt sclava ta și n-o să accept să fiu tratată ca atare!

Nikki era atât de furioasă încât nici nu mai știa ce spune.

– Muncesc toată ziua, continuă ea. Fac atâtea drumuri cu autobuzul ăla aglomerat. Și pe urmă vin aici ca să suport toanele unui bărbat răsfățat și violent. Gata, m-am săturat! În primul rând, nu te-ai fi îmbolnăvit dacă ai fi fost ceva mai atent. Doar n-ai douăzeci de ani.

– Foarte bine! Perfect! Atunci ieși din camera mea. Ți-am cerut eu ceva? replică el furios.

Iar ca încheiere, adăugă:

– Și ia un taxi, proasto!

Spre marele ei necaz, Nikki izbucni în hohote de plâns și ieși în fugă. Totuși, joi, când Suzanne o privi cu o figură istovită, părând că a ajuns la capătul puterilor, se resemnă să mai petreacă o seară în compania lui.

Dar, de data asta, el o surprinse printr-o politețe excesivă. Fiecare ordin pe care i-l dădea era precedat de: "Dacă nu-ți cer prea mult" sau "Ți-aș fi recunoscător să...". Deși erau mai mult de 20 de grade în cameră, Michael pretindea că îi este frig. Nikki puse termometrul la 25 de grade. Aerul cald se răspândi imediat în încăpere. Nikki se duse să se schimbe într-o bluză roz fără mâneci și un șort alb. În momentul când se așeză să se uite la televizor, voce nerăbdătoare a lui Michael se făcu auzită:

– Nikki!

Scoțând un oftat plictisit, ea se ridică. Probabil că era ori nebunește îndrăgostită, ori complet nebună!

– Îți mulțumesc că ai venit. Apreciez asta mai mult decât îți pot spune, rosti el pe un ton care îi contrazicea spusele. Dar... ce ai pe tine?

– Presupun că nu m-ai chemat ca să vezi cu ce sunt îmbrăcată, bombăni ea printre dinți. Ce vrei?

– Nu găsesc contractul de la *Pacific Timber*. Dacă nu-ți cer prea mult...

Remarcându-i privirea sarcastică, tare l-ar mai fi trimis la plimbare. Înghiți însă în sec și privi disperată în jurul ei: pe tot patul erau răspândite tot felul de acte. Oftă și se așeză turcește pe jos pentru a pune puțină ordine în tot talmeș-balmeșul ăsta. Michael îi urmărea din priviri fiecare gest. Nikki se grăbea să găsească actul pe care-l căuta, dar faptul că se folosea de o singură mână o încurca destul de mult. În cele din urmă zări contractul: intrase între paginile unui raport voluminos. Nikki i-l întinse lui Michael.

– Îți mulțumesc foarte mult.

Apoi aruncă hârtia pe jos și reluă pe tonul lui ironic obișnuit:

– Chiar vrei să-mi faci plăcere? Atunci, dă la o parte teancul ăla de hârțoage și vino să stai lângă mine.

Nikki refuză să-l ia în serios.

– În starea în care ești, te-ai prăbuși înainte să se întâmple ceva, îi răspunse ea disprețuitor.

Pentru prima oară de cinci zile, el îi zâmbi.

– E trist, dar adevărat, gemu el.

Și luă contractul de pe jos.

*

* *

Vineri după-amiază, pe la ora șapte, Nikki îl auzi pe Michael cotrobăind pe la etajul de dedesubt. Dacă nu se menaja deloc, o să se îmbolnăvească și mai rău, gândi ea consternată.

Se grăbi să-i telefoneze Melaniei Newman pentru a-i propune să aducă la New York copiii. Evitase să-i reamintească lui Michael de promisiunea făcută de a sta cu Laurie și frații ei gemeni în timpul weekendului. Perspectiva asta îl va face în mod sigur să fie și mai prost dispus.

Nikki își puse halatul de casă și coborî. Michael, deși cam palid, părea într-o formă mult mai bună. O rugă imediat să-și păstreze comentariile pentru ea, fiindcă el se simțea foarte bine. O anunță că va trece s-o ia la ora patru și jumătate, când ieșea de la birou. Așa că trebuia să-și pregătească acum valiza și s-o pună în portbagaj, fiindcă vor pleca direct la Melanie și Brandt.

Nikki spera în mod vag că își va cere scuze pentru comportarea pe care o avusese față de ea și de toată lumea, dar Michael tăcu chitic asupra acestui subiect. Poate că el credea că toți bolnavii au dreptul să se transforme în niște tirani. Nikki înțelese repede că nu va putea supraviețui acestui weekend decât prefăcându-se că e bine dispusă. Așa că își înghiți replica și urcă să-și facă bagajele.

*

* *

Imediat ce Melanie auzi mașina fratelui ei, puse cina la cuptor. Le dădu instrucțiuni, în timp ce Brandt le tot mulțumea că s-au ținut de cuvânt și au venit. După ce își îmbrățișară copiii, porniră la drum.

Nikki înțelese în curând de ce Melanie și Brandt plecaseră în graba mare: gemenii, surescitați de venirea unchiului lor, parcă intraseră în priză. Făcură o partidă de monopoly, care continuă cu un meci de catch, fiecare acuzându-l pe celălalt că trișează. Nikki fu obligată în cele din urmă să intervină.

Le porunci celor trei copii să facă baie și să se bage în pat. Michael se refugiase în biroul cumnatului său. Fără pic de entuziasm se urcă la etaj ca să le ureze noapte bună nepoților lui. Nikki zâmbi când îl auzi bombănind:

– Și când te gândești că voiam să am copii!

Michael și Nikki se instalară apoi în salon ca să citească puțin. Nikki aprecie liniștea, punctată de strigătele animalelor și de șuierul vântului. După câteva minute, Michael se ridică și scoase din buzunar o cutie pe care i-o întinse.

– E pentru tine. Pentru că m-ai suportat în tot acest timp, îi spuse el fără s-o privească.

Era un colier de diamante și smaralde, cu o pereche de cercei asortați. Nikki se înroși și încercă să-l refuze fără a-l ofensa totuși:

– Îți mulțumesc, Michael, dar mama m-a învățat că nu trebuie niciodată să accept acest gen de cadouri făcute de tipi ca tine, spuse ea în doi peri. E un colier splendid. Tu l-ai ales? Înseamnă că ai gust.

El îi aruncă o privire ironică.

– Da, domnișoară. Eu l-am ales! Pentru a se asorta cu ochii tăi verzi plini de cinism. Lasă-mă să-ți pun colierul.

Se așeză pe sofa alături de ea și îi trecu bijuteria în jurul gâtului, dar Nikki îi împinse mâna.

– Nu, Michael. Nu pot accepta. Bijuteria este prea valoroasă. Dacă te-ai fi scuzat pur și simplu că ai fost atât de nesuferit, ar fi fost suficient.

– Știi bine că scuzele nu sunt punctul meu forte, Nikki. Dar îmi pare sincer rău. N-am mai fost bolnav din timpul colegiului și nu mă suportam în starea asta. Recunosc că ești o sfântă. Și acum, nici un cuvânt! Vreau să văd cum îți stă cu colierul.

Prinse închizătoarea, fără s-o atingă pe Nikki. Stând țeapănă, ea și-ar fi dorit s-o ia în brațe, s-o sărute, s-o mângâie. În loc de asta, el îi întinse cerceii ca să și-i pună singură. O privea cu admirație, dar Nikki avu impresia că ceea ce admira era propriul său gust.

– Zău că îți vin bine. O să-mi mulțumești când o să ai chef, adăugă el zâmbind.

Easperată de insistențele lui, Nikki îl întrebă îmbufnată:

– Oferi chestii de-astea la toate femeile?

– Nu, pe celelalte le *plătesc*. Știi bine că sunt un patron exemplar, îi spuse el pe un ton glumeț.

– Adevărat? Eu, care am fost nevoită să lucrez pentru tine, nu sunt de aceeași părere.

Îi arătă încheietura în ghips, cu un aer sarcastic.

– Iată ce mi s-a întâmplat dacă am avut de-a face cu tine.

Michael nu ripostă. Rămase nemișcat, privind drept în fața lui. Nikki, rușinată că a fost atât de rea, încercă imediat să retracteze:

– Oh, Michael, îmi pare rău. Nu voiam să zic asta. Am fost o proată. Știi bine că nu te consider vinovat pentru ce s-a întâmplat. Bijuteriile sunt... splendide, dar trebuie să înțelegi că nu le pot accepta. Acest cadou are menirea... să-ți liniștească conștiința, nu-i așa?

– Așa vezi tu lucrurile? o întrebă el foarte serios. În acest caz, te înșeli. Ai talentul să interpretezi pe dos tot ceea ce fac. Dar dacă într-adevăr nu le vrei...

Și ridicând din umeri, îi scoase colierul și întinse mâna pentru ca ea să-i înapoieze cerceii.

Contrar oricărei logici, Nikki se simțea acum dezamăgită că n-o obligase să păstreze cadoul. Un refuz nu l-ar fi oprit înainte! Luă o revistă, mormăi un "noapte bună" și urcă grăbită în camera lui Laurie.

*
* *

Ziua următoare începu rău. La cinci dimineața, gemenii dădură buzna în camera unchiului lor. Furios, Michael se răsti la ei. Tonul folosit o șocă chiar și pe Nikki. Mark și Jeffrey se duseră imediat s-o prevină pe Laurie că unchiul lor era în toane proaste și că ar face mai bine să se țină departe de el dacă voiau să-l mai vadă vreodată la ei acasă.

Laurie pregăti niște clătite pentru micul dejun. În ciuda proastei dispoziții de care dăduse dovadă Michael, masa se desfășură fără nici un incident. Mark și Jeffrey erau cam

agitați, dar o încruntătură din partea unchiului lor fu de ajuns să-i calmeze.

Apoi se duseră cu toții să se plimbe prin pădure. În timpul nopții plouase puțin și pământul reavăn împrăștia o mireasmă plăcută. Lui Nikki îi plăcea foarte mult natura și își privea cu tristețe ghipsul care o împiedica să zburde și să se cațere prin copaci la fel cu copiii.

Michael își regăsise buna dispoziție. După-amiază făcură o partidă de fotbal. Jucă singur împotriva celor trei copii și, contrar firii lui, îi lăsă să câștige. Apoi se închise în biroul lui Brandt ca să dea câteva telefoane. Epuizată, Nikki fu mulțumită să-i vadă pe copii instalându-se în fața televizorului. Melanie preparase o tocătură delicioasă pe care nu trebuia decât s-o încălzească. După cină, copiii istoviți după o zi atât de plină, nu făcură deloc nazuri când le spuse să se ducă la culcare. Sarcastic, Michael îi spuse lui Nikki că găsise soluția: trebuiau obosiți în așa hal încât să nu mai fie în stare să-i contrazică pe adulți.

Rămaseră apoi amândoi tăcuți în fața micului ecran. Schimbaseră doar câteva cuvinte în cursul zilei și Nikki se întreba dacă se împăcaseră după incidentul din ajun. Dar ei i se închideau ochii de somn.

– Te-aș duce în brațe până în patul tău, dar sincer nu mă simt în stare, spuse Michael care părea și el foarte obosit.

Nikki fu mai mult decât fericită să se ducă la culcare, așa cum i se sugerase.

Fu trezită pe la ora trei dimineața de un zgomot ciudat care venea de afară. S-ar fi zis că cineva dădea târcoale în jurul casei. Hotărâtă să se ducă să vadă ce se întâmplă, își

puse halatul și coborî curajoasă scara. Pe la jumătatea drumului se opri. Dacă un hoț voia să pătrundă în casă, ce putea să facă împotriva lui o femeie cu brațul în ghips? Urmă un zgomot metalic. Nikki simți că îi sare inima în piept.

Urcând repede, fugi până la camera lui Michael care dormea pe burtă, cu pumnii strânși.

– Michael! îl strigă ea încet.

El nu-i răspunse. Îl luă de umăr și-l scutură. Michael mormăi și se întoarse pe o parte. Nikki tresări observând că nu are nimic pe el. Se duse la fereastră și privi afară. Se auzeau lovituri repetate, ca și cum cineva încerca să forțeze o fereastră. Cu o voce somnoroasă, Michael o întrebă căscând:

– Ce se petrece?

– Cineva încearcă să pătrundă în casă. Asta m-a trezit, șopti ea extrem de agitată.

Michael sări din pat și se apropie la rândul lui de fereastră. În loc să se înroșească și să-și plece ochii, Nikki îl privi pe Michael, fascinată de trupul lui gol și musculos. Ochii li se întâlniră. El întoarse capul și se duse bombănind să-și pună halatul. O pocnitură o făcu pe Nikki să tresară și să spună cu jumătate de glas:

– Uite, reîncepe!

Michael izbucni în râs

– Se vede că ești o fată de oraș! Vino să vezi hoții!

O luă de mână și o duse până în bucătărie. Pe fereastră se găseau pubelele de gunoi aranjate lângă prag. La lumina lunii, Nikki răzi patru ratoni. Răspândiseră gunoiul peste tot și ronțăiau cojile de portocale și oasele de pui.

– Ce tâmpită sunt! exclamă ea privindu-i. Am crezut că e vorba de hoți sau... chiar și mai rău!

– Scumpă doamnă! replică Michael pe un ton didactic, dacă ții într-adevăr la virtutea ta, o să-ți dau un sfat: nu intra niciodată în camera unui gentleman la ora trei dimineața!

Îi aruncă o privire lui Nikki, al cărei halat încheiat greșit la nasturi nu reușea să-i ascundă formele seducătoare.

Nikki se simțea neputincioasă în fața acestei priviri. Își dorea cu disperare să fie luată în brațe. Făcu un pas înainte, cu ochii pe jumătate închiși, și îi spuse cu o voce schimbată:

– Și tu ești un gentleman, Michael?

– E cumva o invitație?

Și fără să-i lase timp să răspundă, lăsă să-i alunece halatul pe jos și o strânse la piept, sărutând-o cu duioșie.

– Nu te-am prevenit de ceea ce o să se întâmple dacă mă provoci din nou? îi șopti el la ureche.

Îi mângâie pântecele și pieptul în timp ce urma cu limba conturul delicat al buzelor. Stând în vârful picioarelor, Nikki, cu trupul lipit de al lui, răspundea sărutărilor, abandonându-se complet. Dar când el o ridică în brațe, ea reacționă:

– Lasă-mă jos, Michael!

– Nici nu mă gândesc, spuse el ducând-o în brațe până la scară.

Urcă încet treptele cu dulcea lui povară în brațe. Nikki se zbătea dar fără nici o convingere, neștiind nici ea însăși ce voia. Michael se opri în apropierea patului, ținând-o tot în brațe. O sărută din nou, de data asta fără blândețe: o

pasiune brutală părea că izbucnise în el, înspăimântătoare dar plină de promisiuni totodată. O aruncă fără menajamente pe pat și o acoperi cu trupul lui. Cuprinsă de amețeală, Nikki renunțase la orice gând coerent. Abandonându-se fără reținere, agățându-se de șoldurile lui Michael, începu să gâfâie. El o strivea cu greutatea trupului, fără nici o precauție, într-o îmbrățișare sălbatică. Îi devora fața cu sărutările lui și ea avu impresia că o să înceapă să strige dacă nu-și va lipi buzele de ale ei.

Michael se rostogoli brusc pe o parte, fără să-i dea însă drumul. Această mișcare neașteptată o luă prin surprindere și mâna îi rămase prinsă sub trupul lui. Nikki scoase un geamăt de durere. El se ridică brusc și amândoi se priviră o clipă în semiîntunericul din odaie.

– Doamne! rosti Michael. Doamne, ce ți-am făcut iarăși?

Nikki se simți vinovată fără nici un motiv.

– Îmi pare rău, Mike. Numai că...

El o întrerupse furios.

– Cum naiba vrei să... Pleacă de aici, Nikki! Și te rog, de acum înainte, să te ții la distanță de mine. M-ai înțeles?

Nikki era consternată. Dădu din cap că pricepuse și, strângându-și halatul peste piept, fugi din cameră. Ajunsă în dormitorul lui Laurie, izbucni în hohote de plâns. Și plânse așa până o birui somnul.

*

* *

Ar fi vrut să doarmă așa toată viața, dar, cu Laurie, Mark și Jeffrey strigând-o în gura mare la micul dejun, fu obligată să coboare. Laurie pregătise ouă cu șuncă. Michael își făcu apariția când toți patru erau deja așezați la masă. Mormăi un vag "bună dimineața" fără să se uite la ei și își turnă o ceașcă de cafea.

Nikki și el aveau aerul a doi boxeri, fiecare pândind poziția celuilalt. Amândoi păreau fascinați de lectura lui *New York Sun*. Michael sfârși prin a-i sugera nepoatei sale să se ducă să-i ajute pe gemeni la îmbrăcat.

– Și fă în așa fel încât să nu coborâți mai devreme de un sfert de oră!

Laurie pricepu mesajul. În ciuda protestelor lor, îi goni afară pe Mark și Jeffrey ca pe doi cățeluși vagabonzi.

Rămas singur cu Nikki, el oftă din adâncul pieptului. Nikki se retrase imediat în defensivă.

– Să terminăm imediat, spuse el. Știu că ai fi preferat să nu mă vezi astăzi, dar nu aveam de ales. Îmi pare rău... Ar fi trebuit să... Oh, nu știu deloc ce ar fi trebuit să fac!

– Eu n-ar fi trebuit să te provoc, șopti ea.

– Asta e adevărat.

– Tu... tu m-ai avertizat, adăugă ea cu un aer nefericit.

– Și asta e adevărat.

– Cu oricare altă femeie ai fi procedat la fel.

– Dacă așa spui... rosti el pe un ton neutru.

Nikki îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Și nu e adevărat? insistă ea.

El dădu din cap.

– Mai ai multe de învățat despre bărbați, Nikki, și în special despre mine. Dar cursurile nu vor începe decât

după ce brațul tău va fi vindecat. N-o să comit aceeași greșeală de două ori. Acum, ne-am împăcat?

Avea chef să-l întrebe de ce fusese atât de brutal și de furios în ajun, dar nu îndrăzni.

Se mulțumi să dea din cap.

– Bun, spuse el căscând. Unde este ziarul local? Ar trebui să-i ducem pe puști undeva...

*
* *

Pe drumul de întoarcere, Nikki îi mulțumi lui Michael că a dus-o să-și petreacă weekendul la țară. O admira pe Melanie care reușea să se ocupe și de cariera ei și de gospodărie.

– Și tu? o întrebă Michael pe un ton detașat. Pe tine te interesează căsătoria? Și copiii?

Nikki se gândea că, dacă nu se va putea mărita cu Michael, nu se va mai mărita niciodată.

– Meseria înainte de toate. Probabil că o să mă mărit odată și odată... Când o să fiu mai bătrână.

– Și dacă soțul tău dorește să ai copii?

Avea un aer extrem de indiferent, părând mai degrabă preocupat de drum decât de răspunsul ei.

– Poate când o să am vreo treizeci de ani, minți Nikki, căznindu-se să uite tonul nonșalant al lui Michael. O să angajez o guvernantă permanentă, pentru a mă putea întoarce imediat la lucru.

– Va trebui să-ți prezint una din bogatele mele cunoștințe, domnișoară Warren. N-au trebuit decât... cât anume? Șapte săptămâni? Și ai prins gustul luxului.

– Vineri îmi scoate ghipsul, răspunse Nikki pe un ton pe care-l dorea pe cât de normal posibil. Iar subînchirierea apartamentului meu se termină miercuri. Ai putea să mă ajuți să mă mut în timpul weekendului?

– N-o să fiu la New York. Plec marți în California. Dar țin neapărat să aștepți până mă întorc. Vreau să mă asigur că totul este în ordine.

– Pot să mă descurc și singură, te asigur. Eu... eu am abuzat destul de ospitalitatea ta.

Din fericire, întunericul îi ascundea expresia feței. Ea îi dăduse ocazia ca el s-o roage să rămână, dar el nu părea că voia să profite de ea.

– Chiar vrei să pleci, Nikki? N-o să regreți toate... facilitățile pe care ți le dau banii?

Nu, își spuse ea. *El* îi va lipsi. Îngrozitor. Și i se păru brusc extrem de urgent să nu mai amâne inevitabilul.

– Bineînțeles, dar a cam venit timpul să-mi asum niște responsabilități.

Își trecu nervoasă vârful limbii peste buze, fiindcă i se uscaseră de emoție.

– Michael, aș dori să-ți mai mulțumesc o dată... Îți sunt foarte recunoscătoare pentru felul în care...

– Doamne, nu începe iar cu asta!

Apăsă imediat pe butonul aparatului de radio și un concert de muzică modernă umplu mașina cu sunetele ei discordante.

Capitolul 9

Nikki stătea în pat. Își mișca încheietura încă țeapănă, cu un aer absent. Nu reușea să adoarmă. Îi scoseseră ghipsul și apartamentul ei era liber. Nu se stabilise nimic în privința mutatului și ea nu mai avea nimic de făcut acasă la Michael Cragun.

Nu și-l putea smulge din minte pe acest bărbat pe care-l iubea. Deși Michael călătorea mult, ea își petrecuse totuși destul timp cu el. Învățase să-i cunoască stările schimbătoare de spirit și o dată, în fugă, ce amant pasionat ar fi putut fi. Acele momente petrecute în brațele lui o mai tulburau încă.

Dorința de a fi mai aproape de el o copleșea. Era ultima noapte pe care o mai petrecea aici. Mâine va pleca, în timp ce el se mai afla încă în California.

Nikki ieși din camera ei și intră în camera lui Michael unde se lungi pe patul lui. Dar nu era suficient pentru a-i simți prezența. Se duse și-și puse halatul lui Michael pe care acesta îl lăsase agățat pe ușa băii și își strânse gulerul

mare în jurul feței. Parfumul cu care era impregnat îi evoca imaginea lui. Învelită în acest halat precum un pui în găoacea lui, se băgă din nou în pat.

El plecase spre Coasta de Vest marți dis-de-dimineață, înainte ca ea să se fi trezit, și fără să-i zică la revedere. Poate că era mai bine așa. N-ar fi putut suporta umilirea de a izbucni în hohote de plâns în fața lui. Degeaba așteptase ca el să-i spună ceva: că o să-i lipsească, că ar fi dorit să mai rămână puțin în casa lui. Trebuia să recunoască cinstit că, prin propria ei atitudine, detașată și defensivă, nu-l încurajase deloc. Probabil că se simțea foarte mulțumit că se descotorosește de ea.

Simțind ceva pe gât, tresări. Pe jumătate adormită, îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama că cineva se culcase alături de ea. Deschise gura să strige, dar o mână îi acoperi buzele și o voce familiară o întrebă ironic:

– Cine doarme în patul *meu?* Tu ești, Albă ca Zăpada?

Soarele urma să răsară curând. Nikki, care începuse să se obișnuiască cu semiîntunericul, îl zări pe Michael lungit pe pat, cu torsul gol.

Îi datora o explicație. Dar îi venea greu să-i spună: "Te iubesc atât de mult încât m-am băgat în patul tău ca să am impresia că sunt cu tine".

– Nu reușeam să adorm, șopti ea. Câteodată, ajută să schimbi patul...

– Înțeleg. Și halatul meu ajută și el? replică el pe un ton ironic.

Era evident că nu crezuse nici un cuvânt din ceea ce-i spusese.

– Mi-era frig, minți ea.

Simțea acum șoldul lui Michael lipit de al ei. Se înfioră imperceptibil.

– Să văd ce pot face pentru tine. Ce părere ai?

El râse încetișor, apoi o acoperi cu corpul lui, sprijinindu-se într-un cot ca să nu-i facă rău. Nikki constată ușurată că el purta pantalonii de la pijama. Nu rezistă. Îl dorea prea mult. Michael deschise halatul și începu s-o mângâie cu blândețe. Nu făcu nici o mișcare s-o îmbrățișeze, dar o privea fix în timp ce îi desfăcea cu încetinitorul cămașa de noapte. O ridică și i-o scoase peste cap, apoi urmă cu vârful degetului linia gâtului până îi atinse sânii.

Nikki tremura din tot corpul. Când senzația fu prea puternică, gemu de plăcere și închise ochii, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui Michael.

El îi cuprinse încheietura abia vindecată și o acoperi cu sărutări ușoare.

– Te simți bine? N-aș vrea să-ți fac încă o dată rău, rosti el cu o voce răgușită.

– Foarte bine, îl asigură ea. Nu-ți face griji. N-o să mă sparg în mii de bucățele!

Când el se aplecă în sfârșit să o sărute, o făcu atât de prudent încât Nikki nu mai putu să se abțină și începu să-i muște buzele. Își trecu apoi mâna prin părul lui, îl trase mai aproape de ea și-l sărută cu pasiune.

Michael, cu răsuflarea tăiată, uitase de toate, o luă în brațe și o obligă să se așeze peste el, fără s-o mai menajeze deloc. Cu brațele prinse sub corpul voinic al lui Michael, ea nu putea decât să asculte de dorințele lui.

Niciodată nu și-ar fi putut închipui că se poate abandona atât de complet. Se lipi de el, gata să-i dea ascultare fără să protesteze.

Dar el se opri brusc. O împinse, se ridică și se duse la fereastră. Îndepărtă perdelele și privi fix arborii.

Nikki avea ochii plini de lacrimi.

– Michael, ce s-a întâmplat? Ce-am făcut? Învață-mă, îl imploră ea. O să fac... tot ce vrei...

Vocea lui Michael răsună ca o plesnitură de bici:

– N-ai făcut nimic rău. Pleacă imediat de aici, acum cât mai sunt în stare să te las să pleci. Pleacă! Șterge-o în camera ta!

– Dar... Michael... îl rugă ea cu o voce pierită.

– Ți-am zis imediat! strigă el.

Nikki fugi și trânti ușa camerei. Era stupefiată de comportamentul lui. De ce o respinsese cu atâta duritate? De ce se oprise atât de brusc? Doar văzuse că ea este de acord. Chiar dacă nu avea experiență, știa destul ca să-și dea seama că el o dorește. Atunci, de ce?

Dar pe măsură ce lacrimile i se uscau și își recăpăta sângele rece, Nikki ajunse la concluzia că Michael făcuse asta pentru ea. Căzuse pradă tentației, la fel ca oricare alt bărbat care ar fi găsit o femeie în patul lui. Dar, din fericire pentru ea, fiindcă nu o iubea, avusese decența să nu meargă până la capăt.

Nu mai avea curajul să dea ochii cu el. Comportarea lui nu-i mai lăsase nici o umbră de îndoială asupra sentimentelor pe care le avea pentru ea, sau mai bine zis... pe care nu le avea. Își scoase valiza din dulap și o umplu grăbită. Henry o să-i aducă mai târziu restul lucrurilor. Îmbrăcă la repezeală blugii, puloverul și o vestă, și coborî scara.

Ajunsese aproape la ușă când vocea furioasă a lui Michael o făcu să tresară:

– Unde pleci așa? Nu te pot lăsa singură nici cinci minute!

Fără să-i răspundă, ea apăsă clanța. Dar, coborând scara din patru în patru trepte, Michael se repezi la ea. Îi smulse valiza din mână, trânti ușa și o forță pe Nikki să se întoarcă spre el.

– Din clipa când ne-am întâlnit, ai făcut totul ca să-mi pierd capul. Mă provoci, mă înnebunești, dar nu mă asculți niciodată când îți vorbesc despre ceea ce simt, îi spuse el cu o voce furioasă.

Tăcu și o zgâlțâi de umeri. Apoi continuă:

– Poate mă înșel, dar cred că mă pricep puțin la femei. Vreau ca acum, în fața mea, să juri că nu mă iubești. Și atunci o să încerc să-ți dau crezare.

Nikki începu să tremure.

– Ți-ar face plăcere să-ți spun asta? îl întrebă ea resemnată. Ei bine, da, te iubesc. Acum ești mulțumit? Atunci lasă-mă să plec.

El oftă și păru că se simte ușurat.

– Sunt surprins că o fată atât de deșteaptă ca tine poate fi atât de proastă câteodată! îi declară el cu tandrețe. N-ai înțeles până acum cât de mult te iubesc și eu?

Nikki șopti, nu prea convinsă:

– Nu. În weekendul trecut, nu aveai decât un singur gând: să scapi de mine. Și în seara asta m-ai alungat!

– Doamne, Nikki, crezi că eu nu te doresc? Ultima oară mi-a fost teamă că o să-ți rup din nou mâna. Și în seara asta... m-am gândit că riscam să te las însărcinată. Știi cum se fac copiii, nu-i așa? o întrebă el ironic.

Remarca lui era atât de caraghioasă, având în vedere împrejurările în care se cunoscuseră, încât Nikki izbucni în râs. Michael fu cuprins la rândul lui de un râs nebun.

– Ai dreptate, spuse el, cu zâmbetul pe buze. Este o întoarcere poetică spre început...

O luă de bați și o duse în biroul lui. Nikki se așeză pe canapea. Michael deschise sertarul și scoase o cutiuță îmbrăcată în saten, pe care i-o întinse.

– Deschide-o!

Un inel splendid împodobit cu un diamant înconjurat de smaralde mici, se găsea în interiorul cutiei.

– Nikki, începu el, hai să mergem la Las Vegas... și pe urmă în Hawaii... dacă ești de acord.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de nervos.

– N-ai uitat nimic? îl întrebă ea cu un aer malițios.

El păru la început sincer mirat. Apoi exclamă:

– Ah, da! Colierul și cerceii!

– Ce fraier! rosti ea exasperată. Nu, vreau să zic că ai putea mai întâi să mă ceri în căsătorie!

El dădu din cap.

– Credeam că am făcut-o.

Se așeză lângă ea și, cuprinzându-i chipul între mâini, îi spuse:

– Mărită-te cu mine, Nikki. Te iubesc puțin, mult, la nebunie!

O sărută pe gât apoi puse stăpânire cu patimă pe buzele ei.

– Satisfăcută? o întrebă el.

Apoi luând un aer grav, schimbă brusc tonul:

– Iartă-mă că te-am făcut să treci prin atâtea, dar până în seara asta credeam că nu simți pentru mine decât o

simplă atracție fizică. Când te-am găsit în patul meu, îmbrăcată cu halatul meu de baie, am înțeles că nu te-ai fi comportat atât de sentimental dacă nu m-ai fi iubit. Și pe urmă, când te-am ținut în brațe, am citit în ochii tăi...

– Dar de ce m-ai alungat? insistă Nikki.

– Ți-am spus. Fiindcă îmi declarași mai de mult că nu-ți dorești acum un copil. Dar când te vei simți pregătită, îngerul meu, va trebui să mi-o spui. Mie mi-ar plăcea la nebunie să am unul, dar nu vreau să te forțez.

– E prima oară când manifești atâtea scrupule, spuse ea în glumă. Numai că se întâmplă... să ador copiii... și mai ales pe cei pe care îi vom avea împreună. Și în fond, chiar dacă nu voiam...

Se ghemui la pieptul lui înainte de a continua:

– Nu înțeleg de ce nu mi-ai spus niciodată nimic. În ultimul timp m-ai tratat ca pe sora ta. Chiar am crezut că nu reprezint mai mult pentru tine...

– O soră... spuse el zâmbind. De fiecare dată când am încercat să-ți spun ce simțeam în adâncul sufletului, refuzai să mă crezi. M-am gândit că trebuie să-ți las timp să mă cunoști. Voiam să ies cu tine, să-ți fac curte. Ți se pare prea demodat? În plus, cu mâna asta în ghips... Micul tău joc mă amuza, dar mi-ai făcut viața imposibilă. Simțeam că o să înnebunesc în cele din urmă.

Dar Nikki nu auzise încă destul. Voia să afle în amănunt tot ce simțea el, de la începutul începutului.

– În seara petrecerii, eu... eu am surprins discuția ta cu Elianne. V-ați certat din cauza copiilor?

– Ai tras cu urechea, curioasă mică! spuse el zâmbind. Mai încearcă o dată să faci asta și te leg de pat ca să abuzez de trupul tău pur și inocent.

– E o promisiune, Michael? șopti ea.

– Absolut, îi răspunse el făcându-i cu ochiul.

– Și Elianne?

– E o fire rece și egoistă, dar cu... compensații. Incapabilă totuși de fidelitate. De fapt eram la curent cu aventura pe care o avea cu dirijorul. Dar voia să facă un mariaj bogat, asta-i tot. Când a încercat să-mi forțeze mâna să mă însor cu ea, i-am spus că ceea ce îmi doream în primul rând sunt copiii. Ea mi-a spus că, dacă eram în căutarea unei mașini de făcut copii, nu aveam decât să dau un anunț la ziar. Era o provocare destul de... picantă. Ceea ce mi-a zgândărit simțul umorului și l-am pus pe Charlie să se ocupe de problemă.

– I-ai spus că sunt plictisitoare... remarcă Nikki cu un aer îmbufnat.

– Cum?!

– Da, i-ai explicat că un anumit gen de femei te plictisesc la culme și... pe urmă n-am mai rămas să ascult continuarea.

– Și de aceea te-ai purtat atât de îngrozitor toată săptămâna? o întrebă el nevenindu-i parcă să-și creadă urechilor.

Nikki dădu din cap, cu ochii strălucind de curiozitate.

– N-ar fi trebuit să pleci. I-am declarat Eliannei că femeile geloase și certărețe sunt caraghioase – să-și bage bine asta în cap – și că la urma urmei nici n-o invitasem la petrecere, iar dacă nu-i convine, nu are decât să plece. I-am mai spus că nu vreau să o mai văd... decât pe scenă, bineînțeles.

– Dar tocmai vă petrecuserăți weekendul împreună, spuse Nikki cu amărăciune.

– Geloasă?

– Poate că n-ar trebui să-ți mărturisesc asta, dar eram bolnavă de gelozie. Atunci am înțeles că eram cu adevărat îndrăgostită de tine. Și acum vii să-mi spui că nu suporți femeile geloase...

– În cazul tău, o să fiu obligat să fac o excepție. Îmi venea să-i sucesc gâtul lui Martens când v-am surprins împreună.

Îi sărută podul palmei, apoi continuă:

– După cearta noastră și după faimoasa ta lovitură de genunchi, am făcut totul pentru a-ți recâștiga încrederea. Chestia cu "fratele mai mare care te protejează" era o poveste de adormit copiii. Nu știam prea bine ce doream să fii, dar în orice caz, nu sora cea mică!

– Și eu care am crezut totul! Ești un adevărat diavol, Michael!

– Nu fi prea rea, îngerul meu. Am fost pedepsit după cum meritam. Nu voiam să recunosc că sunt îndrăgostit de tine. Weekendul petrecut cu Elianne cred că a fost numai ca să te fac geloasă. Dar ai fost răzbunată.

Nikki îl privi pe Michael, încercând să priceapă ce voia să spună. Spre marea ei surpriză, îl văzu înroșindu-se.

– Ei bine, continuă, spuse ea moartă de curiozitate.

– Când mi-ai băgat șarpele în pat și ți-ai jucat numărul cu "unchiul Michael", aveam intenția să-mi petrec noaptea cu Elianne. Voiam să-mi dovedesc că nu reprezinți nimic pentru mine. Dar când am închis ochii, chipul tău mi-a apărut în minte, nu al ei... Și n-am putut...

Se întrerupse brusc.

– Ce n-ai putut? îl întrebă Nikki zâmbind.

– N-am putut, pur și simplu! Și nu mi se mai întâmplase niciodată până atunci. Am condus-o acasă după douăzeci de minute. Știu că nu mai am nouăsprezece ani, dar totuși...

– Ai meritat-o, replică Nikki satisfăcută. Și dacă vrei să știi, sunt încântată că stratagema mea a reușit atât de bine.

Drept orice răspuns, Michael o luă în brațe și începu s-o mângâie și s-o sărute până ce Nikki gemu de plăcere și se lipi de el. Apoi el o împinse cu brutalitate și bombăni:

– S-a terminat comedia! Acum știi ce îndur de șase săptămâni. De ce crezi că am călătorit atât? Voiam să-ți dăruiesc inelul și colierul la întoarcerea mea din California, luni seara. De aceea te rugasem să mă aștepți. Și pe urmă, toată ziua de sâmbătă m-am gândit fără încetare la tine. Ajunsesem la capătul răbdării. Am luat avionul companiei și m-am întors la New York. În timpul drumului, am încercat să-mi închipui cum o să te conving să te măriți cu mine. Oh, știu că te-aș putea seduce oricând, Nikki, spuse el pe neașteptate. Dar nu asta voiam. De la început te-aș fi putut determina să ajungi în patul meu. Numai că aveam sentimentul că mă vei detesta... după. Și această idee era de nesuportat.

– Dar, în mașină... în ziua accidentului...

– Mă scoseseși din minți. Dar când am văzut acea expresie întipărită pe chipul tău, am înțeles că sunt îndrăgostit. Și pe urmă accidentul... Șase săptămâni pierdute!

Dădu din cap amărât.

Dar Nikki mai avea o întrebare de pus.

– Michael, de ce ți-ai dat atâta osteneala... vreau să zic, la început? Văzuseși bine că nu sunt de acord cu propunerea ta.

– Persoana ta m-a intrigat chiar înainte să te cunosc. Am pus o întreagă echipă pe urmele tale ca să culeagă informații. Și când te-am întâlnit în cele din urmă, nu-mi venea să te las să pleci. Presupun că era și un joc. Nu e prea plăcut pentru mine să recunosc asta, dar îmi făcea oarecum plăcere să te manipulez. Mă săturasem de fetele egoiste și bogate. Tu erai tânără, frumoasă și vulnerabilă. Și ceea ce mă fascina mai mult era că îmi rezistai. Era o provocare pentru mine.

Zâmbi, apoi continuă cu un aer vinovat:

– Eram încântat că te puteam obliga să faci ceea ce voiam eu. Să mă joc de-a șoarecele și pisica. Știam că o să vrei să pleci când ne-am întors din Florida, așa că am pregătit un contraatac. Nu știu însă dacă mi-aș fi pus amenințările în aplicare. Sper că nu...

Începu să se joace cu părul lui Nikki cu un aer absent, apoi reluă cu duioșie:

– După accident, ți-am mărturisit cât de vinovat mă simțeam, dar tu nu m-ai lăsat să-ți explic ce a fost în sufletul meu când te-am văzut acolo, plină de sânge... Așteptam ambulanța ținându-te în brațe și dorind să fiu în locul tău. Atunci am înțeles cât de mult te iubesc. Când am încercat mai apoi să-ți spun asta, nu m-ai crezut. De fapt, cred că te-am iubit aproape de la început, după ce am fost în Florida. De aceea eram atât de hotărât să nu te las să pleci. Dar după accident, mi-am închipuit că mă urăști...

Chipul lui căpătă o expresie îndurerată, ca și cum retrăia acele clipe...

– Nikki, eu...

Ea îi strigă brusc:

– Stop!

Michael o privi, livid la față.

– Asta a fost un fel de revanșă? Nu înțeleg...

– Domnule Cragun, îl întrerupse ea cu răceală, taci și fă ceea ce îți spun. Urcă în camera ta! Imediat!

Aerul lui neliniștit fu înlocuit de un surâs.

– La ordinele tale, doamnă, răspunse el ascultător.

– Să știi, reluă ea tachinându-l, că nu-mi displace deloc ideea de a-ți purta copilul. De ce nu chiar din seara asta, Michael?

El o sărută pe nas, o luă în brațe și începu să urce așa scara.

Sfârșit